

15 Günlük Siyasi Dergi 15 Aralık Yıl: 1 Sayı: 10 Fiyat: 4000 TL. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

ZONGULDAK DİRENİYOR
TÜM TÜRKİYE
ZONGULDAK'TIR

KARŞINIZDA KABUL EDENLERİ DEĞİL DİRENENLERİ BULACAKSINIZ

Küçükarmutlu halkı üzerinde oynamak istenen oyunlar sürüyor. Siyasi iktidarı, polisin, faşist arastırma birimlerinin saldırılarına karşı, onurlarını kasıbedi bir direniş hattıyla koruyan Küçükarmutlu'nun yiğit halkı, şimdiye kadar baskıya baş eğmedi.

Arap şeyhlerine peşkes çekilen tepelerdeki olanakları yoktu Küçükarmutlu halkının. Yolu, suyu, elektriği de... Alttıy hizmetleri onlara çok görüldü. Hayatlı zenginlere, şeyhlere, kaçakçılara çok pahasına parsel parsel satılan Boğaziçi'nin Küçükarmutlu'su, bir göz odada yaşam savaşını veren yoksul gecekondulu halkına çok görüldü. Yaşam savaşını verdikleri konulardan ellerinden alınmak istendi. Her yıl denendi, bunun için... Başaramadılar... Küçükarmutlu halkı direndi. Baskı politikası karşısında direniş davasını sürdü.

Bundan bir süre önce, Küçükarmutlu halkının gecekondularını bilmeden hangi holdiğin çok katlı binalarına dönüştürmek için yeni bir oyun daha devreye sokulmak istendi... Körfez krizinin yarattığı ortamda savaş çıkardıkları atılanlar, Küçükarmutlu halkına saldırmanın yeni bir yolu daha buldular. Buraya uçak savar yerleştirilecekti (Gerekçe: 1950'li yıllardaki gibiydi. O zaman da gecekondular yıkılmış, daha sonra da bir yerler holdiğlere "amağan" edilmişti. Şimdi de 40 yıl önceki senaryo tekrarlanmak isteniyor. Önce çeşitli spekülasyonlar çıktı. Küçükarmutlu halkının nabız yoklanmıştı. Gecekonduların yerine uçak savar yerleştirileceği söyleniliyordu. Yaşamsız olmadıkları anlaşıldı-İnce da, bu "yasal dayanak" bulunmaya çalışıldı.

Milli Savunma Bakanlığının 10 Haziran 1990 gün. MİY.: 6121(3401-04)-90 lns. Eml. D. Emi. İsk. Grp. Eml. Ş. 1418 sayılı yazısıyla, 27 Ağustos 1990 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan-lığı'na Küçükarmutlu'nun "Uçaksavar Mevza Yeni olanak kullanılabilecek tebliğ edilerek, "gereğinin" isteniyordu. Ayrıca, bu kararın yerine getirilmesi için, "Bu meydana İstanbul Valiliği ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığına,

koordinasyon edilmek suretiyle, protokoller yürürlüğe konuluncaya ve tasfiye tarihine kadar, söz konusu gecekonduların işgal adollerinin daha fazla artmasına ve genişletilmelerine meydan verilmemesi için, gerekli önlemlerin (elektrik, su, telefon, yol gibi alt yapı hizmetlerinden yararlanılabilir-mamaları, içinde oturanlara, gecekonduların yakında tasfiye edileceğinin sık sık yazılı olarak ve hoparlörle duyurulması gibi) alınması uygun ve faydalı mütalaa olunmaktadır." deniyordu. Yani önce elektriği, suyunu kesin, yol yapmayın, gecekondulu halkın camura boğun, muhasara altına alın ki, sonra yıkılması kolay olsun deniyordu. Gecekonduların yıkılacağına sık sık yazılı tebliğ edilmesi, hoparlörle anons edilmesi gibi, "psikolojik savaş" yöntemleri de tavsiye ediliyordu belediyelerce...

Anaekent Beklediyası Başkanlığı da ilgili belediyelere yazarak "gereğinin" rica" ediyordu.

Bunun üzerine, o zamandan bu zamana Küçükarmutlu'ya götürülmesi gereken alt yapı hizmetleri aksıya alınıyordu. Kendilerini "halkçı" olarak nitelendiren belediyeler, bu parlak etiketlerini bir çırpıda atıyor, MSB'nin emirlerini yerine getiriyorlar. Halkın sorunlarına olan duyarlılıklarına, yoksul gecekondulu halkına sus, işlenmiy ekliyorlar. Halkın yanında olmayı, halka karşı olma yerine, halka karşı olma yerine getiriyorlar. Halkın gücünü göz ardı ediyorlar. Yeni yerinden oynatacak gücünü

Küçükarmutlu halkı üzerinde oynamak istenen oyunlara sessiz kalıyor. 5 Aralık 1990 günü, yaklaşık 1000 kişilik bir kitleyle İstanbul Büyükşehir Belediye binası önünde toplanarak haklarını arıyor, alt yapı hizmetlerinden yararlanmak istediklerini duyuruyorlardı. Taleplerini ve sorunlarını içeren 300 dilekçeyi Belediye Başkanlığına veren kitleye müdahale etmek için gelen Çevik Kuvvet, kitlenin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kalyordu.

Küçükarmutlu halkı bu oyunları bozmaya kararlı olduğunu bir kez daha haykarmıştı. "Karşımda kabul edenleri değil, direnenleri bulacaksınız!.."

daşlamız geri adım atmadı; yaptırımlara karşı cevaplan direniş oldu.

Şamandıra halkı derneklerinin basılarak yağma ve talana uğraması karşısında sessiz kalmadı, kendi örgütülü gücüne sa- hip çıktı. Şamandıra Jandarma Karakolu önünde toplanan halk bu vahşi saldırıya protesto ederken karakoldaki nöbetçiler de kapıları kapayarak içeri kaçıyorlardı.

Derneğimize karşı yapılan bu saldırı ne iktir ne de son olacaktı. Bunu biliyoruz. Ne yapmamız gerektiğini de. Zuhne, yoksulluğa, sefaletle ve baskılara karşı ayakta kalmanın tek yolu direnmek, yaşamın her alanında örgütlenmek, radikal bir mücadele hattı oluşturmaktır.

4 üye işe DEVRİMCİ MÜCADELEDE SKDD'LERİER

SKDD'LERİER

Onca

Çılgınca saldırıya rağmen arka-

Basel Bürosu: Pfaffinger str.39/4033 Basel İsviçre

Frankfurt Bürosu: Mainzerland Str. 147 6000 Frankfurt a.m. 1 Almanya

Londona Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmore Rd. London N.16 İngiltere

Paris Bürosu: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris

Fiyatı: 4000 TL. Almanya: 5 DM. Fransa: 14.5 FF. İsviçre: 5 SF. Hollanda: 6 FL. İngiltere: £ 2

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 44.000 TL, 1 Yıllık 88.000 TL

Yurtdışı Abone: 6 Aylık 50 DM, 1 Yıllık 100 DM.

Hesap No: Gülen ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Akisay Şubesi-1002300 951718

Sahibi: Hazine Yayınları ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülen ŞEŞEN

Yazı İşleri Müdürü: Erdoğan Yaşar KOPAN

Baskı: Serier Matbaacılık

Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdere Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

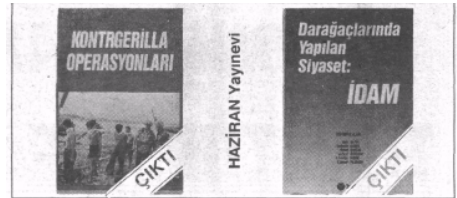
2 Aralık 1990 günü "Sakatlar Emperyalist Savaş Hayır Komitesi'nin İstanbul Ta-bipler Odası'nda yaptığı basın toplantısında Emperyalist Savaş Hayır sesiyükseldi. Basın toplantısında komite adına okunan bildiride "... Daha fazla sa-katlık demek olan Emperyalist Savaş Hayır, Ortadoğu halkları kendi sorunlarını kendileri gösün... " denirken sakatların emperyalist anaacı bir savaşın yanı almadağı da vurgulanıyordu:

"Siyasi iktidarın savaş yanlısı politikasına karşı Sakatlar Emperyalist Savaş Hayır Komitesi bağışsızlık, demokrasi ve özgürlük için savaş sloganı atıyordu. Emperyalist savaşın getireceği yıkım ve felaketi sergileyen kısa bir skeçten sonra ABD bayrağını yırtılmasıyla basın toplantısı bitiriliyordu. *

Samandıra'da Jandarma Terörü ve Direniş

Savaş Körfez'de değil ülkemizde. Emekçilere, işçilere, köylülere, memurlara ve tüm halka karşı açıldı. Halkımızın örgütülü gücüne, sesine yani demokratik kitle örgütlerine karşı açıldı. Samandıra'nın emekçilerine karşı açıldı.

Gecğimiz günlerde Şamandıra Kültür ve Dayanışma Derneği(SKDD) jandarmalar ve sivil polis tarafından basıldı. Derneğin kapı ve pencereleri kırılarak, içerisi de yağma ve talandan nasibini aldı. Der-nekte bulunan 4 üye işe DEVRİMCİ MÜCADELEDE SKDD'LERİER verilerde sürüklenerek işkence merkezine götürüldü. Onca polis ve jandarmaya rağmen o sırada demekte bulunan 4 arkadaşımızın uzun süreli direniş ve atkılarla sloganlar jandama ve polisi çılgına çevirmişti. Çılgınca saldırıya rağmen arka-

ZONGULDAK DİRENİYOR

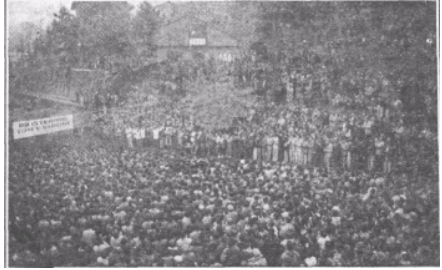
MADENCİ FENERİ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA IŞIK TUTUYOR

Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde yeni bir sayfa açan maden işçileri, tarihi yazmaya devam ediyor. Yüz binlere ulaşan insan seli Zonguldak caddelerinde-işçisi, köylüsü, aydını, esnafı, öğrencisi, çocukları ve eşleriyle tek yürek, tek ses olarak "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Haklıyız Kazanacağız" diye haykırıyor.

Oligarşiya şaşkınlık içinde, ne yapacağını bilemiyor. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve ilgili bakanlar TV'yi kullanarak Türkiye halkının ve özellikle maden işçilerinin kafasını bulandırmaya çalışıyor. Zonguldak'tan yükselen işçi sınıfı mücadelesini yerinde gözlemlenmeye yollarını arıyor. İlerici ve devrimci işçilere bu konuda önemli görevler düşüyor. Her geçen gün daha düzenli hale gelen gösteri ve yürüyüşlerde disiplini sağlamak ve hedefi net olarak gösteren, sürece uygun sloganları kullanmak bizim görevimizdir.

Başta maden işçisi olmak üzere, Türkiye işçi sınıfı artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Maden işçileri, elimizi kolumuzu bağlayan 12 Eylül yasalarını yaratıcı zekasıyla asıyor. Tüm Zonguldak halkı haklılığına inanıyor.

Maden işçileri, "Yalnızca mutfak masrafının ortalama 620 bin lira olduğu ül-

dak halkı biliyor. 10 yıl önce milli gelir sıralamasında 7. olan Zonguldak, şimdi 18. sırada yer alıyor. 12 Eylül'lerin asıl hedefinin işçiler, emekçiler olduğunu Zonguldaklı yaşayarak öğrendi.

Diğer yandan Kirlere dayanan Zonguldak ekonomisi, oligarşinin Kit'leri gözden çıkarma politikasını en yalın haliyle yaşıyor. Küçültülen ve zarara sokulan devlet kuruluşlarına saldırının burjuva ideolojisinden kaynaklandığını maden işçileri biliyor ve "Öcakarımızı tekelci sermayeye ve emperyalizme peşkes çekemeyiz. Öcakar bizimdir, satamazsınız, kapatacağız." diye haykırıyor.

Maden işçileri Türkiye'de oynanan demokratiklik oyununu bozuyor. İşçi sınıfı adına gerçek demokrasiyi istiyor. Oligarşiye ve emperyalizme karşı çıkıyor. Türkiye işçi sınıfını genel greve çağırıyor. Caddelerde, "İşçiler El Ele Genel Greve", "İşçi Memur El Ele Genel Greve" sloganları yükseliyor.

Türkiye işçi sınıfını bu çağrıya cevap vermeye zorlamak, tüm devrimci, demokrat ve aydınların, başta sendikaların en acil görevidir.

Maden işçileri geniş katılımlarla oluşturdukları toplu sözleşme komisyonlarında hazırladıktan haklı taleplerine sahip çıkıyor. Şubelerdeki grev komiteleri görevlerini yerine getiriyor. Binlerce işçi bölgelerinden akın akın genel mer-

kemizde, 500 bin liraya bizi çalıştıramazsınız. Yıllardır yatırım yapılmıyken akarlardan doğan zararın sorumlusu biz değiliz, bizim sırtımızdan başkalarını besleyenlerden hesap soracağız." diyor.

MESS başkanlığından Cumhurbaşkanı'na gelen 12 Eylül yasalarının uygulayıcısı Turgut Özal'ın öcakları kapatırız tehdidine, "İşte Zonguldak, işte ma-en işçisi. Gücün yetiyorsa gel kapat." diyor. Sayıları yüz binleri bulan insan-lar her gün Zonguldak caddelerinde yürüyüp sendikaların önünde buluşuyor. Gelişmeler hakkında bilgi alıyor, ertesi gün için randevulaşıyor.

12 Eylül faşizminin ağızma saldırıları ile sindirilen Türkiye işçi sınıfının, bahar eylemleri ile iyme kazanan mücadelesini maden işçileri yükseltiyor, yepyeni bir boyut kazandırıyor. Özal'ı hedef alan slogan ve konuşmalar sendikal mücadeleyi demokratik mücadele ile bütünleştiriyor. Caddelerde "Padişah istifa" diye haykırılıyor.

Zonguldak, Türkiye işçi sınıfının geçişi sergileyen pilot bir bölgedir. Zonguldak, ekonomisi işçinin gelir düzeyine bağlı bir ilimiz. İşçinin geliri azaldıkça, Zonguldak ekonomisi küçülüyor. Bunu tüm Zonguldak halkı yaşamın-da fark ediyor. Son 10 yıldır işçilerin lokmasının küçüldüğünü en iyi Zongul-

keze geliyor. Maden işçileri kararı birlikte verecek.

Maden işçileri mücadeleyi yaparak öğreniyor ve öğretiyor. Taban çalışmasını kesintisiz sürdüren ve klasik muhalefetçilik anlayışını aşarak işçi sınıfının haklı taleplerine her şart altında sahip çıkan sendikacıları ileri adımlar atmaya zorlayan Devrimci Sol Güçler, Devrimci İşçi Hareketinin temellerini pratik içinde yaşayarak atıyor. Ve bugün Zonguldak maden işçisi, "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" diye haykırıyor. "Haklıyız Kazanacağız", "Bağımsız, Demokratik Türkiye" sloganları önümüzdeki sürece damgasını vuracak.

Maden işçilerinin, Zonguldak halkının mücadelesine demokratik mücadeleden yana olan tüm güçler destek vermelidir.

Maden işçilerinin direnişinin sesi genel grev sloganlarının sesiyse birleşmelidir.

**YAŞASIN ZONGULDAK MADEN İŞÇİLERİNİN GREVİ!
İŞÇİYİZ, HAKLIYIZ, KAZANACAGIZ!
İŞÇİLER EL ELE GENEL GREVE!
YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!**

MÜCADELE

HAKLARIMIZI ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİLE KAZANIYORUZ

Biz belediye memurlarının yaşam koşullarının az da olsa düzeltilmesi için yapılan çalışmaların bir parçası olan, belediye yönetimlerinden isteklerimizin ilk somut adımı atılması, ekonomik-sosyal öneri paketi Büyükşehir-hir Belediye Meclisi'ne sunulmuştur. Yapılan çalışmalar sonucu, Büyükşehir Belediye Meclisi'nde BEM-SEN'in önerileri ilke kararı olarak benimsenmiş olup, akabinde Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen öneri paketiyle ilgili olarak 29 Kasım 1990 tarihinde BEM-SEN yönetim kurulu ile görüşülmüştür.

Bu görüşmede; belediye toplu taşım araçlarından ücretler, tiyatro, doğal gaz, sudan % 50 indirimi faydalanılması, giyim yardımı, yatacak yardımı, ücretsiz yemek verilmesi, moral eğitim yerleri, spor ve kültür tesislerinden yararlanma, me-

murlara belediyeleider temsilciliği odası verilmesi, memurların arasından seçeceği bir kişinin yönetim ve disiplin kurullarında temsili gibi... konuları içeren öneri paketinin onulnu talepler olduğu belirtilmiştir.

Görüşmemizin en carpıcı yanı, BEM-SEN'in belediyeleiderde tek meşru memur örgütlenmesi olduğunun da kanıtı olmuştur.

Bu konuda bir komisyon kurulmuş olup, BEM-SEN ile ilgili bir sekide en kısa zamanda sunulan önerilerin çözümü doğrultusunda ciddi bir adım atılmıştır.

Bundan önce de BEM-DE'nin mücadelesiyle başta Büyükşehir olmak üzere, birçok ilçede 12 Eylül'e birlikte gask edilen iki günlük izinler yeniden kazanılmış, ardından BEM-SEN'in bu mücadelede katkılarıyla hemen hemen

İstanbul'un tüm ilçelerinde zabıta personelinin iki gün izin hakları yaşamaya geçinmiştir.

Biz BEM-SEN olarak biliyoruz ki, sorunlarımız ve taleplerimizi bizler -sılıp çıkıp çıkıp etmezsek, hiç kimse durup durken bize hak vermez. Bunun için, her memur kendini sorumlu görüp BEM-SEN'le diyalog halinde çalışmalıdır. Eko-

nomik-demokratik taleplerimizin kısmi çözümü belediye ile yapacağımız toplu sözleşme ile olacaktır. Bugünden itibaren atacağımız adımların kazanacağımız toplu sözleşme yapma hakkının göstergesi olacaktır. *

BEM-SEN

Tüm Belediye Emekçileri Sendikası

Kamu emekçileri haklarını örgütlü mücadeleyle anıyorlar.

Komik Zamma ve Baskılara Karşı Memur Eylemleri Sürüyor

Belediye memurları 5-6-7 Aralık günlerinde içinde bulundukları yaşam koşullarını, % 18'lik komik Ocak zammını, savaş ve savaş zamlarını, sendikalar üzerindeki baskı ve keşif uygulamaları protesto ettiler ve yerli yüzlerce metre altında ölümlü burun buruna üretilen yapıtım maden işçilerinin haklı grevini destekleyerek dayanışma içinde bulundular.

Ulusalararası dayanışması gündeme getir-

mek ve uluslararası sözleşmelerden doğan haklarını kullanabilmek için LO'ya başvuruda bulunarak, Akarsay postanesinde emekçiler olarak mekup gönderildiler.

Memuru simgeleyen ve siyasi ikidarcı zaman zaman yapıtımın aracı olarak kullanılan kravat takılmıyarak, aynı şekilde boyun memurları da pantolon giyerek "kapıkulu" olmayı, keşif baskıları ve antidemokratik uygulamaları protesto ettiler. Ertesi gün, 500 kadar çokşulu me-

mur, Maltepe-Kartal'da kravatlarını yapıp, eylemi daha etkili kılarak kamuoyuna mesajlarını veriyorlardı. Fatih Belediyesinde memurlar ölen maden işçileri için saygı duruşunda bulunarak grevdeki maden işçileriyle dayanışma içinde olduklarını gösteriyorlardı.

Perşembe günü, Anakent ve Kartal-Maltepe'de yemek boykotu yapılarak % 18'lik zamlar protesto edilip ve Zonguldak maden işçilerinin grevine destek veriliyor. Eylemler sırasında Anakent yemek boykotu, toplantı ve slayt gösterisi eylemini karmaya çalışan Sosyal ve İdari İşler Müdür Yardımcısının tavır ibret veriyordu. Eylemi karmaya çalışması bir yuna, daha da ileri gidecek bir çözüme varan tavırları affedilecek gibi değildi. Bu tavırın SHP'li belediyeleider yaşamı dışlandırdı. Ertesi gün basın açık-

lamasıyla bu tavır protesto ediliyordu.

Cuma günü ise, Kartal, Pendik, Maltepe, Kadıköy, Anakent, Boğaziçi İmar, Şişli, Bakırköy belediyeleider ve birçok birimlerde yarın gün iş bırakılıyor. Beşiktaş Belediyesi'nde de eylem bir şefin çabasıyla kırılıyor, bu müdirlere ve belediye başkanına kadar yansıyor, belediye bir panik havası yaşıyor. Sert tartışmalar oluyor, daha sonra üzür dilemesine rağmen, eylem kinci tavırlar sergileyenlere karşı teşhirin sürdürüleceği belirtiliyor.

"İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganını işyerlerinde hayata geçirmek ve sendikal hak mücadelesinde ileri adımlar atmak için belediye memurları mücadelesini daha da yükselttiklerini vurguluyorlar.

BEM-SEN MEMURLAR

GENEL GREVE DOĞRU

Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik kriz, toplumun tüm kesimlerini sarmalamış durumda. İşçiyse, memururya, emsalya, köylüsiyle tüm emekçi halkımız bu krizin cenderesi altında nelmektedir. % 100'ün üzerinde seyreden enflasyon karşısında memura layık görülün % 18'lik bir artış egemen sınıfların emekçi düşmanı tutumunun en somut ifadesidir. % 85'i emekçi halkımızdan kesilen vergilerle oluşturulan devlet bütçesi, hırsız, soyguncuya, akrabalara, damatlar, biraderlere, hayali ihracatçılara peşkeş çekilirken, devlet yandan da polis baskısı, işkence, cop, cezaevi olarak halkımıza kırılmaktadır. Yaşam her geçen gün daha da çekilmez, hale gelmektedir.

Artık bu güdüsata bir der dememin zamanı çoktan gelmiştir. Efsık olan, bizlerin örgütlülüğüdür. Bu baskı ve zulümlerin kurtulmanın tek yolu, halkın örgütlü gücünü egemen sınıflar karşısına dikmek, emekçilerin üretilen gnen gücünü kullanmaktan geçiyor. 6 Kasım'da İYO-DE'N başlattığı genel boykotu, memurlar da kendi birimlerinde işleri durdurarak, yavaşlatarak desteklediler. Bu boykot olgıyaşı unutamayacağı bir ders verirken, bir genel grevin de işaretlerini veriyordu. Memurların Tmmuz eylemlerinin sonunda yarattığı sendikası KAM-SEN, BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN belediyeleider, İSKİDE, hastanelerde. Boğaz Köprüsü'nde iş bırakma, yavaşlatma ve yemek boykotu, forum düzenleme biçimindeki eylemleriyse memurların örgütlü gücünü öğrencilerle birleştirmiş ve boykotu bir genel grev provası görüntüsü kazandırmıştır.

Bugün Zonguldak'ta maden işçileri alanlara sığınmaktadır. Yüz bin yakın insan seli emeğin güc gösterisine dönüşmüştür. Üretmeden gelen gücünü, halklağın alması "İşçiyse-Halkıyız Kazanacağız" şarlarıya haykaran işçiler, çevrede esnafın kpenk kapatmasıyla, otobüslerin kontak kapatmasıyla daha da güçlenerek alanlara sığınmış, duruma gelmiştir. Gün, maden işçilerinde destek verme gündür. Gün, "İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganını hayata geçirme gündür. *if*

KAMU ÇALIŞANLARI EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTESİ

SAĞLIK-SEN'li Emekçiler Mücadeleyi Yükseltiyor

ağlık alanında örgütlenmeyi hızlandırmak, grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesini doğru bir potada birleştirmek için kurdığımız SAĞLIK-SEN polis baskısına, muhbir ağna ve oportünizmin eylem kinci tavırlarına rağmen adamlarını sağlık emekçilerinin öz örgütlü olma yönünde atıyor.

1991 Ocak ması artışı % 18 olarak belirlenen memurlar bir kez daha yoksulluğa, onursuzluğa itilmek isteniyor. Biz SAĞLIK-SEN emekçilere düşen görev Tmmuz direnişinden sonra devrimci politika ve örgütlülükle memur mücadelesinin ikesini yükseltmektir.

Mücadelemize hastanelerde devletin temsiliisi durumunda olan idareciye, işyeri sorunlarımız ve taleplerimizi içeren dilekçelerimizi topluca vermekle başlıyoruz.

Türkiyeyin imzaladığı, çalışma yaşamını düzenleyen uluslararası sözleşmelere dayanarak LO'ya memurların sendikalaşması yönündeki engelleri, baskılan protesto eden mektupları gönderdik. Hastanelerde işyeri toplantıları, döviz ve pullamalarla propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla mücadelesini sürdürdük. 6 Aralık 1990 günü Capada zamları protesto ve Zonguldak maden işçilerinde destek yürüyüşünü gerçekleştirdik. Baskılar, şarşınlar olsa da mücadelemizin devam edeceğini "Yasasın SAĞLIK-SEN, İşçi Memur El Ele, Halkıyız Kazanacağız" sloganlarını atarak gösterdik.

Önümüzdeki göre "İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganını işyerlerimizde de hayata geçirmek ve Zonguldak maden işçilerinin direnişini genel grev doğru gelişime yönünde olacaktır.

SAĞLIK-SEN'Lİ EMEKÇİLER

Devrimci Sol Güçler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 42. yıldönümünde siyasi iktidardan konukları demagogi ve ikyizlülüklerine sessiz kalmayarak idamları ve işkenceleri protesto ettiler. 10.12.1990 tarihinde Eminönü Yeni Camii önüne siyasi iktidardan baskı ve işkence politikasını sembolize eden bir utanç heykeli olan Devrimci Sol Güçler burada okudukları basın açıklamasında şunları söylüyorlardı:

BASIN BİLDİRİSİ

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 42. yılında darağacı ve işkence altlarından oluşan "UTANÇ HEYKELİ"nin açılışını yapıyoruz. Bugün, barışı, özgürlüğü, eşitliği simgeleyen bir heykel açılış yapılmaması isterdik. Ancak, ülkemiz gerçeğini en iyi bu heykel yani utanç heykeli yansıtır.

12 Eylül'den bu yana ülkemizde 42 bin kişi tutuklandı, 30 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı. 650 bin kişi gözaltına alındı ve gözaltılar 120 günleri buldu. 18 devrimci idam edildi, 300'e yakın idam dosyası mecliste bulunuyor. 133 bin kitap bir günde yakıldı.

Siyasi iktidardan insan hakları demagogisinin ardından utanç heykeli yükseliyor.

Bilim adamları görevlerinden alındı, sürgün edildi.

Bugün ise, en küçük demokratik hak arayışında halkın üzerine ateş edilmekte, demekler kapatılmaktadır. Bir yanda hiç yükselmeyen ücretler, diğer yanda % 100'lere ulaşan enflasyon ve hayat pahalılığı altında ezilen halk insanca yaşam koşullarından uzaklaşmaktadır. 14-15 yaşındaki çocuklar damla yargılanmakta, "Savaşta Hayat" diyenler tutuklanmaktadır. Çifte sömürü ve feodal değer yargıları altında ezilen kadınlar, yasalarda önünde bile erkeklerle eşit sayılmamaktadır.

İşte, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 42. yılında Türkiye gerçeği budur, (...)

Ülkemizin haksız bir savasa, emperyalist savasa sürüklediği bugün, tüm emekçileri utanç heykelleri yerine özgürlük, eşitlik heykelleri açmaya, insan hak ve özgürlüklerinin gasp edilmesi ortadan kalkıncaya kadar mücadeleye çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

Memurları Küçük Düşürücü Eylem Biçimlerini Hızla Terk Edelim

on hafiflarda bazı memur eylemlilikleri memuru küçük düşürerek, acınacak, zavallı durumunda göstererek sonuçlar yaratıyor. "Memur tırları", "Memur kafası yedi", "Memur FAO'dan gıda talebinde bulundu"... vb. şekilde kamuoyuna yansıyan bu eylemlilikler, memur mücadelesine verdiği zararlar nedeniyle üzerinde durulması gerektiriyor.

Sübhüsis memurların ekonomik-demokratik mücadelesi onların somut sorunlarına sahip çıkarak geliştirilmiştir. Bu gelişime grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma hedefine dönük politik yön verebilir-

mek, mücadeleyi başından devrimci bir programla, sloganlarla ve eylemlerle yönlendirmek geçer. Bu, tüm bunları yansıyan koşullara uygun olarak, memur kitlesini mücadeleye çekme ve ilerletme bir perspektifte ele alınmalıdır.

Bir türlü memur kitlesiyle sağlanacak kuramayan ve onları harekete geçiremeyecek hep olaylaştıran, sürecin gerisinde kalma sıkıntısıyla hareket ettiklerinden, bir şeyler yapmaya kalktıklarında aciz ve komik duruma düşüyorlar. Kamuoyuna "aciz", "çaresiz", "acıklı" göziikle mantığıyla ortaya konan memur mücadelesine

REFORMİST SENDİKAL ANLAYIŞ KIRILACAKTIR

Gelsen tarihsel süreç içerisinde işveren ile çalışan, polemikleri sınıfa mal edip, işverene karşı gös-terip kendi çıkarlarını korumaya çalışanların sınıf mücadelesi yükselişke atıldıkları koluhanı koruyacaktır.

Alan terimci kasırlara döktürülürken karşı (Halkçı) gözükten SİPİPİ işverenleri, işçi sınıfını dilinden düşürmeyen sendika-clannı yüzlerini görelim.) biz işçiler bu mücadeleyi yükselteceğiz. Oportunistlere de sözümüz var. Kafa-kol ilişkisi ile sızma taktikleri güdülerini sınıf mücadelesini tal plana iterek kayıtsız kaçanların mücadeleye davet ediyoruz.

Sınıf savadında uzlaşma olmaz. Özelleştirme ile ilgili aylar önce söylediklerimiz kulak arkası edildi. Olaylara sınıfsal bakış açısı ile bakmayızlar görüldük ki, şirketleşme çoktan başlandı bile. İlk planda Fen İşçilerine bağlı 40 sendikar halkın mal olan Fuar bile birdenbire İZFAŞ adında bir şirketin, ESHOT içinde de Yeşilyurt atölye İZULAS adında bir şirketin oluverdi. İş sürgünleri, işten atımlar, üretimi artırma komisyonu adı altında artı değer sömürüsü, alın terinin gasp edilmesi, yoğunlaşan reformist sendikal an-

layış Bedirve-İş'in örgütlü olduğu birimlerde şirketleşme ile beraber, başka sendikalarla görüşen ve daha da etkinleşe-ceğini görürken, bugün, direneceğiz, karşı çıkacağız, bu konu ile ilgili bildiri dağıtacağız, gece düzenleyeceğiz, gerekirse şirketleşmeye karşı miting düzenleyeceğiz diye bilizi inuyuma çalışanları yanıylıyor.

Biz Devrimci Mücadelede Bedirve İşçileri, dağıttığımız bildirilerde sınıf kardeşlerimize ile yaptığımız söyleşilerde, "Ne söylediysek yaptık, ne yaptysak savunduk. Tarihsel haklılığımızdan aldığımız güce diyorum ki, sen kardeşim, Devrimci Mücadelede işçilere diğer varımda kendine bak. Okut. Unutma, bizler sorunlarımızı sahip çıkamazsak, kimse sahip çıkamaz, diyorum. İşte Zonguldak maden işçileri, sınıf kardeşlerimiz alanlarda, meydanlarda yürüyor. Zonguldak'taki direniş destekleyelim. Şirketleşmeye karşı eklam. Emperyalist Servatı Halk Komite-leri'nde örgütlelim. Genel

İZMİR'DEN DEVİRİMCİ MÜCADELEDE BELEDİYE İŞÇİLERİ

BOĞAZ KÖPRÜSÜNDE DİRENİŞ: İŞ YAVAŞLATMA

KAM-SEN memur içinde örgütleneme-sini güçlendikçe grevli-toplu sözleşmeli hak mücadelesi de daha geniş kesimlere yayılıyor. KAM— SEN örgütlediği kesimlerden birini de Boğaz Köprüsü çalışanları oluşturuyor.

"İşçi-Memur-Gençlik El Ele Direniş" diyerek 6 Kasım'da gerçekleştirilen genel boykotu kendi talepleriyle ve % 15'lik maaş zammını protesto ederek Boğaz Köprüsü çalışanları katıldı. 14-15, 17-18 saatleri arasında 2 saatlik iş yavaşlatma eylemini gerçekleştirdi. Bu eylemle birlikte her türlü idari baskılara rağmen Boğaz Köprüsü

çalışanları 8 Aralık Cuma günü de Zonguldak maden işçilerinin grevine destek verirken, diğer varımda kendine bak. Okut. Unutma, bizler sorunlarımızı sahip çıkamazsak, kimse sahip çıkamaz, diyorum. İşte Zonguldak maden işçileri, sınıf kardeşlerimiz alanlarda, meydanlarda yürüyor. Zonguldak'taki direniş destekleyelim. Şirketleşmeye karşı eklam. Emperyalist Servatı Halk Komite-leri'nde örgütlelim. Genel

KAM-SEN'Lİ BOĞAZ KÖPRÜSÜ ÇALIŞANLARI

zaıfar veren bu anlayış, kitlelerde devrimci anlamda tavır alma ve düşünme yerine bulamklık yaratıyor, hedefi karartıcı etkide bulunuyor.

Çalışanlar küçük düşürücü eylem biçimleri hızla terk edilecek, süreçte uygun memur mücadelesini geliştirici politikalar üretilecek, onlara yönelik somut aj-tasyon ve propaganda ve sloganlar geliştirilmelidir. Hiçbir şekilde aj-tasyon ve propaganda sulandırılarak egemen güçlerin ve apolitik kitlelerin kabulleneceği bir düzeyde çekilmemelidir. "Masumane" memur eylemleri havasına sokulmamalıdır.

Gelinen noktada, memurların daha kitlesel mücadele içine çekilmesinin yolu, süreklilik arz eden bir mücadele/ örgütlenmekten ve sloganları üretmekten geçiyor. Gelsen memurların gerisinde kalanlar bunu yapacaklarmı, işin kolayına kaçarak egemen güçlerin, işverenleri de kabullenecği, ama memuru küçük düşürücü eylemlere rağbet ediyorlar. Memur

mücadelesini hafife alıyor, sulandırıyor, acizleştiriyorlar. Bununda da bir şeyler yapıyor gözükerek tabanlarını ayalıyorlar.

Ortada hiçbir şey yokken gazeteyle ilan vererek "Bizim BEM-SEN'LE ilişkiniz yoktur." demek, kimlere mesaj verdiklerini yazmaya gerek yok sanıyoruz.

Bu vol, depolizasyonun etkisini daha üzerinde taşıyan kesimlerin nabızına göre hareket vermektedir. Bu yolla kitlelere görünüştü bağ kurulsa da, bu bağ pamuk ilipileye kuru bir bağ olacaktır.

Bu vol, memura hak arama bilinci, onur kazandırarak isteyenlerin değil, politikayı fobi halinde getiren, memuru acınacak durumda gösterebilen voludur.

Bu vol, memurların daha ileri ve etkili eylemler yapabilmelerini önündeki en büyük engel olan depolizasyonun kırılması ve memurların politikleşmesini engelleyen bir yoldur. *

BEM-SEN'MEMURLARI

İKİ
AYDA
BİTİRİRİZ
EDEBİYATI
SÖKMEDİ

undan bir süre önce, İstanbul "a-narşi ve terör" şehri olarak ilan edilmiş ve ardından harekete geçilmişti... Siyasi polis kadroları, emniyet müdürleri değişmiş, atamalar, tayinler birbirini koalamamış ve her şey silbaştan alınmıştır... Daha önce işkenceyle adam öldürmek suçlarından defalarca yargılanmış olan Ümit Bağ-bek gibileriyle yerlerinde kalmıştı.

Ankara öreği alınmazdı. Her şey disiplinli, düzenli, insanlar itaatkar olmalı, sıyasî faaliyetleri askıda, manyetolarda, fakalalarda kalmalıydı. Ankara'da nam yapmış sıyasî, sosyal, kültürel, ekonomik, eğitimci, işçileri Bakan seçmişti; İstanbul'da her şey iki ay içinde sültilen olacaktı. Bütün sorunlar "huzur ve güven ortamının" alınmış istekle getiren sıyasî örgütler, dernekler, sosyalist dergiler tarafından eleştirilecek, bütün sorunları bakanı ederek eleme geçecek halk o da dediği. Bir de işçiler genel grev demeye, öğrenciler YOKÜ istemeye demeye başlasın, memurlar 18'e kırık çıkıyorsa... Bütün bu kızışlar de demelerle duyulmasından. Anarşi, kaos, baskı, korku, zulüm, baskı, dergiler de bunların yapıtlarını yazmaktan, halkı bilgilendirmekten başka bir şey yapmıyordu. Ağar, buna inanılandandı. Ona göre bunları İstanbul için cibarı başlıy. Bütün bir şehrin hukuk için bunlara göre değil, hukukun hukukuna göre değil, sorun üniversiteler, sonra da halk... Hedeler sapmıştı...

GELİŞEN TOPLUMSAL MUHALEFETE KARŞI ÖNCE HAVAYI KENDİ LEHLERİNE

ÇEVİRMEME ÇALIŞIYORLAR
12 Eylül günlerindeki depolitizasyon ve korku ortamı yavaş yavaş kırılmaya, halk hakkını aramaya başlamıştı. Devrimciler, 12 Eylül'ü ve adaletsizlikleri sorgulamaya, mücadeleyi yükseltmeye başlamıştı.

Artık gelişimin yönü devrimcilerden yanaydı. Toplumun hemen her kesimi kıpırdanmaya, baş kaldırmaya başlamıştı. Bir yandan halk hakkını arıyor, bir yandan da devrimci mücadeleyi yükseliyordu. Devrimci hareket kütleleşe-rek güçleniyordu. Olgularının yapılabileceği fazla bir şey de yoktu. Bunu onlar da biliyorlardı. Yapılabilecek ne kalmıştı ki?.. 12 Eylül'le birlikte her şey denemisti. Gözaltı, baskı, idam, terör, işkence, katliam... Her şey uygulanmış, demokratik hak ve özgürlüklere rafa kaldırılmıştı. Bir nevi uygulama yıllarca devam etmişti. Ülke, açık cezavine çevrilmiş, insanlar resmi elbiseden korkar hale gel-

misti. Bunun için de her yıl muhabas yazmıştı. Pentagon'un verdiği taktilde de yetememişti. Kontrgerillanın karanlık yüzü görülmeye başlanmış, cinayet, katilim ve provokasyonların sorumlularının kontrgerilla örgütünün kendisi olduğu anlaşılmıştı. Halk, çürüyen, yazılan düzeni görmüş, egemen sınıflar varlığını kendisi yazmış olanlara karşı, kendi yarınları için, kavgaya hazır hale gelmişti. Bush'un ilk "dubag" çıkardıkları yapıpı, bir oramda, Özal hükümetinin savaş çıkamama olasılığına ne kadar üzülmediğini de görmüştü. Ekonomik-demokratik, sosyal ve siyasal hakları elde etmek ve korumak için, mücadele etmekten başka seçenekleri

Yoktu. Hızlıyla ve adalesizlikle karşı mücadele edenler sempati ile bakıyor du. Anarşist, terörist demagogisi halk arasında maya tutmamıştı. Sıkotik, Eytülcülerin aleyhine bozulmaya başla mıştı. K. ise, '84 Ağustos'un dan beri kayan bir yaraydı, onlar için. Sımdı buna bir de İstanbul eklenmiş. Gerçi diğer yerler de İstanbul aşağı kalmyor. Adana'sıyla, Akhisar'ıyla, Çukuro- va'sıyla, Yenicelek ve Zonguldak'la dinremeye başlıyordu; ama İstanbul yine de başkaydı... Öyleyse, atamaysa atama, tayine tayin yapıcakla, MIT'in bütçesi artırılacak, işpenciler polisler için "dokümançlık yünası" çıkarılacak, halk müdafalefinin önüne geçilecekti.

[illegible]

zaltı ve tutuklanmayı göze almak zorunda kalacaklardı. Her şey huzur ve güven içindi.

[illegible]

Sonuçta karışarlarda dşenisi buldular. Drenin gelenekleri yaratıldı. "Susma hakkımız kullunuyoruz. diyenler coğaldı, işkenceyi protesto etmek için açlık grevi yapma, ifadeyi tutanakla yaygınlaştı. O zamanlar da işkence vardı, işkence yöntemlerinin yine her çeşidi deneniyordu. Ağır yakıldı da, Ardalı vardı. Ancak her şeyi razımen işkencenin verdiği korku aşılması, gelişen mücadele sırası şubeve taşınmıştı. Aileler, sıvısı şubeve öntünde eylem yapıyor. avukatları tutuklanıyor müvekkilini haklarını arıyorlar. Sıvısı polis qarestedir. Her türlü yontum deneyiyor, ancak ne maculadının öntine geçilebiliyor. ne de işkenceleri insanları yıldırdı bitirdi. Şimdi Ağar bu havayla değıştirilmek istiyor. 10 yıldır yapılanları tekrar etmek başka bir kuzu da yok elnde. Her yeni atama emiyetli müdürünün işkenceleri, işkenceleri, işkenceleri yapıyor. Arık iki ayda, yiz günün "Bitireceğiz." "Yok edeceğiz" edebayan sökmüyor. Halk, burjuva iktidarları bu söylemleri yabancısı değildi. 12 Eylül genalleri de "Kökünü kazıyacağız." diye böbürleniyorlardı. Köki ka-zınarlardı diye işki bimeddi. Hakkını aramayan, susan, boyun eğen, işkenceleri, işkenceleri, işkenceleri böbümlüyor devrimci maculadının gelişip gelişmeye başlasını bunun bir göstergesidir.

**BİR GÖSTERMELİK OPERASYON ve
POLİS ŞOVU**

Operasyonlara ara verilmiyor, çaresizliğin üzerini örtmek için gerçekleştirilen polis şovları birbirini izliyordu. Bayatlamış numaralar yeniden ısıtılmaya çalışılıyordu. Peş peşe gerçekleşen demek

baskınlarında sonra, bu kez de dernek üyeleri oturdurulan evlerden toplanmaya başlanmış, operasyon mahallelere sıçramış, gırtlı örgüt üyeleri çorak sokakları gırtlı gelmeye başlamıştı. 14, 15, 1990 tarihinde dernek üyeleri, operasyon dışı bırakıldı. Daha önce kapalıların demeklerin üyeleri, yöneticileri, demekler masasında adresterlerin tek tek tespit edilmiş ve oturdurulan hücre evlerinde ani ve seri baskınlarla yakalanmışlardı. Şimdi 15 günlük önceki bu gözaltı süreci başlamıştı. Dernek üyeleri oturdurulan hücre hakları da gözaltı edilmiş, gözaltıdaki mükemmellikleri görülmüş için İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı'nın izni alın avukatlar, sıvayı süs polisini tarafından kapı dışarı edilmişler. Savar ondan yitilecek özgürlükleri, dernek üyeleri ile dernek üyeleri, ancak sonuç değişmiştir. Polis hem yakalıyor, hem yargılıyor, hem de infaz edebiliyor.

Başını ölümlü olayı "görgüt operasyonu" olarak geçti... Yakalanılan kimlerdi, kaldıkları hücre evleri nasıl tespit edildi, örgütsel doküman denen şeyler nelerdi, neden yansı mahkemeye serbest bırakıldılar... Başın bunların hiçbirini yazmamız, gazetecilik ile polisin birbirine karıştın, ellerindeki telpele polis havası atan gazete muhabirleri ve gazetelerin polise işbirliği yapan, iş ortaklığını kurmuş yöneticileri, polisin sesi olma özünüştüğünü sürdürüyor, halka karşı işlenen suçlara aşışıklık ortak oluyorlardı.

İŞKENCECİLER SUÇLARINI ARTIRIYORLAR

Ülkemizde demokratikliği oyunu oynayanlar. Bir yandan insan hakları deniz insan haklarını korumaya yönelik söylemlere imza atılarken, diğer yandan da insan hak ve onuru ayaklar altına alınıyor. İşkenceciler halka karşı işledikleri suçlarına her gün bir yenisini daha ekliyorlar. İnsanlığa karşı işlenen hiçbir suç bu halk affetmedi. Sonuçta işkenceciler-rim geldiği nolda vermek istedikleri korkuya erişmiş olduk...

Bugün pek çok işkenceci eş üstünlükleri korkuyu dış vurnak zorunda kalıyor, işkence yapmanın acıklık ve zavallılığı kaplıyor yüreklerini.

Yılları uyguladıkları her türlü aşaklık ve iğrençliğenteme rağmen halk direniyor, mücadeleyi ediyor. İşte Zonguldak, işte memurlar, işte radikal bir mücadele hattı. Genel ger kapıda. Kim neyi engelleyebiliyor? Olağanüstü hal hazırlıklarına ilişkin açıklamalar yapıyorlar. Olağanüstü hal artık sihirli değnek değil... Bugün olağanüstü hal ilanının Özal iktidarının sonu olacağı biliniyor. Olağanüstü halin karşısında direneni bulacağı sır değil.

Agar, bir polislin cenazesinde
devrimciler "Ya ölecek, ya hapiste
vazgeçeceksiniz. Vazgeçin." diyor.
Vazgeçilecek bir şey varsa o da faşizmin
bekiciliğini yapmaktır; vazgeçmesi
gerekenden, halka işkence ve baskı
uygulamayı meslek edinilenidir. Halka
karşı işledikleri suçlar kabarmadan,
halka karşı olmanın vazgeçmesi
gerekenden de işkencecilerdir.
Devrimciler, Devrimci Sol Güçlüyorlar
bırakarak, gerçeki haykırıyordur.
"Basarmayacağınız..." "Rakı"
edebiyatı şimdiye kadar maya tutmadığı
gibi bundan sonra da tutmayacaktır.
Baskı ve işkence devrimci mücadelelerin
önüne geçmez basarmayacaktır. *

OLİGARŞİ İÇİ ÇELİŞKİLER HAD SEVİYEYE ÇIKARKEN DEVİRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Kriz çözülmezliğinin ve devrimci mücadelenin sokağa döküldüğü halk muhalefeti, dirençlerin, boykotların, grevlerin sıranısı içinde 12 Eylül "huzur" ve "sükuneti" arayan Özal iktidar, ABD emperyalizminin peşine takılarak Krfe savaşına sürüklenmekten başka çare bulamadı.

Halk desteğini çoktan yitirmiş, yaşam savası veren Özal iktidarını umudunu Krfe savaşına bağladı. Sahibinin sırsı olmadık tereddüt etmeden savası çıkırtıcılığı ve çıkarlanğıyla en yüksek puanı toplayarak fazlasıyla Beyaz Saray'ın gözine girdi. Göz Krfe'de tek hakim olmakta ve imparatorluk kurmakta başka bir şey görmeyen Beyaz Saray'ın her halk desteğine sahip bir iktidar, ne de çok demokratik bir virin arıyordu. Onun aradığı savas krizinde biçicili role gönüllü oyuncuları. Bu rol için Özal iktidar-dan daha iyisini bulamazdı. Ve Özal iktidar bu rol içinde sırtını ABD emperyalizmine ve savasa dayayarak 12 Eylül'ül günlerin özelemleri halk savas açtı. 12 Eylül misyonunu sivil k, kuyafetle üstlendi. Çözümüstlüğü terlele cömeve yöncü. Savas için geriyne savasın başlamasına eşlik edecek şekilde, Bush'un isteklerine uyarak Anayasayı bir kenara itip, parlamentoyu devre dışı bırakarak savasa dönük yetkileri bir bir elinde topladı.

ABD emperyalizminin burkusuve, zaman kayına tahammülü olmadık, hızlı hareket ettiği noktada Özal iktidarının buna ayak uyduramaması dünyalemlendi. Özal iflasın eşyendene, ayakta kalması borcu olduğu efendisine nankörlük edemedi. BM'den ABD emperyalizminin cıkardığı savas karayarla savas günleri bile belirlenmişti. ABD'nin isteklerini yerine getirmeyi 12 Eylül sükunetinde sağlayabiliirdi. Savasta en azından İncirlik Üssü'nü kullanımı ABD'ye açığı noktada, arkasında direnen, hak arayan, savas karışı çirkin örgütü bir halk gücü, devrimci eyenlere otoritesini sarsırsın, halka güven açılan devrimci bir örgütleniş istemiyordu.

Halka, devrimciler, yurtseverlere açılan savas, oligarşının bütün güçlerini ortak paydada birleştirdi. 12 Eylül istişari hepsinin ortak arzusuydı. Ana bu oligarşı içi çelişkilerin son bulması de gildi. Tersine oligarşı içi çelişkiler savas sürecinde otoriteni ve istişariyi kullanımı ve paylaşımsı konusunda derinleşti. İşte Turumay'ın istişari otorite çatışması ekseninde derinleşen bu çelişkilerin su yüzüne çıkması ifade ediyordu.

ABD güvenceli Özal'ın bu güvencive sarıllarak parlamentoyu devre dışı bırakacak şekilde savas ilanı, Krfe'e asker gönderme ve yabancı askerlerin ülkeye daveti dahil savas yetkilerini eline alması, orduyu kendi istişariye kullanıma kalması, ordunun her şeyin üstünde otoritesinin sarsılması anlamına geliyordu.

Özal 87'den başlatarak ordunun bu otoritesini "toruma ve kollama" göreviyle birlikte kendi eline alma işine girişmişti.

Hiyerarşı ile oynayarak Öztoran'ın yerine Turumay'ı Genelkurmay Başkanlığı ataması bu yönde atılmış bir adımdı. Eğer yeni bir 12 Eylül gerekçiyorsa onu de kendi istişariye demokrasiçili oyununa halel getirmekten "siviller", politikacılar yapaıyıldı. Üstası Demirel'in 12 Eylül öncesi yapmak için çrpınıp da yapamadığını, bu süreçte ABD'nin savasa bağlı sınırsız desteğini alarak Özal iktidarına yapmaya soyundu. Bu sıvıl görünüm altında aslında halkların ve dünya kamuoyunun önünde "demokrasinin", "özgürlük" rolye çıkması başlayan ABD emperyalizminin isteklerini yansıtıyordu. Demirel'in talışılığı ABD emperyalizminin cuntalara rağbet ettiği bir dönemde bu role soyunmaya kalkmasıydı. Arık ABD, işbiricli yönetsimlerini halkları zaptırtıp almada tutmak ve zarar gelmesini engellemek için cuntalar istemiyordu. Görünite de olsa artık siviller iş görmek istiyordu.

Burjuva muhalefetin ve burjuva basının "Özal sıvı darbe yapı", "dye yasınan"lar özünde bu değişimi kendilerince yorumlarını bir ifadesi oluyor. Demirel de, İnönü de iktidarda olsa, ABD'nin üstlendiği bu misyona karşı çıkacak değildiler. Özal bugün onları istediğini de yerine getirmiş oluyor. Bir daha cuntalar olamayacak şekilde düzenlemeler isteyen Demirel'in, Ecevit'in, İnönü'nün buna karşı çıkmalarına hiçbir anlamı yoktur, Özal'ın savas krizi nedeneyle ABD'nin güvencesiyle işleri keyfi notaklara çekecek şekilde halletmesi ve tek adam yönetimi vermesi, sonun biçim yanını oluştıruyor. Özal kişisel diktatörlük peşinde kosmakta çok, ABD'nin kazandırdık kararlarını izlerken, böyle bir konuma düşüyor. Özal'ı "sivil darbeye" ve diktatöre görünüme zorlayan ABD emperyalizminin başkası değildi. Özal bizzat Bush'ı izliyor. Konuşan değil savasın generali" istiyor. Bush gibi, fazla ileri şeri konuşan genenelleri sevdiye zorlayabilecek mekanizmaları sahip olmak istiyor.

Pentagon'un emir komutası altında düzeni koruma ve kollama görevini, 12 Mart ve 12 Eylül'de layıkıyla yerine getiren ordu ile artık 12 Eylül, 12 Eylül'e ri sıvıl yönetsimlere devreden ABD'ye sırtını dayıyarak, bu misyona sarıllarak otoriteyi ele almaya ve orduyu düzenlemeye çalışan Özal arasındaki çatışma bu eksende değerdelenmezce anlaşılabilir. Bu çatışma 4. sayımda ifade ettiğimiz gibi "Krfe'de jandarma olmayalım." diyerek Özal iktidarına karşı tavrı geliştiren Evren ve R. Ergun'un sözlerinde kendini göstermiştir. O zaman genellekurmay görüşlerini bu eski cuntacı komutanların ağzından yansıtıyordu. Aslında ordu ABD'den istediği sınırlı bir savas hayır diyince ne de İncirlik'te kullanıma karşı çıkacak konumda olamazdı: Ana ordunun 12 Eylül kamurunu hala sırında taşıdığı, Evren'in anılarıyla bir kambur daha eklediği, 12 Eylül iktidarının borçları olduğu 12 Eylül'de Özal iktidarın-

dan başka savunmanın kalmadığı ve "Evren yargılanmadık" isteklerinin yoğun laştığı bir süreçte ne cunta yapacak du rundaydı, ne de bu moralle savasa gire bilirdi. Ordunun hala k batığından cıkamadığı da eklendiğinde otoritesinde Özal iktidarının yaratmış sarsıntıya yapacak fazlacı bir şeyi yoktu. ABD'nin iki "yerli" gücü arasında birle Özal'dan yana ağır bastı ve ordu kendisini her zaman beklenen geleneksel kavıı olan ne mutlakrını vermişiydi, ne de emir komuta içinde iktidara el koyabilirdi. Ordu, karkinde ilk kez sıvı bir iktidar karşısında geri adım atı ve bunu da alışagelmisin dışında bir tavırla, istişariye gündeme getirdi. Burjuva muhalefetin, basının ve demokrat aydın geçinen bazılarınan övgü dizecek onurlu bir tavrı, demokrasinin işleyişine katkı olarak göstermeye cıkışkan istifa olayının perde arkası büyüdü. Yoksa iktelere, İttihatçılık çizirge bağlişık için kalfından başka bir şey değildi. ABD desteği arkasında, AGİK'nin cuntalarıyla kapayan "demokras" belgesi elinde olan Özal, ordu karşısında her yönden avantajlıydı.

Savas krizi patlak verdiğinden bu yana Bush işini orduyla değildi, Özal'la görüyor. Özal iktidar da sadakate savas için ilkleyi her şeyiyle ABD emperyalizmine öyletmiştir.

Özal çok iyi biliyor ki savas krizi olmasa, iktidarda kalma sırsı sıfıra inecek. Bunun için savasa tapınmakla, Bush ne söylese daha da sıvilerce tekrarlamakta başka yapacağı yok.

Savas odagındaki otorite çatışmasında Özal'ın kazaması oligarşının kazaması anlamına gelmiyor. Özal daha ileri gidermek tim Batı'da olduğu gibi AGİK kararlarını uygulayıp, genellekurmay Başkanlığını baskılamak atıp Savunma Bakanlığı'na da bağlaşı sonuc değışmeyecektir.

Olgarşı içi çelişkiler had seviye ol ması bir yana, savas krizinden bu yana 12 Eylül'de dönmek için halka açığı sa vaştı. Anayasayı ve yasaları bir kenara atıp baskı ve terörü yoğunlaştırarak fazla ileri gidebilmiş ve istediği sonucu alabilmiş değildi. Tarihi tekrarı ettirecek 12 Eylül sükunetini ne k da ne de devrimci mücadelenin halk muhalefetinin merkezi olarak gösterilebilir. İstanbul'da sağlayabilmekten henüz çok uzaktır. Bu süreçte Özal iktidarını devrimci mülca delenin gelişimini, ne de halkın savas karşı tepkilerinin açığı cıkması ve işi derek örgütü bir güce dönüştürülmesini önleyebilmiştir.

Özal iktidar otoritesini en üst düzeyde cıkardığı bir aşamada, en zayıfladığı bir süreçte giriyor. Had seviyeye cıkan oligarşı içi çelişkiler bu zayıflığın en somut ifadesidir.

Çelişkiler gibi görülebilir. Özal iktidarının terörünü taşıdığı cıkardığı bir süreçte devrimciler, yurtseverler ve Devrimci Sol Güçler, oligarşı içi çelişkileri böyle değerdendiriyor ve özdeşlerini güvencilerle-

sa, kendilerine ve halka yönelik faşist saldırıları boyutlara bakarak oldukları, her kaçılık kalmak gerektğine karar verilece. statükoculukların kurtulamazlar. Bu da sonuçta kitlelerin geri taleplerine seslenmeyi ve pasifizme sapanmayı, güderek mücadeleyi tatil etmeyi gerektirecektir.

Özal iktidar ABD emperyalizmine verdiği sözü yerine getirmeye ve ömrünü bir daha uzamak için elindeki hemen hemen tek silah olan teröre daha sıkı sarılıyor. Bezan Özal'ın ağzından "Teröristlere savas hakkı tanımayacağız." sözlerinin sarf edilmiş olması, devrimciler, yurtseverlere, direnen, "huzur"u bozan halka her şey yapılabilsiniz anlamına geliyor. Özal'dan aludığı işaretle İçişleri Bakanı Akmaz, İstanbul'a karşı "kutsal savaşı" başlattı. Güvencileri ABD'nin sözleri ve savasın tarihini belirlenmiş olması. Zamanlamaları savas takvimine avarlı.

Olgarşı kollarını aç. Sorun bu noktada bizim ne yapacağımızda düğümleniyor. Evet biz de yapacağız, ne yapacağız?

Radikal mücadele devletli, direnmeyi bir yaşam tarzı olarak benimseyerek sıvısı şubenin içine, işçene tezgahlarına kadar taşıyan bilercek, bu süreçte oligarşının İstanbul'da sahneye koyduğu 12 Eylül'e dönme oyununu bozacak olan da bileriz. Buna kendimizi hazırlamalıyız. Olgarşının belirlenmiş had seviyeye değili ve zayıf bir durumda bulunduğünü, kabul ediyorsak, mücadeleyi yükseltme noktasında çok daha cırtarak olabilmeyiz.

Faşist terörün karşısına sınıf mücadelesinin bütün alanlarını bir-adım gerilemeyen, direniş geleneklerini sürdüren bir perspektife, genel bir direniş hatlyla cıkabilmeyiz. Yapılması gereken, hiçbir şekilde sıvısı şubede, mahkemelerde, okullarda, fabrikalarda, mahkemelerde, işyerlerinde polis terörüne boyun eğmemek, zayıflık göstermemek, direniş yavaşlamak, çözülmek demektir. Bulunulan her alanı direniş mevzine çevirmek. Gözaltına karşı çiminek, şubelere girmek, direnmek, arama belgesi istemek, talana karşı çıkmak, ifade vermemektir. Mücadeleye cıkışkanların kolayca geri alınmayacağı, demokratik mevzileri her ne pahasına olursa olsun koruyacağımız gösterilmelidir. Biz kararlı davranırsak, onlar gerileyeceklerdir.

Genel grev örgütleme ekseninde işçi, memur, öğrenci, geçekondulu ve köylülerin faşizme ve emperyalist savasa karşı birleşik eylemliliğini yarmalıyız. Devrimci eylemlere hiç vererek, hak arayışı içinde, ve emperyalist savasa karşı olan halka "Emperyalist Savas"ı Hayır Komitelerinde örgütleyip, direniş çekebil-meyiz.

(*) İçişleri Bakanı Tüfekçi meydana gelen olayların %51'inin İstanbul'da olduğunu açıklarken İstanbul'da hedef gösteriyordu.

MÜCADELE

Demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu Emperyalist Savaş Hayır Platformu'nun bir açıklaması aşağıda yayınlanıyor.

DEVİRİMCİ, SOSYALİST, YÜRTSEVER KAMU OYUNA

DKÖ'ler Platformu, ülkemizin ABD'nin çıkarları uğruna sürüklediği haksız savaşta halka anlamak, halkın tepkisini açığa çıkarmak için ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yürüttü. Bu çalışmalar içinde afişleme, el ilanı, bildirî dağıtım, tren, otobüs, vapur, kahvehane konuşmaları, yer toplantıları yapıldı. Yapılan üç miting başlıca savaş yasaqlama ile sonuçlandı. Ama buna karşın, kitleler gözlemlerle haksız, emperyalist savaş protesto edildi. Kuşkusuz, hata ve eksiklikler de yaşandı. Zaten tersini düşünmek idealizme denk düşer.

DKÖ'ler Platformu, eylemlerinde ile savaşta karşı birlikte hareket etme olanağı sağlayan hemen tek platform oldu.

Başlangıçta genel ikelerden anlaşılan DKÖ'ler Platformu, daha sonra yaratılan ve gündemi tıkanan Saddam-ABD iklemi yüzünden uzun zaman taşınmalar yaşadı. Ve platform genel görüştüsüne ters düşen demeklerin platformdan çekilmesiyle birlikte bu tartışmalar ortada kaldı. En fazla sorun varan konu ise, kimi demeklerin ikisel dayatmalarla bulunmaları oldu. Bunun dışında, platformun eksiklik ve hataları arasında, demeklerin güçlerini yeterince ortaya koymaması, pratik çalışmalarla yeterince katılmaması, görev almaması, platformun kararlarını dışında hareket edilmesi, toplantılara düzenli olarak katılmaması gibi eksiklikler sayılabilir.

Çeşitli kesimlerde oluşturulan platformların oluşturulmaya çalışılan üst platform ve Derişler Platformu ve Sendikalar Platformu'nun ikisel dayatmalar yüzünden dağıldı.

Platformda tüm demekler tarafından kabul edilen, 'Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri' daha sonra bazı demeklerin katılmamasına rağmen kuruldu. Komitelerin süreci müdahale konusunda aktif bir çalışma yürütmeği gözlemlendi.

Bu nedenle savaş karşı mücadeleyi pratikte 'Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri' yürütmece başladı. Ve kaçınılmaz olarak, DKÖ'ler Platformu tali, plana değeri, işlevsizleşti.

Sürece müdahale konusunda kısıtlamaya Başlayan platform işlevlerini yerine getirmekten uzaklaştığı bu süreçte, bu tespitten hareketle katılan demekler, platformun kendini feshetmesi konusunda hemfikir oldular. Yapılan son toplantıda, DKÖ'ler Platformu oybirliği ile kendini feshetti.

Ancak, bugünden edilmeyen tecrübelerle, gelişen süreçte daha işlevli, daha mükemmel ve daha aktif yeni platformların oluşturulacağı, birlikte tarafların alnabileceği konusunda ve kitle örgütlerinin güçlerini Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nde birleştirmesi, onu destekleyip güçlerini seferber etmesi konusunda görüş birliğine vardı.

Devrimci, sosyalist, yurtsverer kamuoyuna duyuruyor. *

BAHKA'D'ılar, BEM-DER'iler, BEYKAD'ılar, BİKAD'ılar, ÇİHKAD'ılar, DEMKAD'ı kadınlar, EHKSD'iler, EKAD'ılar, EMKAD'ılar, EMEK-DER'iler, GAZİ-DER'iler, GED'iler, GEYAD'ılar, GOPKAD'ılar, GÜLKAD'ılar, HAKAD'ılar, İSD'iler, İSPOR-DER'iler, İYÖ-DER'i'ğrenciler, KAR-DER'iler, KKDD'iler, KKSD'iler, SKDD'iler, SULKAD'ılar, TAYAD'ı aileler, THD'li hemşireler, ÜM-DER'iler, YEN-DER'iler.

İsili Devrimci Gençlik Emperyalist Savaş Hayır Diyor

İsili Devrimci Gençlik, emperyalist savaşta hayır dediği için gözaltına alınmış, işkenceden geçirilen ve tutuklanan N. A.'ya özgürlük talebiyle bir kampanya başlattığını açıkladı. Kampanya süresince Vefa Pavyaz Lisesinde bir adet afiş asıldı, bir forum ve iki sınıf konuşması yapıldı. Devrimci Gençlik özel sayıların dağıtıldığı bildirildi. Konuşma yapıldıktan disiplinle, verimlilik üzerine. Müdür Bayırdımcı'nın odasının basılması da geçen haberler arasında yer aldı. Ayrıca Küçüköy Endüstri Meslek Lisesinde 20 afişin asıldığı, kantin konuşmasının yapıldığı, özel sayılar dağıtıldığı, Yüzyıl Ticareti, Otaklar ve Plevne Lisesinde de yine özel sayılar dağıtılarak afişler asıldığı öğrenildi. Yine N. A. yı polis ihbar eden Pendik Lisesi Müdürü Süleyman Yola'nın görevinden alınması için toplantı 1500 imza Sirketi Postanesinden topluca TBMM'ye gönderildi. *

YASLARİ ÇOCUK YÜREKLERİ BÜYÜKTÜ

3 Aralık 1990 Pazartesi. Daha 15 gün var. Biz TAYAD'lı Ailelere çocuk ve sabırsız bir bekleysi. Sanki 1 Mayıs öncesi bekleysi. O gün N. A. ve arkadaşlarının duruşması var. 'Haksız Savaş Hayır' dediği için gözaltına alınıp işkence gören, sonra da tutuklanan N. A. ve arkadaşları. Sanki herkes N. A.'nın şaşında 'Emperyalist Savaş Hayır' diye haykırarak iniyor. Orada. Biz 'Tutsak Aileleri Emperyalist Savaş Hayır Komitesi'-nin de içinde bulunduğu 'İstanbul Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nden birer temsilci o gün ne yanabiliriz diye toplandı. Once duruşmaya kitleler katılmı şaglamayıldı. Sonra 'Biz de Haksız Savaş Hayır Divoruz' yazılı vaka rozetleri bastırma yasaqlama talebini. Bununla egemen güçlere 'Gücünüz yetiyorsa bizi de tutuklayın.' mesajı verilecekti.

O gün geldi. Duruşma saatı 16. 00. Saat 14. 00'te insanlar DGM'ye gelmeye başladılar. Bir an önce duruşma salonunda yerlerini almak istiyorlardı. DGM'nin kondorfor hıncahın dolmuş izlemeye gelenler ıçerive almamaya başladı. Dışarıdaki kitle gitmiş kalabalıktaydı. 7 yaşındaki çocuklar, 70 yaşındaki analar, H. A.'nın isili arkadaşları, üniversiteli gençlik... Herkes orada. Herkesin yakasında 'Biz de Haksız Savaş Hayır Divoruz' yazılı rozet. Gözlemlerine gere göre, polislin görünün içine sokar-çassına dokuyorlar. Her zaman olduğu gibi, kitleyi görevine yönlendirme korku kaplayan poliste bir taşla baskadı. Dışarda kalamaları salonun dolduğu, dağılmaları söyleniyor. İnsanlar 'duruşmaya izlemeye geldiklerini, salona girmemeseler de neticeli öğrenimlere kadar bekleyeceklerini' söylüyorlar.

Korkaklar saldırmaya hazırlanmış önce 'salkışa protesto' ediyorlar. Daha sonra 'yurtma eylemi' yapıyor. İyice telaşlanan kolluk güçleri coplarıyla kitleye saldırıyor. İçlerinden 18 kişiyi tekme tokat, kafa, göz kırarak gözaltına alıyor. Sonra bununla da yetinmeyerek DGM kondorforlarına çevik kuvvet polisleri dolduruyor. Böylece yaptıkları senaryo belirleniyor. 'Bir vaka bulacaklar. Oradaki marmara saldırmı, gözaltına alacaklar. Ama kitle kararl, duruşma sonuna kadar kalacak. N. A.'nın şaşında 'Emperyalist Savaş Hayır' diye haykırarak. Saat 18. 00. Duruşma ancak başlayacak. Salona tamamen dolu. Herkes ayakta, sıraların üstünde. Mahkeme heyeti yerlerini aldı. Şimdi herkes N. A. ve arkadaşlarının salona girerler. Yabancı ve yerli TV ekipleri, kalabalık bir basın, 30 kadar avukat. Heyecan dorukta. N. A. ve arkadaşları salona giriyor. Korkunç bir alkış. Ardından 'Emperyalist Savaş Hayır' sloganı atılıyor. Bu arada yargıç 'Savcım, bu koşullarda duruşma yapılamayacağını, salonun boşaltılıp, mahkememin erte-

lenmesini' talep ettiğini söylüyor. Daha sözünü bitirmeden, daha bu doğrultuda karar vermeden, daha bu karar yazdırılmadan çevik kuvvete bağlı polisler salona dalıp ıçerideki insanlara kumruşmasına saldırıyor. Avukatlar ve izleyiciler 'kararın yazdırmadığını' ıkaz etmelerine rağmen, mahkeme heyetinin gözleri önünde valişse saldırm devam ediyor. Birbirlerine kenelelenmiş insanları coplanarak, tekmelemler, yerlerde sürüklenerek ekip otolarına götürülürken 'Kahrulrın Fasizim', 'İnsanlık Onuru İşkenciyi Yenecek' sloganları atılıyor. Bu arada avukatlar mahkeme heyetini olaya müdahale etmesi için uyarıyor. Uvarları karşı, gömvenem, duymayan, konuşmayan 3 maymun kompozisyonunu çiziyor herke. Bu duruşmaya karşı avukatlar çıppelerini yrtarak mahkeme kürsüsüne fırlatıp olayı protesto, ediyor. Sonuçta, ıçerideki iki stayer avukatın da bulundugu yaşlı genç, kadın erkeç, kafalı kırılış görmez morams insanlar Eminönü Merkez Karakoluna götürülüyor.

Karakola götürülürken, ekip arabalarında psikolojik ve fiziki baskılarla sürdürüyorlar. 'Kafanız ejin.', 'Dışarı kaçmayın.', gibi yaptırımların yanı sıra, karakola gelindimide, polisler otodan kapıya kadar, koridor oluşturm, geçmeleri cop ve tekme ile ıçeri alıyorlar. Çevik kuvvetin, yaptırımlarına umak istemeyenler, yoğun bir şekilde dövüldükten sonra, iki hücrede birine bağlanıyor. Diğere erkekler komayr. Kadınlar kısmında, devrimci tavır tam ve eksiksiz kumruken, erkekler tarafında, ufak tefek olumsuzluklar yaşansında da, ıçeride alkış gere yapıyor, marşlar söylüyor, heyecan ve coşku karakolda da devam ediyor.

İnsanlar arasından on kişi seçilerek 1 şubeye götürülüyor. Diğereleti etresi gün, saat 17'de Sultanahmet Adliyesine götürülüyor. Mahkemedeiki suçlamalar 'polisle mukavemet', 'polisle saldırı' oluyor. Bu nasil saldırılar, saldırıların(?) gözleri morams, kafaları şişmiş, saldırıya uğrayan(?) poliste hiç hasar yok. Polislin yarıydışı vahşet için ne kadar suç duyurusunda bulunulmuşsa da, yargı tarafından zafta geçirilmiyor. Sonuçta herkes serbest bırakılıyor.

Evnet, egemen güçler, N. A. ları, N. A. gibi düşünenlerin yalnız bırakılması, susturulmasını istiyor. Başarmayacaklar, başarmayacaklarını 25. 12. 1990 tarihinde duruşmaya gelen, daha kalabalık daha kararl, kitleyi yasaqlama anlayacaklar. Tüketimeçeriler 12 Eylül'de 15-16 yaşlarındaki gençler ıçerde dövüldü, yllarca boyunca idam ıyı taşıdılar. Bugün yine meydanlarda. İşte N. A. Çocuklarımız da gençlerimiz de fasizme karşı direnir. Yaşları çocuk yürekleri büyüktü. *

"Süngüyle her şey yapılabilir ama üzerine oturulmaz"

Napolyon

EVREN'İN ANILARI ya da TOPLUMSAL BİR

CİNAYETİN ANATOMİSİ

Evren'in şefi anıları yayıyor. 12 Eylül'ü aklamaya, halkın kanıtlamaya uğruyor.

Evren yeni bir şey söylüyor. 12 Eylül boyunca kullandığı kullandığı bikklik getiren aynı dena goşu sarıyor, "anarsı", "terör", "kardeş kavgası"... kim şeyi inanmamadığı, kandırmayacağını biliyor ama son bir gayretle vicdanı rahatlatmak istiyor.

Evren havat hikayesinin çok önemli olduğuna inanıyor. Kenan Paşay'ın kim olduğuna herkesin merak ettiğini sanıyor. Ve diye ki "Türk milletinin mukadderatını emniyetim" kişiyi herkeş tanımlıyor. Aslında çocukluğundan beri hayat hikayesinin notlarını almamış ama ne bilimsiz ki, "koca bir millet mukadderatına hükmedecek ve 12 Eylül'ün lideri, sonradan da cumhurbaşkanı olacak."

Evren öylesine büyük bir kahraman'ı olduğuna inanmış ki, "Ben olmasaydım Türkiye ve Türkler mahvolurdu," demekle bir sakınca görmüyor. Ve böylece 16. Türk devletinin "kurtarıcısı" ilan ediliyor kendisini.

EVREN 12 EYLÜL'Ü SAVUNAMIYOR, MAZERET ARIYOR

12 Eylül'ün boyutlarıyla ülkenin tarihine bir kare olarak geçti. Oyle bir noktaya gelindi ki, şahipleri bile savunamaz duruma düştü. "Vatan kurtarıcısı" yaratılacak Türkiye ile vatan halklarının belgesini sundular.

Kırlı bir savası 12 Eylül'e birlikte halkımıza yansıttı. Tankı, topu, tüfeği. Tanklar, tüfekler yansıttı. Psikolojisi, savası, vatan, karama ve demagoji üzerine oturtuldu. "Huzur ve güven" diyorlardı... Toplama sundukları korku ve güvensizlik oldu. Halkı teslim almanın tüm araçlarını kullandılar. Halkı yönetmenin bir tek yolu vardı onlar için: bilinci korkuyla kustamak. "Bilinci korkuyla kustatmak hislerini kolaydır." düsturlarıyla hareket ettiler. Naziren "ise" ve gece emniyetlerinin benzerlerini yayımlıyorlar. Devrimci, yurtseverler "vatan haini" ilan ediyor, "vatan kurtarıcısı" her an her saat TV'de, radyoda, basında arızı- endam ediyorlar. Yaratıkları korku dağıtılan üzerine çizgi ağzlarından akan salyalarıyla haykırıyorlar: "İlahtı e!"

"Vurgunculuk," "iş bilicilik," "kece donculuk" felsefesi alın yılları yayıyor. 12 Eylül boyunca "Alın yıl" la da sefalet itilen, hak arayamaz, ağrı var dil yok hale getiren halkımız oluyor. Her şeyin ticareti yapıyorlar; işken ve terörün bile işkeneye yapılıyor. Halkı haraca bağlayanlar Evren'in skinyetimin komutanlarıdır. "Vatan kurtaran aslanlar" neler yaptığını sadece demirciler değil, MIT raporları da söylüyor. Yeralı dünyasının hakimleri polis geçti, hükümetin iş tükçileri generaller oluyor. "Patlayın ihracatın hayali ama fahişeliğin patlamasının gerek olduğu kısa zamanda anlaşıyor.

Dünyanın en zengin on generalinden biri Evren'in mesai arkadaş, "milletin mukadderatıyla oynayan otorite" oluyor. Milyarlık evler, kızlarına parasız aktarırlar, satış çıkartılan vatan toprakları, Ortadoğu'da jandama olmanın karşılığı verilen 200 milyar parayı bası kayıtlara geçirmeyen Evren'in babakantı, "vatan kurtarıcı"-nın ortaizdi. Birinin ölü amirator oluyor, diğeri hane kuvvetlerin açık hangarlarında tavukculuk yapıyor. Makast "vatan kurtuluş"du. Yoksa "Türkiye ve Türkler mahvolurdu!"

"Vatan kurtarmak" buydu. Ve Evren bunu savunmaya kalkıyor. Ama savunamıyor, mazeret uyduruyor. Suçlular psikolojisiyle dönüp döleip "anarsı", "terör" diye diyor.

EVREN, "BEŞLEMİYEP ASMAK" İÇİN "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" İSTİYOR!

Gereksizletirilmesinde muvaffak olmadıkları ve bunun için de hala daha üzüntü duyduğunu konu" diye

Evren, "İdam cezasının kısa sürede infaz edilmesi için kanunlarda gerekli düzenlenimin yapılmasını önermiştir." ("Evren'in Anıları, syf. 503-504)

Evren "asmayıp da beşlediği" için üzüntü duyuyor. 12 Eylül boyunca kurulan darağaçla-ı, yüz binlerce insanın işkeninde geçirilmesi, binlerce insanın işkenice tezgahlarında, so, kak ortalarında, dağlarda, ceza-

evlerinde katledilmesi Evren'i duyurmuyor. Daha fazla kan dökmeliydi, daha fazla kan alınmalıydı.

Ama "Yanamadık, Avrupa'nın baskısı yüzünden yapamadık." diyor. Ve "Bu durumun kapitalizasyonla ilgili ne farkı var." diye sikalet ederken, iğrenç bir komikliğe düştükten de kendini almayor. Eklıyor, "İfani sırası gelince tam bağımsızlık diye bas bas bağlanırlar"

Yı, güzeli de daha iki yıl önce Evren'i "İdamlara ben de karsım," demeye zorlayan neydi? İkiyüzlülmü ki, Avrupa bağımlılığı mı. Yoksa burjuvazi "AET ile iş ayaırtıyor, ona göre konuş," diye kulğa bir şeyler mi feldiştir?

Bir de Evren "teroristlerin idamdan çok korktuklarını" tespit etmiş. Nasıl duyuyor, teroristler kendii aralarında "İdamdan çok korkuyoruz," diye konuşuyormuş. Bizim bildiğimiz o "teroristler" darağaçlarda sloganları yaktılar. Bizim bildiğimiz o "teroristler" şimdilerde Ozal iktidarın "asarsız" tehdidine "Sözünüztün eriyeniz asın, bir hazine. Ya siz?" diye cevap veriyorlar.

Evren'in üzüldüğü bir noktada var. Ama onu anları anarsa almamış. Bir başkasının anlarında geçiyor. Faşist cuntanın İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balçın anıları: "Giderken ayaküstü bir anısını anımlar. Evren, bir keresinde İstanbul Polis Örgütü'nü tefiş ediyor.

Burada kendisine teröre karşı operasyonlarda başarılı polileri tanıştırıyor. Bala... Evren, bir başkasının karşısında durduğunda Şükrü Balci, sağ ele geçirildiği kimi teroristleri saydı. Evren'den bir afetin bekliyordu başkomiser. Ne var ki, MGK ve Devlet Başkanı, yarı kasa yarı cedit adamaçısı paylaştı: Sağ ele geçirip de mi acıtı makemelerin başına..." (Engin Bilginer, Babalar Senfisi, syf. 108)

Evren, Demirel'e "İran gibi yapalım," dediğini, sonra da "pişman" olduğunu söylüyor. Ney pişman olmuş, doğrusu anlamak zor. Aslında bütün "vatan hainleri" temiz hale etsen diğün kimsenin başı ağırmaz, "huzur" ve "güven" bir daha hiç bozulmazdı..

DEMİREL İLE EVREN NEYİ

PAYLAŞAMAYIYORLAR?

Evren anıları yayımlamaya başlayınca başta Demirel olmak üzere 12 Eylül "sillesini yemiş" burjuva politikacılar cevap verme yarışına girmişler. Karşılıklı suçlama- lar birbirini kovuladı durdu. Neyi paylaşamıyorlardı?

Demirel "Evren" kan tutmuş, "diyor ve Evren'e "Akl fikri mihaledeyleyir," suçlamasını yöneltiyor.

Evren anlarında cevap veriyor; "Demirel -b- Özel Harp Dairesi'ndeki personeli teroristlerle mücadelede kullandığını ve onlarla cete savası yapmak suretiyle öldürdüklerini, vaktiye de bu tekliflerin bizzat kullandığını söylüyor," (syf. 451)

İmparatorluk devleti anılarına ki sadık adam "anarsı"-nın, "terör"-ün sorunlu olarak birbirlerini suçlıyorlar. Kendilerini aklamak isterken gerekler daha açık görülüyor, kirli çamaşırlar doküloyu ortaya.

Demirel Evren'e saldrımının arında vatan politik göşu fahişliği midir? Birin halkın yanında, diğeri halka mı karsıdır? Hicbirini değil Demirel, 12 Eylül'ün ruhuna değil kendisine dekt alınılmassa koyuyor.

Evren'e "Yeki lazıma yetki, silah lazıma silah, para lazıma para, insan lazıma insan bulalım," (syf. 300) diye Demirel'dir.

"Bu Anayasa -1961 Anayasası -b- bize bol geliyor, daraltalım," diyor da Demirel'dir. Aynı sözleri Evren de tekrarlardı. Tekrarlamakla kalmadı '82 Anayasası'yla yerine getirdi. Demirel'in beğenmediği demir -b- bekliyor, "Bir tane karaz -İdam kararını kast ediyor -b- bekliyor, bu askeri şehit eden kararı kaptırmı göşu meclis in huzuruna diğün meclisleri bunu tasdik etmeye mecbursunuz, aksi halde vade sizindir diyebeyim," (syf. 423) Bu sözlerin sahibi de Demirel'den başkası de- diler. Evren de diyor ki, "O meclisten hiçbir idam karar geçiriyor idamları. Demirel neden sikalet ediyor geçit- yor?"

MÜCADELE

Demirel, emperyalizm ve işbirlikçilerinin öntinde açık faşizmi uygulamakları, bunun yolunun da 12 Eylül gibi bir darbeden geçtiğini biliyorlar değil. Demirel 12 Eylül'ün yaptıklarıma değil, yaptıkları kendisi deanda "sivil" (mekânizmanın dışlanarak, havat hakkı tanınamayarak) yapılmış olmasına karşı. 12 Eylül'ün 12 Mart gibi iktidar tekrar kendilerine devretmemiş olmasına karşı.

Özellikle işçi faşisleri devanın terör stratejisinin iflas ettiği bir noktada 12 Eylül'den başka seçeneği yoktu. Bu seçeneğin Evren Sadace bir aksesuar oluyor. Plan ABD'de, CIA laboratuvarlarında hazırlanıyor, Türkiye'de oligarşi tarafından sahneye konuluyor, Evren ve arkadaşlarına oynanıyor.

Sorun tam da buradadır zaten. Bu iş mevcut parlamentoya olmuordu. Olmaysa her yol askeri cuntaya çıkıyor. Evren, emperyalizm ve oligarşinin kaçınılmaz tercinin oyuncusu olmanın ötesinde anlam ifade etmiyor. Demirel se "Oyuncu ben olmaydım," diyor. Demirel'in bugünkü kişiyüzlüğünün arında bu vardır. Evren ve Demirel'in paylaşmadığı ABD'nin biçtiği açık faşizm senaryosunun oyuncusunun kim olacağıdır.

Skinyetimin koordinasyon toplantısında "Demirel, aradan alıyıp geçtikten sonra kanunları kullandığını ve dolayısıyla" Evren'e suçlaması artırmak istediğini kendisinde bulundumadı," (syf. 455) söylerken mevcut parlamentoya bu işin olamayacağını itirafını yapıyordu.

"Mevcut kanunlarla bu yangını söndürmenin mümkün olmadığı 18 aykırı skinyetimin uygulandığını anlaşılmış," (syf. 455) olduğu Evren ve Demirel tarafından birlikte kabul görüyordu.

"Huzur" ve "güveni" olmayan Türkiye, ABD'nin Ortadoğu'da girişmeye hazırladığı ataklarına işe yaramaz durumdadı. 12 Eylül bu koşulları dayatmasının sonucu olarak, Demirel'in sikalet hakkı yoktu. Moni-on'un temsilcisi bile olan emperyalizm ve işbirlikçilerin isteklerine cevap verecek taktin kalmamışsa oyuncuları değışektir.

EVREN İN ANILARINDA 12 EYLÜL'SAKSAKCISI

"AYDIN" LAR DAYANAMADI

Evren'in anları yayımlanmaya başlağıında "aydınlar da her bir ağızdan haykırması başlağılar: "Yargılanan!"

Günaydın demek gerekici. Kim bu "yargılanan", "Evren skış işlemitir," diyenler? Sahn kim oluyor bunlar? 12 Eylül'e karşı halkın yanında sat utan, zorbalğa, insan onurunun ayaklar altına alınmasına, emperyalizm işbirlikçiliğine karşı olanlar mı? Karşı durup da diyetini ödeyenler mi?

İstisnalar bir yana koyarsak, Türkiye'de aydınlar topekin cuntanın yanında var alıyorlar, dikan, "anarsı", "terör" dedikçe, onlara da koro halinde tekarlar, desteklerini sunuyorlar.

"Aydınlar ne yazık ki, cuntanın ideolojik ayağı oldular. Cuntanın politiklarını "demokratik" idaa desteklediler. Aynı "aydınlar" değil mi yine "12 Eylül öncesine mi demek istiyorsunuz" demagogisine arka çıkırlar? Aynı "aydınlar" değil mi, bugün yüklelen devrimci muhalefet karşısında "terör" yargısına karşı olanlar?

İkiyüzlülm bir yana atılmırlar arı. Korkunun ecele faydası dokunuyor. Evre devrimci, devrimcilerle birlikte mücadele eden, hakkını arayan halk 12 Eylül öncesini istiyor. Evren "Halk emniyet menşuplarından değil, emniyet menşupları halktan korkmaya başlasın," (syf. 452) derken 12 Eylül öncesinin tablosunun özünü döşu koyuyor.

Türkiye'de bugün yüklelen sınıfların mücadelesi ve ulusal hareket halklarımız aynı noktaya taşıyorsa bunları korku değil, sevinç duyuyor gerekici. Birakin kordank emperyalizm ve işbirlikçileri, halkımızın dışmanları olsun.

EVREN KENDİ AKLA YAMAYACAK

Evren, Türkiye halkları karşı işlediği suçlara tarihın kanlı sayfa larında yerni aldi. Evren "anarsı", "terör" de- magojisiyle elemini yıkamaya kalkıyor. Evren'in kendini idama çabası boşuna.

Türkiye halkları arın 12 Eylül'ün yaptıklarını elelinin tersiyle temizleye başlıyor. Bugün meytanlarda "Genel Grev" sloganı atılıyor. Devrimci yine meytanlarda, anlarında, halkla birlikte mücadelede devam ediyor. Halkın adleti, halk karşı işlenen suçların peşini bırakmıyor, suçlarıyla birlikte, "12 Eylül yapılmaları ve hukuku tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmadı," diye diyor. Devrimci ve halk 12 Eylül uygulamaları tüm sonuçlarıyla reddediyor.

Ben ve Demokratik Almanya'yı birlikte yönetmiş arkadaşlarım, Stalinci rejimler M. Gorbaçov tarafından sırtından hançerlendiğine inanıyor."

Gorbaçov kapitalizmin sosyalizme tasfiye etme ve kapitalizme açılması D. Al-manya'da nasıl sahneye koyduğunu sabık D. Almanya lideri böyle dile getiriyordu.

Demokratik Almanya'dan başlayarak bu senaryonun Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinde de sahneye konulduğuna söylüyordu. Honecker Gorbaçov'un ihanetini çok geç de olsa anlamıştı.

Kapitalist reformlar programını sosyalizmi yenileme ve demokratikleşme, glasnost (açıklık), perestrojka (yeniden yapılandırma) maskesini piyasaya süren Gorbaçov Sosyalist Birliği'nde zorlandıkça bu programın sonuçlarını almak ve kendine örnek yapabilmek için çevresindeki sosyalist ülkelere yöneldi. Macaristan ve Polonya kapitalizme dönüştü epey yal almıştı. Glasnost ve perestrojka kapıları ardına kadar açmaya ve dönüş sürecini hızla tamamlanmaya çoktan hazırdı. Öyle de yaptılar.

Bulgaristan, Çekoslovakya ve özellikle de Doğu Avrupa'nın en sağlam ve Batı'ya boy ölüştücek sosyalist ekonomiyi, sosyal refah ve milli gelire sahip -kışa başına düşen milli gelir yılı 9000 mark civarındaydı- D. Almanya kendi sonlarını hazırlayacağına anladıkları Gorbaçov politikalarına sıcak bakmadılar. Hana D. Almanya glasnost ve perestrojka övüldü düzen, Stalin'e saldıran Sovyet yayımları sırtlarından içeri sokmadı. Üstü kapalı da olsa Gorbaçov politikaları "D. Almanya'yı gerekmiyor", "diyecek eleştirildi.

Gorbaçov, politikalandıran uzak duran partileri, Honecker'in geç de olsa anladığı gibi içten entrikaları tahrip etti. *Sürec* Gorbaçov'un D. Almanya'ya gelisi ve Honecker'i çekilmeye "ikna" etmesiyleydi. Ve peş peşe D. Almanya'da, Çekoslovakya'da ve Bulgaristan'da istediklerini gerçekleştirdi. Liderlikler devrildi, partilerle birlikte yanlıs ve eksiklerle dolu olsa da sosyalist yapılar dağılmaya sürece girdi. Buna direnen Çavuşkesen'in karşısına ise emperyalizme uzlaşarak çıkan Gorbaçov, parti ve ordu içinden gelen bir darbeye. Romanya'da da işi bitirdi ve istediğini yaptı. Şimdi bu başarılarınd aldığı güçle Gorbaçov bütün hızıyla Sosyalist Birliği'nin işi bitirmeye çalışıyor. Pazar ekonomisi ve özel mülkiyet üzeri, ne işi ediniş açıkları kapitalizme davetice çıkaran Satelin programını uygulayamasa sokarken, sosyalist ülke ve değerleri, sembolleri, Lenin ve Stalin döneminden kalan bütün sosyalist izleri silmek ve partinin öcünü rolünü sıfır indirmek ve sosyal demokratlaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor. Bugün Sosyalist Birliği sosyalizm isminde varzıçme noktasına geldi.

Honecker D. Almanya'yı "Stalinist rejimler" içinde gösteriyor. Gorbaçov'un "Stalin-ci rejimleri" vaktini söylüyor. Her şeyol bütünleri son Stalin'i süğünüyor. işin gereği hiç de böyle değildir. D. Almanya'da 40 yıldır özü boşaltılmış, kapitalizmden başka bir şeyi kalma-, mis "Stalinist" bir rejim hüküm sürüyordu.

Honecker bunları söylemekle ne ken-

dijini, ne de D. Almanya'da 40 yıldır uygulanan revizyonist politikaları temize çıkarabilir.

SBKP'nin (1956) 20 kongre kararlaştırdı Sosyalist Birliği'nde "pultun yıkmak", "kışiye tıppımayma" karşı çıkma adına Sta-lin'e ve dolayısıyla Stalin'in temsil ettiği M-L çizgisi ağıttan saldırı kampanyası başlatılan Krüşevçilere destek sunulanları biri de D. Almanya'ydı.

D. Almanya, içinde bir anda yaşamayı sistemler arası barış olmaksın çıkararak, evrensel barışa dönüştürmeye kalkın emperyalizme barışmaye ve uzlaşmaya dayatan, böyle olunc da savaş kılıcını çakabileme tehlikesi taşıyan devrimlere ve ulusal kurtuluş savaşlarına sırt çeviren, bu Leninist ilkenin özüni değıştirterek kendi odağında barış içinde varışın ve sosyalizme barışıl yoldan geçişe indirgeyen SBKP'nin sağ ekonomist çizgisinin peşinden gidiyordu.

Sosyalist Birliği üretici güçler teorisine sarılıp, sosyalizmi tekniğin gelişimiyle, sosyal refah ve daha fazla tüketim toplu-lu mu olmakla, bölüşümle açıklıyor, sosya-list ahlak gıderik kitlelerin kolektif yaratıcılığı ve ıtrekenliği, sosyalist insanın rolünü geri plana itiyordu. Kitlelerin kolektif eğitimini mücadeleler, üretimin kopararak ruhsuz, soyut bir eğitime dönüştürüyor. Kültür devriminin sürgünlüğü ve insanları dönüştürmevi, kolektif ve enternasyonalı bir bilñlece donatmayı kesintiyte uğınyorıyordu. Sosyalist her şeyiyle sahıplenen, emperyalist özendime ve göz boyama propagandalarında, birey özgürlüğünü övütlere yantımsamaya karşı sosyalist kültür ve ahlakla bağışıklık kazanmış sosyalist insanları yetiştirilmesini ihmal eden sağ ekonomist bir çizgi izliyordu. Ve Honecker'in D. Almanya'da da farklı bir yönle değildi. Bu kul kitleleri sosyalizme bütünleşireceği yerde sosyalizmden uzaklaştıyort ve yabancılaştırtı-yordu. Kitleleri apolitikleştiriyor, enternasyonal bilñci köreltıyor ve halkların mücadelesine duyarsızlaştıyor, her şeyi ne kadar tutuklilerime ölmek ve kapitalist dünyada olan bitenle kıyaslama noktasına getiriyordu. Sosyalizmin manevi değerleri fedakarlık, çalışma disiplini, kolektif ve enternasyonal dayanışma ruh ve bilñci hızla aşmıyordu, öyle ki kitlelerimizin sözcükçüden alerji duyar hale geliyordu. Bu çizgi Marks'ın "Proletaryanın... gurur, cesaret, özsayna ve bağımsızlık duyusuna emekletmek çok ihtiyacı vardır," deyişinin tersine, sosyalizmin örgütlenmesinde proletaryanın emek ihtiyacını öncelikle ele alıyor, onu sosyalist ahlak ve kültürden uzaklaştırtıyordu.

Bütün bunların kaynağında, partinin kitleleri sosyalizmin kuruluşuna yöneltmek politikalar ıretmemesi, kitleleri arasında olumsuz zorunlu kaçın bağın kopması, kitleleri aldığı kararlarla motive edip canla başla harekete geçtirmemesi vardı.

Partinin kitlelere yabancılaştması, kast-

laşması, bürokratlasması, işlerini buyruklarla gördürmesi ve kitleleri nemurlastır-ması ve kolektif yaratıcılıklarını çütürmesi vardı. Parti bu işleyiş içinde hantal, bürokratik, paslanmış bir yapıya dönüştü.

Kolektif insan emeği geri plana itilerek üretici güçleri, tekniği geliştimek, refahı ve tüketimi artırmak için çalışan bu yolda, gelinen nokta husarında. Sosyalist Birliği ve Doğu Avrupa'daki sosyalist yapılar her yöklenim tıkanıp. Lenin ve Stalin döneminin, kolektif insan emeğinin yaratıcılığı, ıtrekenliği ve en önemlisi hiçbir bireysel çıkar peşinden kosmadan fedakarca çalışma disiplini ve tempusu, Sosyalist Birliği'nde üretici güçlerin sınırsız gelişiminin önünü açmış, savaşlardan yıkık çıkmış bir Rusya'dan yepeni bir ülke yaratmıştı. Sınırsız fedakarlık örnekleri ve emek kahramanlıkları örnekleri, kızıl cumartesiler (subotnikler), Stehanov hareketleri yaratmıştı. Sosyalizmin kuruluşunda kilitlenmiş devrimdi. Sosyalizm yeni sosyalist insanları omuzlarında yükseliyordu. Sosyalizmin kitlelerin erişti olduğu gereğini Sosyalist Birliği hayata geçiriyordu. Sos- jyalizmden komünizme geçişin insanın bilñci eyleminin ürünü ve insanın tarihin bilñci alyerini olduğu Sosyalist Birliği'nin sosyalizmi kurma sürecinde ortaya çıkıyordu. Sosyalist Birliği'nde tarihi halklar kendi özdeneyimleriyle, kendi insiyatif ve yönlendireciliğiyle yapıyorlardı. Lenin-Stalin döneminde kitlelerin bütünleşme ve parti politikasını kitlelerin ıaderlerini yantımsama, sosyalizmi her yönüyle bizzat kitlelerin örgütlenmesi vardı. Bugüne kadar yapılan anayasalar içinde en demokratik olan '36 Anayasası ve bu anayasasın yapılmaması milyonlarca Sovyet vatandaşının deşitirilmesi, önerileriyle emek harcaması, kendilerinin, hak ve özgürlüklerini özgürce ve korusuzca ifade etmeleri vardı.

Emperyalist kuşama ve bizişim saldn tehdidi altında halklara sunulan destek, İspanya'da Cumhuriyetçilerin safında savaşmak için enternasyonal tıfızları gönderme vardı. Lenin-Stalin döneminde kitlelere güven politikasıyla Sosyalist Birliği'nde sanayileşme ve tarımda kolektivizm, sosyalizmin örgütlenişinin yolu düzlendi. Sosyalizme saldıranların doğrudan Lenin-Stalin dönemi hedeflemesi boşuna değildi. Sosyalizmin kuruluşunda dev adımı atıldığı, 1938'lere gelinene değin üretimin hemen her alanında Sosyalist Birliği'nin Avrupa'da birinci sıraya yükselmesi, dünyada ABD'nin ardından 2. gelmesi bu dönemnin M.L politikaların ve kararların kıl-lelere benimsenerek kolektif bir bilñlece hayata geçirilmesini sonucuydu. Le-nin-Stalin döneminde sosyalizmin örgütlenilmesinde saldıranların her zaman hasır altı etdikleri somut, elle tutulur gözle görüldü maddi manevi başarılarıydı. Bu dönem işçi ve köylülerin kültürlük, yoksulluklar kitleler halinde kırıldığı açık ve sefalet dönemiydi. Burjuvazi sosyalizmi kütüleme kampanyasında bu yalan ve

demagojileri kullanıyordu. Stalin şöyle yazıyordu: "Bizim proletarya devrimimiz, dünyada halk yalnız politik sonuçlarını değil maddi sonuçlarını da gösteribilmiş olan tek devrimdir. Tüm işçi devrimleri içinde, iyi kötü ıktidara ulaşmış bir tek devrim biliziyor. Bu, Paris Komünü'dür. Ama o, uzun zaman kamuya; çapa gösterdiği doğrudur ama bunun yapıpaya vakiti olmadı. Halk devrimin maddi yöklenimleri göstermeye hiç vakti olmadı. Bizim devrimimiz, kapitalizmin zincirlerini koparan, halka özgürlük verem ve halka kolay bir zaman koşullarını vermeye vakiti olan tek devrimdir. Devrimimizin gücü ve yenilmezliği burada yatar."

Merkezi planlamayla birlikte, sanayileşme ve tarımda kolektivizme adım atılan 2. pılayışım savaşına kadar geçen 10 yılda, bilñci insanların kolektif emeğinin ıtrekenliğiyle 50 yılda yapılabacak başarılar süğünmüştü. Stalin'in 1931'de "Gelişmiş ülkelerde 50 ila 100 yıl gerizir. Bu mesafeyi 10 yılda aşmak zorundayız. Ya bunu yaparız, ya eziliriz," deyiş gerekecekti. Üslal geliri 1930'da 25 milyar- / dan 1933'te 50 milyara, 1938'de 105 milyar rubleye, yükseliş vırdı. 1933'te kapitalist unsurların ulusal gelirdaki payı % 0.5'in altındaydı. Ve ulusal gelirin hemen tümü işçiler, memurlar, çalışan köylüler, kooperatör ve devlet arasında paylaşılıyordu.

Yıldık işçi ve memur ücret fonları 1930'da 13.5 milyar rubleken, 1933'te 35 milyara, 1938'de 96.5 milyar rubleye çıkıyordu.

Sanayi işçilerinin yıllık ücret ortalaması 1930'da 991 rubleyken, 1933'de 1513'e, 1938'de 3447 rubleye yükseliyordu.

1933'te tüm yerüstü sanayii için 7 saatlik işgüni kabul ediliyordu. Sosyalist Birliği'nde, kölgöretim zorunluluğının getirilmesiyle 1930'da % 67 olan okuma yazma oranı 1933'te % 90'a çıkıyordu.

Yükseköğrenimdeki öğrenci sayısı 1920'de 207 biniken, 1933'te 491 bine, 1938'de ise 601 bine yükseliyordu. Yükseköğretim kurumlarındaki öğrenci işçilerin oranı % 51.4'e, çalışan köylülerin oranı ise % 16.5 yükselirken, Almanya'da yükseköğretim kurumlarındaki öğrenciler arasındaki işçilerin oranı % 3.2, küçük köylülerin oranı ise % 2.4 idi.

1913 yılı 100 birim alımdında Sosyalist sanayininin büyümesi 1935'te 502.6'ya, 1938'de de 908.8'e çıkıyordu. ABD'de gelişim 1935'te 128.6, 1938'de 120 birimden kalıyordu. İngiltere'de 1935'te 105.9 iken 1938'de 131.6'ya çıkıyordu. Fransa'da ise düşme vardı. 1935'te 94 iken 1938'de 93.2'ye düşüyordu.

1929-33 bunalmış yaşamayan tek ülke olan, işsizlik, sömürü dişi bir sorunu olmayan Sosyalist Birliği, kapitalist ülkeleri her alanda geri bırakıyordu.

Sosyalist Birliği, fazizmi, 20 milyon insanın canı bedeli, sosyalizmi her şeyiyle

İNTIFADA BİÇAK KUŞANIYOR

Tarihi Filistin semalarında aşk tanrısı Afroditi'nin sevgilisi Fenike versiyonu Adonis'in ruhu dolması ve kan damlasından süzülmesi her devrin en öfke iç-çekleri bimektedir. "Ta Nea gazetesi bu satırları yazdığı sırada Filistin İntifadası 34. ayını dolduruyor ve her gününe bir şehit düşmek üzere bine yakın şehidi gerisinde bırakarak daha gecenin boyunu bir safahya ulaşıyor. Bütün Filistin topraklarını saran öfkenin eli artık taşları, bıçakları sarıyordur. Gazetinin öfke ve intikam çekikleri dediği aylardan süren İntifadadan sonra bir sıçrama noktasına gelen Filistin'in özgürlük kade-i-lesiydi.

8 Ekim'de Doğu Kudüs'te israil askerlerinin 21 Filistinliyi öldürdüğü, 150'ye yakınını yaraladıkları katliam, İntifada'nı umrundan olayları başlangıcı oluşturmştı.

Bütün dünya, 34 aydır süren İntifada'nın israil terörizmi karşısında günde en az şehit vermesini algılamış bir olay haline getiren emperyalizmin beyin kavayıcı bğlemlerden anacak böyle tophu katliam olduğu zaman sıyrılabilecek ama Filistin ayaklanmadı da, üç gün sonra Kuf-be-ül Sahra'ya yitirilen halkın dile getirdiği gibi, "Dünya bile dinleyin..... biz asla boyun eğmecez bir halkız.," diyecek taşları, bıçakları silahlamaya ayandırmıştı.

Mayıs ayında 15 Filistinlini öldürdüğü katliamdan sonra 8 Ekim tophu katliamı israil terörünün intifada karşısında tıkanmış ve perdesi tophu katliamlara açtığını gösteriyordu. Kuf-be-ül Sahra'da 21 Filistinlini katliamının ardından 15 Ekim'de israil askerleri Filistinli göstericileri kurşunluyor ve 55 kişiyi yaralıyor. Kudüs'e Filistinlilerin girişini yasaklıyor. 3-4 Kasım günlerinde Gazze'ye girişinde gösteri yapan Filistinlilerden 300'e yakın israil askerlerinin kurşunlarıyla yaralanıyordu ve isgal altındaki topraklarda süren Şyonist terör, halen bütün müteke kampları kaplayan yoğun sokağa çıkma yasakları arasında uygulanıyordu.

Bugün isgal altındaki topraklarda Filistin halkı artık sadece taş atıyor. Devrimci şiddet, bıçakla, silaha isgal altındaki topraklara giriyor. Boyutunu henüz sadece şaş basan ajanslardan öğrenebiliyoruz. Ama İntifadadan israil terörüne karşı silahlı tepkileri ve misillemeleri giderek yoğunlaşıyor. Şimdiki dek esas

olarak israil dışında mevzilenen Filistin gerilla gruplarının sınırdan sızarak gerçekleştirdiği misilleme ve sabıkalı eylemleri şimdi israil'de herhanı bir köşe başında aniden ortaya çıkan bir İntifada eylemi haline geliyor. Bir buçuk ay içerisinde Filistin halkının öfkesinin, israil asker ve polislerinden can aldığı 10 olay oldu. Ekim'in ilk haftalarında Hayfa yakınlarında bir Filistinli iki israili kadın askeri bıçakladı. Aşkelon bölgesinde iki Filistinli işçi, iki israili işadamları dövdü. Hayfa ve Bat Şeria'da Filistinliler dört israiliyi yaraladılar. 22 Ekim'de Filistinli bir genç, ikisi asker üç israiliyi bıçaklayarak öldürdü. Yine 22 Ekim'de bir israil askeri ile bir işbirlikçi bıçaklandı.

Aynı gün Ürdün sınırından geçen bir Filistinli bir israil askeri bıçakladı. 4 Ekim'de Gazze'de Burei millicisi kampında bir israil askeri taşlanarak öldürüldü. Doğu Kudüs'te işçileri Bakanlığı bürosu yakıldı. 30 Ekim'de bir polis iki israili bıçaklandı.

Kasım ayı içinde Mısır sınır yakınında dört israili öldürüldü. 27'si yaralandı. 24 Kasım'daki eylem ise son günlerde yoğunlaşan silahlı İntifada eylemlerinin zirvesiydi. 19 yaşındaki Suriye Milli Sosyal Partisi üyesi Fama Hasan Ga-, nem intihar saldırsında 12 israil askeri öldürüldü.

34 aydır süren İntifada Filistin Kuruşu Hareketi için gerçekten birikimli yenelemesiydi. Filistin mücadelesi tarihinin eskisiğinci çektiği şeyin, kendi özü-cüne güven politikasını ve isgal altındaki topraklarda kitlelerin örgütlenme ve mücadeleden daha belirgin çizgilerle gerçekseneceğini gördü bir yöneltiydi.

Şimdi İntifadadan giderek silahlamaya başlanması ise tarihinin bir başka eskisiğinci olan, silahlı mücadele'yi ve başkaları örgütlenmesini esas olarak isgal altındaki topraklarda sürdürme noktasına gidişini gösteriyor.

Filistin mücadelesi, son yarmı asırlık kuruşu mücadelesi tarihi içinde en destansı ulusal direnişimlere göre gelenlerinden biri olmasın karşın, Marksist-Leninistlerin devrimci politika üretmemeleri, Sovyetler Birliği'nin statükocu politikasından etkilenmeleri nedeniyle yıllarca örgütüne giren emperyalizmin acısını çekti. Filistin direnişinin kaderinde, mücadeleyi israil dışında mevziledenme politikası ve Arap ülkelerinin rolü her zaman ağırlık taşıdı. Bu yüzden Orta-doğ'daki dengelerin değiştiği her keresinde bundan en hassas ve çoğu kez de dra-

matik ölçüde etkilenen Filistin direnişiydi.

Devrimci Sol'un 1982'de yayımladığı Filistin broşüründe belirtildiği gibi "ısgal altındaki topraklarda gerek kitleler örgütlenme ve mücadele, gerekse de gerilla örgütlenmesi ihmal edilmis, bu nedenle israil'e ciddi darbeler vurulamamış ve israil'deki proletarya ile ilişkiler sağlanamamış'tı. Ve "Esas çözüm isgal altındaki topraklarda savaşın sürdürülmesi, kendi öz-gücüne güvenme ve devinadiki Filistin kuruşu mücadelesiyle dayanmıyandan geçer. Böyle bir mücadelelin sürdürülmesi beraberinde israil'deki smfsal çözülüşü de getirecektir." deniyordu.

Bugün getirilen noktada, üç yıla yakın süren oranın bir başarı edindiği İntifada, Filistin'de Filistin halkının örgütüne dayanma politikasının doğruluğunu fazlasıyla kanıtlıyor. Daha ötesi, yıllardır çevre ülkelerdeki kamplara dayandırılan silahlı mücadelelin Filistin içindeki asıl ama kucacı olduğunu gösteriyor. Filistin halkı ve israili Filistin kuruşu hareketlerine yakın egeyen olan yanlış çizginin tersine, gerilla mücadelesinin israil içinde örgütlenmesinin koşullarını her zaman bağrında taşıdığı gösteriyor, İntifada içinde gelişen silahlı eylemleri, İntifadaların artık Kaçış-çözüm devamı olarak bu koşulların kendisini giderek dayatması, israil içlerinde gerilla örgütlenmesine doğru zıtlamaya yönünde ortaya çıkıyor. Son olayları böyle kavramak gerekıyor. Olayların bu mantiki sonuçları dayatması Filistin önderliği de görüyor ve İntifada Birleşik Komünalığı gelinen aşamada halka israil'e karşı "her türlü araçla" savaşmaya çağırıyor.

Öte yandan, Orta-doğ'da hızla doruğa ulaşan emperyalist savaş manevraları ve ABD'nin bölgeye tam olarak yerleşmesini sağlayan statüler Filistin devrimini çok yakından ilgilendiriyor. Arap ülkeleri, Suriye gibi Filistin "destekçisi" pek çok ülke ABD politikasına giderek daha çok yedekleniyorlar ve Filistin'i gözden çıkarma noktasına geliyorlar. Lübnan'ın silahlı kuruşu hareketlerinden ve kamplardan arındırılması en çok Filistinlileri ilgilendiriyor. Filistinlilerin çevre ülkelerdeki silahlı varlığının yok edilmesi teh-

tikesini taşıyor. Filistin davası Orta-doğ'da Arap ülkelerinden alacağı "destek" bakımından, tarihin en yalnız döneme giriyor. Bu koşullarda, mücadelelin için vadedileceği bir yona kısa vadedeki kaderi bile içinde Filistin halkının örgütlenmesine ve mücadelesine, dışar-da ise tutarlı bir emternasyonalizme dayanmayı-bir tercih sorunu değil-zorunluluk olarak dayatıyor.

İsrail'i hem kitleli örgütlenme hem silahlı mücadele bakımından, kereden vuracak bir Filistin kuruşu hareketinin, yalnız Filistin'in kaderini değil, Orta-doğ'un da kaderini etkileyeceği açık. Orta-doğ'da ABD'nin askeri ve politik saldırganlığına karşı çıkacak dinamizme, örgütlenme, askeri deneyim ve ulusal direnis morali bakımından bölgede en fazla Filistinliler sahip bulunuyor.

Bugün, küçük generallerin ellerinde taş, Fama Ganemlerin gövdesinde bombalarla keşkenleşen Filistin devrimi, isgal altındaki topraklarda bıçak ve silah kuşanıyor. Halk savaşını israil içine taşınmanın yollarını açarak kendi iç dinamiği içinde alevlenen bir ateş olarak bitiyor.

O yansız Filistin'i devrimci ateşi, halkların Orta-doğ'daki emperyalist savaş cephesi karşısına çıkarabileceği gerekçe bir cephe, devrimci savaş cephesi olma özelliğiyle de önem taşıyor. Filistin direniş İntifadının 4. yılında silahlı biçimler yaratarak isgal altındaki topraklarda sökülmeceye kadar güçlü kökler salıyor.

sahiplenen kitlelerin bu yaratıcı, fedakar gücü sayesinde yenilgiye uğratabildi. Kitleler partinin ve Stalin'in önderliği altında sosyalizmi savundular ve sonuna kadar konular.

1956 sonrası Sovyetler Birliği'nde ten ve Stalin döneminde yaratılan değerlerin adım adım tasfiyesinin peşinden sürüklenen sosyalist kuruluşun daha henüz iki adımımları atıncı olan D. Almanya'da sosyalizmden geriye bir şey kalmamıştı. Her şeyden önce sosyalizmi kendi düzeni olarak benimsemiş, koruyup, savunacak, aktif, hevemali kitleler ortada yoktu. Kitleleri kapitalizm karnipandan eden sahte "örgütürlük", "demokrasi" rızgarları, içle-

rini kemren daha fazla tüketim talepleri heyecanlandırdı. Eger D. Almanya ve Honecker, Lenin ve Stalin'in izlediği sosyalizmi işsa politikasına kendi özgüllüğünde bağli kalmış ve kitleleri sosyalizmin işasına her aşamada aktif olarak seferber ederek, kitleleri bütünsel ve yeni insanlar yaratmış olsaydı; Gorba-çov'un bir işaretleyi D. Alman halkı sosyalizme karşı "demokrasi", "örgütürlük" içiği-karılıyla emperyalist dünyadan gelen sese kulak vererek işağlayı kalkmaz, kazanıya elne alıp Berlin Duvarını yıkmaya yorulmazdı. Kitleleri sosyalizm değerlerini içlerine sindirebilmiş ve apolitikleşmemiş olsalardı markın hükmettiği, üzeri yaldız-

lanmış sömürü cehenneminde, her şeyin var olduğu tüketim cenneti diye kozmazlardı. Sosyalizme kazandıkları batının aç kurtlar gibi bekleyen tekelkileri bu kadar hovardaca sunmazlardı. Öyle ki, Almanya'da kapitalizme birleştiğin sonra, adım da değiştirip sosyalist yapıp genel seçimlere giren Komünist Parti'nin % 2 civarında oy alması bu durumun en somut ifadesiydi.

Honecker'in söyledikleri gibi, D. Almanya'da iflas eden "Stalinist rejim" Lenin ve Stalin'in M-L sosyalist işsa yolu değil, SBK'ın sağ ekonomist çizgisinin kötü bir kopasından başka bir şey olmayan revizyonist çizgidi.

İşte Gorbaçov artık kapitalizme yönelmenin zamanı geldi diyerek D. Almanya'daki bu yönetime iten etti.

Bu noktada, Honecker ve yenilgi psikolojisiyle tüm deşer ve inançları altüst olan "Komünizm bir hataydı," diyecek kadar iş ihanele vardran Jivkov gibi düün revizyonistleri, önce SBK'ın Stalin'in izlediği Leninist politikaya ihanetlerinin peşinden gözü kapalı gıtmelerini hesabını vermedilerdir.

Yoksa Gorbaçov'un ihanetinin nasıl kurban oldukları ve kitlelerin sosyalizm bırakıp çırmış kapitalist değerlere nasıl koştuklarını hiçbir zaman anlamayacaklar ve anlatamayacaklardır. *

MÜCADELE

ABD'nin Ortadoğu'da stratejik önemdeki emperyalist çıkarlarını korumak, geliştirilecek halk kurtuluş hareketlerini boğmaya yönelik oluşturduğu Acil Müdahale Gücü (Çevik Kuşvet) 1980 sonrası, askeri stratejisi Prof. Wohlstetter, ABD Savunma Bakanlığı'nın için hazırladığı raporda, "Körfeze yağın var, Doğu Anadolu bölgesindeki emsali itfaiyesidir." (Çevik Kuşvet Gölgesinde, syf. 67) diyor.

Ortadoğu! Halk kurtuluş hareketleri, bitmeyen savaşları, sürekli altüst olan güç dengeleri, değişken ittifakları, karşıt cephe ve emperyalizm için stratejik önemdeki petrol rezervleriyle bir bütün merkezi...

Türkiye ise, emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu olma misyonunu, NATO, ikili anlaşmalar ve bölgesel asker-i-sivasi paklar gibi emperyalist organizasyonlarda yer alarak yerine getirmeye çalışan işbirlikçi iktidarlardan, 1950'lerden bu yana emperyalizmin düşmesezen sadık müttifiki ve sicrama tahtası...

Emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik politikasının her dönem Türkiye'nin önemli ve özel bir yeri olmuştur. Türkiye'nin bu özel yeri hem Ortadoğu'daki tüm ülkelerden olan farklılık, hem de bölge ülkeleriyle tarihî süreçte oluşan ortak sosyal, siyasal, dini ve kültürel özelliklerinden ileri gelmektedir. Türkiye'nin bu durumu emperyalizm için oldukça avantajlıdır. Ülke bir yanıyla Batı'ya, bir yanıyla ise bölgeye dönüktür. Biraz daha so-mutlarsak, Türkiye bir yandan NATO üyesi, bir yandan da İslam Zirvesi'nde yerini alabilmektedir. Öte taraftan Avrupa ile bölge arasındaki geçiş toprağı olmasıyla ortaya çıkan stratejik önem ve güçlü orduyuyla birlikte bölgede oynayabilecek siyasal-askeri rol Türkiye'nin emperyalizm açısından önemini artıran nesnel faktörlerdir.

Bugün 12 Eylül'ün şefi Evren ve Türkiye'nin ABD'ye bağlılığının baş mimarlarından Demirel gibileri "Amerika'nın Ortadoğu'daki landarması olmayalım." diye iktidulluğunu gösteriyorlar. Bunlar iktidardan dönünce emperyalizme usaklık ruhunun baş temsilcileri olduklarını unu-tuyorlar nedene. Türkiye'nin emperyalizme bağlılığının kilometre taşları DP iktidarından bu yana Demirel, Evren gibilerinin imzalıdır. Ekonomik, siyasal, askeri anlaşmalarla döşenmiştir. İktidarda kim olsun ama bağlılık anlaşmalarını yırtıp atmadıkları, emperyalizme karşı cephe den "Bağımsız Türkiye" için tavır almada sona -sıras farklılıklar bir yana- Özal iktidarıyla aynı tutumu göstermek durumundadır. Yeni-sömürge Türkiye'nin mecut ekonomik, siyasal yapısı içinde başlı başı sanıyoktur.

Tüm bunları vurgulamaktaki amacımız, Türkiye'yi ABD emperyalizminin yanında tavır almaya iten nedenleri salt Özal'ın işbirlikçiliğiyle açıklamaya kalkmamızı değil, aynı zamanda bu tavır bizzat güçten gelen emperyalizme bağlılık sürecinin bir ürünü olduğunu göstermek-

DP iktidarından bu yana gidi-çeki imzalanmış anlaşmalarla Türkiye öylesine Mİ cenderenin içine sokulmuştur ki, bugünü yaşanan 40 yıllık sürecin yarattığı kölelik ilişkileri dışında de alarak açıklamaya kalkmanın mantığı yoktur.

EMPERYALİZM İÇİN ORTADOĞ'U BU DENLİ ÖNEMLİ KILAN NEDENLER

Ortadoğu coğrafi konumu açısından Asya, Afrika ve Avrupa gibi üç büyük kıtanın kesime bölgesinde bulunmasıyla tüm tarihi boyunca çok önemli bir vere sahip oldu. Bölgede hakimiyet kurmak; gerek jeopolitik ve stratejik açıdan, gerekse de bölgenin taşıdığı ekonomik potansiyel açısından herkes için tarih boyunca büyük önem taşıdı. Ortadoğu her dönem ilgi odağı olmayı bu halyle sürdürdü. İlk çağlardan itibaren yoğun nüfus hareketleri, savaşlar, toplumsal altüst oluşları bölgenin değimez kaderiydi. Bu kader emperyalizm çağına alıstı oluşturan daha da yoğunlaşmasıyla devr oldu. Öyle ki, bölgenin yeniden paylaşım kavgası I. paylaşım savaşının biricil nedeni oluyordu. Ekonomik için yersel önem taşıyan dünya potansiyelin büyük kısmı barındıran rezervleri burada olması, emperyalizmi Ortadoğu'da daha büyük önem vermesine iten nedenlerin başında gelmektedir. Rakamlar ortadardır: Avrupa petrol gereksiniminin % 50'ye yakını, ABD % 20'sini, Japon emperyalistleri ise tüketiminin % 75'ini bölgeden karşılamaktadır.

Tabii ki sorun bu gereksinimin karşılanıp karşılanmaması değildir. Sorun uluslararası emperyalist petrol şirketlerinin sömürsünün garanti edilmesidir. Amerikan halkının bir süre önce gerçekleştirdiği emperyalist savaş karşıtı gösterilerde anığı "Texaco için savaşmak istemiyoruz." sloganı bu gerçeğin ifadesidir.

Kıscasıca jeostratejik, jeopolitik açılarından ve taşıdığı büyük ekonomik potansiyeli Ortadoğu, her dönem emperyalizm için kaybetmeye tahammül edemediği bölgelerin başında gelmiştir. Diğer yanıyla I. paylaşım savaşısı sonrası Sovyetler Birliği faktörüyle birlikte sosyalizmin yayılmasını engellemek de emperyalizmin başlıca sorunlarından biri haline gelince Ortadoğu'nun önemi daha da artmıştır. ABD emperyalizmi II. paylaşım savaşısı sonrası yendiği "Geniş Alan" (Grand Area) politikasının gereği olarak Ortadoğu'ya, Sovyetler'e yakın olması itibarıyla da fazlasıyla önem vermiş ve "Sovyetlerin sık denizlere imcessi engellemek" adı altında işbirlikçi rejimleri ve daha sonra İsrail'i devreye sokarak özel bir politika yürütmüştür.

EMPERYALİZMİN ORTADOĞ'UDAKİ OYUNLARI HİÇ BİTMEZKEN BÖLGE SİLAH TEKELLERİNİN GÖZBEGİ OLUYOR

Ortadoğu, emperyalist oyunların durmaksızın sahnelendiği bir alan olma özelliğini sürekli muhafaza etmiştir.

Osmanlı'nın çöküşüyle Arap halkının bölünüşü aynı sürecin ürünüdür. Feth politikasıyla genişleyen Osmanlı İmparatorluğu, yeni-sömürgeleşmeye birlikte parçalanma sürecine de girer. Bu süreç aynı zamanda, yüzyılın başından itibaren emperyalistlerarası pazar kavgasının Osmanlı toprakları üzerinde kızışması demektir. Alman emperyalizmi Ortadoğu'ya gele çöçürmek için Osmanlı yönetimini desteklerken, İngiliz, Fransız emperyalistleri ise "hasata adam'a karşı bölge halklarını ulusal uyanışının destekçisi görünümüne girerler. Amaç, parçalanmış Osmanlı'dan arazi katanları kendi aralarında paylaşmaktır. Bu kıyasıya rekabet I. paylaşım savaşının nedenlerinden biri

olurken, Osmanlı'nın da işi biter. Ortadoğu halklarının "özgürlük" savunucuları İngiliz ve Fransız emperyalistleri 1916'da yapılan Sykes-Picot anlaşmasıyla paylaşımını tamamlayarak egeenlik sahalarnı çizirler.

Çizilen sadece sınırlar değil, Ortadoğu halklarının kaderini aynı zamanda I. paylaşım savaşısı sonrası ise emperyalizmin "bol-yönet" politikası devam eder. Koca bir Arap ulusunun bugün üzerinde firtınalar koparılan Kuveyt gibi pek çok "devlet" çıkartılır ortaya. Emperyalizmin işbirlikçisi, petrol tekellerinin kullanan şirketleridir gerçekte devletle-şen. Paramparça edilmiş Ortadoğu'nun yönetilmesi, emperyalist tahakkümü karşı direnişin ezilmesi kolaylaştırılmak istenir. İşte zemin üzerinde yaratılan yapıy sorunlar hiç bitmez. Emperyalizmin "özgürlük" adına Ortadoğu'ya götürüldü, kendi vâzına, talan özünürlüğünü sağlayacak olan yapıy gerginlikler, çatışma ve savaşlar olmuştur.

Ortadoğu denince aka önce savaş geliyor. Savaş ise emperyalist ekonomi-

ri ve askeri amaçlı uzay çalışmalarını içerir. (Rakamlar C. E. Mathanson'dan aktaran TİB yayımlarından alınmıştır.) Rakamların ortaya çıkardığı bir gerek var, emperyalizmin (özellikle ABD'nin) ekonomisi aşırı ölçide militarize edilmiştir. Ve bu düzeye militarize edilmiş ekonominin pazar sorununda çok doğal ki Ortadoğu baş köşeyi işgal edecek. Niekim etmiştir de. Bugün Kuveyt üzerinde koparılan firtınanın (ABD'nin imparatorluk kuma planları bir yana) başlıca nedenlerinden biridir bu nokta. Ortadoğu'da daha silahlı patlamadan, soruna bulaşan herkes açısından silahlama harcamalarının boyutunun nerelere fırladığı ve bu gelişmenin emperyalistleri nasıl memnun ettiği yaşanan gerçeklerdir.

Sonuç olarak, Ortadoğu ekonomik, siyasi, jeopolitik, jeostratejik önemi ve egeenlik kuramın kazandığı büyük avantajlarıyla emperyalizm için vazgeçilmez bir bölgedir. Dahası emperyalist sistemin beslenmesinde aka damarlardan biridir. Eisenhower'ın "Salt arazi değeri söz konusu olacak olursa, dünya

Emperyalizm Ortadoğu Ve Türkiye (1950'Den Günümüze)

Arif Soylu

nin en etkili kriz ilacı Bu ilaca en çok gereksinim duyduğunuz dönem ise 1945'ten sonrasıdır. Yani genel bunalımın 3. evresi. Basta ulusal kurtuluş savaşlarının erdiği büyük ve devrim tehlikesi olmak üzere, niçin silahlı ile birlikte aynı güce sahip sosyalist blokun (daha sonra blok niceliğini yitire de sistem olarak varlığını sürdürdü) varlığı emperyalistlerarası bir paylaşım savaşısı oluşluğunu ortadan kaldırmak, emperyalizm bunalımını hafifletecek en önemli jokerini yitirmiş oluyordu. Çare, pazar açılması sağlayacak yeni-sömürgeleşme geliştirilmesinin yanı sıra, ekonominin militarize edilmesidir.

1973 yılı rakamlarına göre I milyark silah talebinin doğrudan 30. 000, dolaylı olarak ise 61. 000 Amerikalıya iş olanağı sağladığı ABD'de 70'li yılların ikinci yarısında askeri mazeret üretimi ucuk endüstrisinin % 93. 7'sini, gemi endüstrisinin % 60. 7'sini, elektrik makinelerinin % 20. 9'unu, diğer alet üretiminin % 20. 1'ini tekli etmektedir. Elektronik endüstrisinin toplam satışlarının % 70'e yakını ise aske-

stratejik bakımdan daha önemli bir bölge yoktur." (Aktaran: H. Bağcı, DP Dönemi DSİ Politikası, syf. 50) demesi boşuna değildir.

Tüm bu stratejik önemdeki ilişkiler ağı içerisinde 1950'lerden itibaren Türkiye, özellikle ABD emperyalizminin bölge planlarına uygun biçimde önemli işlevlere sahip olmuştur. Diyebiliriz ki, emperyalizmin Türkiye ilişkilerinin siyasal-askeri şekillenmesindeki aka minval Ortadoğu'dur.

EMPERYALİZMİN TRUVA AT'I

TÜRKİYE

II. emperyalist paylaşım savaşısı tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da güç ilişkisi ve konumlanışları değiştiriyordu. Emperyalizm genel olarak savaşları gerileyerek, pazar kavgalarına uğrayarak çıkarken ABD diğer emperyalistlerine zararına yeni sürecin hegemonik gücü olarak emperyalist-kapitalist sistemin tepesine oturuyordu. 1947 yılı İtaliyenin, Yuna-nistan ve Türkiye'ye karşı taahhütlerini yerine getirmeyeceğini açıklaması ve Tru-

man'ın Kongre'den Türkiye ile Yunanistan için 400 milyon dolar istemesiyle birlikte yeni bir dönem başlanıncı ifade ediyordu. Türkiye'nin emperyalizme bağmlılısına süreci gerekçe 40'lı yılların ilk yarısından itibaren başlamış, bu tedrici süreç II. paylaşım savaşının bitimi sonrası 23 Şubat 1945'te imzalanmış ABD'nin 11 Mart 1941 tarihli "Ödünce Verme ve Kırılma Kanunu"ndan yararlanma anlaşması ve ardi sıra 27 Şubat 1946 Kahire Anlaşması, 6 Aralık 1946'da Kahire Anlaşması'na ek anlaşma, 27 Aralık 1949'da Türkiye ile ABD arasında Eğitim Komisyonu kurulmasını içeren anlaşma ve bir dizi ikili anlaşmalarla hızlandırılmıştır.

Emperyalizme bağmlılısına sürecin nitelik dönüşümüne uğraması ise Demokrat Parti (DP)'nin iktidar yıllarına gerekçesimştir. 20 Temmuz 1951'de DP'nin Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü TBMM'den sunulan söylüyordu: "Ortadoğu savunmasını gerek stratejik, gerek ekonomik bakımlardan Avrupa'nın korunması için zorunlu olduğuna inanıyorum. Bu nedenle

II. PAYLAŞIM SAVAŞI SONRASI
ORTADOĞU'DA İLK EMPERYALİST
ORGANİZASYON: BAĞDAT PAKTİ
İşbirliği DP iktidarı Ortadoğu'da emperyalist politikaların başansı için gönüllü olduğuna ilan etmiştir. Sıra bu politikada yer alacak diğer ülkelere geldi.

Mısır, emperyalistlerin Ortadoğu'da bir "savunma" organizasyonu oluşturulması girişimlerine, Süveyş Kanalı konusunda ingilizlere ile anlaşmazlığa düşmesi ve Arap millicilerinin efcileryle yanışınıyordu. ABD emperyalizmi de bölgede nasal bir politika izleyeceğine henüz tam anlamıyla netleşmiş değildi.

1951'de İngilizlerin önerdiği "Ortadoğu Savunma Organizasyonu" düşüncesi, gerek Mısır'ın karşı çıkışı, gerekse de ABD'nin sıcak bakmayışı nedeniyle devre dışı kalırken, 1953'te bu kez ABD "Kuzey Kuşak İttifakı" düşüncesini ortaya atı. "Kuzey Kuşak İttifakı" düşüncesi Türkiye'den Pakistan'a kadar uzanan bir hat boyunca işbirlikli rejimlere bir araya getirmeyi, Sovyetler Birliği'ne karşı bir kalkın oluşturmaya

hazırlıklı. BAAS rejiminin iktidar olması karşısında Irak'ın müdahaleye hazırlandığı, emperyalizmin Lübnan'ı işgali için İncirlik Üssü'nün kullanılması ve işbirlikçi-lik gösterileri hep DP iktidarının marifetleri oluyordu.

5 Ocak 1957'de açıklanan "Eisenhower Doktrini"ni koşulsuzca destekleyen yeni Menderes-Bayır iktidarvdi. Doktrin, Ortadoğu'yu emperyalizm açısından yavaşsall ondemekle alan kabul ediyör ve açık işgal dahil her türlü müdahalemin yapılabilirliğine açıklıyordu. Bu doktrin ile ABD'nin Ortadoğu politikası dört madde üzerine oturtuldu:

1-ABD, "1951 Ortadoğu ülkeleriyle ekonomik ortaklığı.

2-Bölgedeki her ülkenin veya ülkeler grubunun "arzusu" üzerine askeri yardım.

3-Bölgedeki bir ülkenin veya ülkeler grubunun istediği bir askeri yardımın bir ülkenin açık saldırısı karşısında "rica'da" bulunması üzerine askeri güc yardımı.

4-1958-59 yılları için, 2 milyon dolarlık tahsisatın onaylanarak Başkanın emrine verilmesi.

Menderes-Bayır iktidarı ise doktrini sevinçle karşıyör, Lübnan işgaline fiilen destek veriyor ve 5 Mart 1959'da "dolaylı saldırı" kavramı çerçevesinde ABD ile ikili anlaşma imzalıyordu.

14 Temmuz 1958'de Irak monarşisini deviren darbe aynı zamanda Bağdat Paktı'nın da sonu oluyordu. Yerine 1959 Ağustos'unda CENTO kuruluyör, fakat bu da fazla bir işlev görmüyödü. 27 Mayıs politik devrimi ile CENTO'nun işlevleri giderek azalıyordu.

İKİLİ ANLAŞIMLAR, ASKERİ "YARDIMLAR", ÜŞLER VE YARITILAN BAĞIMLILIK ZİNCİRLERİ

İktidarı ABD'nin bile izinsiz girmediydi Türkiye gerçeği, 1950'den bu yana gelişen süreç içinde varlatıldı. 1950-60 döneminin Genelkurmay II. Başkanı olan Rüştü Erdelhan, İzmir'deki ABD 6. Taktik Hava Kuvvetleri Karargahı'nda Amerikalılara hitaben "Bu memleket bizim değil, sizindir." derken bağmlılığın ötesine geçen usaklı ruhunu capırcı biçimde ortaya koyuyödü.

Hükümetlerin Bile Savaşım Bilmediği İkili Anlaşmalar

12 Mart 1947'de ilan edilen Truman Doktrini Türkiye'nin sömürgeleştirilmesinde atılan adım olurken, 12 Temmuz 1947'de Türkiye-ABD arasında ilk önemli ikili "yardım anlaşması" da yapılyödü. Bu ilk anlaşmayı 1950-60 arasında onlarca ikili anlaşma izledi. Ve öyle bir noktaya ulaşıldı ki, 1965'te Medine verilen bir soru önergesinde karşılıklı kaç ikili anlaşmanın imzalandığını cevabı verileyödü.

Anlaşmalar iç içe geçmiş, zincirleme olarak birbirlerine bağlanmıştı. Bu nedenle 3 Temmuz 1969'da o zamana kadar yapılan tüm anlaşmalar-ki sayısının 100 civarında olduğu tahmin edilmektedir-tek bir metinde toplanarak SIA (Savunma İşbirliği Anlaşması) imzalanmıştı. SIA'nın süresi 1974'te dolduktan sonra ABD'nin Kıbrıs ambargosu nedeniyle bir dönem askıda kalmış ve 12 Eylül sonrası tekrar genişletilerek SEIA (Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması) olarak yenilenmiştir.

Türkiye'yi ağır yükümlülükler altına so-

kan ve adeta ABD'nin 52. eyaleti durumuna getiren tüm askeri ve siyasi ikili anlaşmaların temelinde NATO üyeliği vardır. Türkiye'de askeri üs ve tesisler NATO'nun ilgili 3. maddesine dayanılarak kurulmuşlardır. Bu sözkonusu madde, herhangi bir NATO üyesi ülkeye yönelik saldırımin tüm üs ülkelere yapılmış sayılacağı ve birlikte karış konulacağına ilişkin. Buna göre üye devletler birbirlerine askeri kolaylıklar sağlamaktadırlar. Yine bu anlaşmaya dayanarak hazırlanan NATO alması programına göre, NATO adına Türkiye'de kurulmuş radar, haberleşme tesisleri, yakıt boruları, yakıt parkları gibi lojistik tesisler, üsler, havaalanları T. C. ordusunun kontrol ve denetiminde olmalıdır. Ama hiçbir zaman olmamıştır. Ötüne geleni "vatan haini" ilan eden, "Bağışmaz Türkiye" diyenleri sokaklarda kurşuna dizilen, işkencehanelerde, darba-ğaçlarında kurulan ve da zindanlara doldurulan 12 Eylül Amerikancı faşist cuntasının generalleri ülkede burunlarını sokmadıkları, denetlemeye veya ziyaret gitmedikleri kurum bırakmazken, ne hikmetse bir tek Amerikan üstüne gitmemişlerdir. Daha doğrusu gitmemişlerdir. Türkiye'de üs ve tesislerin kapladığı alan 35 milyon metrekaredir. Bunun anlamı Türkiye'nin 35 milyon metrekare ABD emperyalizminin tarafından fiilen işgal edilmiş ve bu topraklara ABD bayrağı dikilmiştir. Türkiye'de kurulu üslerin ve çeşitli askeri tesislerin tümü ABD denetimindedir. NATO çerçevesinde kurulmuş, olması sadece bir görünümdür. Bu üs ve tesislerin kurulması NATO üyelerinin çok tarafı anlaşmalarıyla değil, 23 Haziran 1954 tarihli Türk ve Amerikan hükümetleri arasında imzalanmış "askeri kolaylıklar anlaşması"-

İkili anlaşmalar beraberinde olgularının hükümetlerinin o çok "öğrünüklere" ve halkımıza "tır" bir sey olarak yutturmaya kalktıkları "yardım"ları getiriyödü peşi sıra Bu anlaşmalarla Türkiye'ye gelen ABD askeri "yardımları", kullanılması, ıskartaya çıkması askeri malzemelerin bir kısmının hile edilmesi, bir kısmının da ucuz fiyatla satılması şeklinde oluyödü. II. paylaşım savaş ve Kore arığı askeri malzemeler çöpe atılacağına, ya da hurdaya çıkıp jilet olacağına Türkiye'ye "yardım" olduklar. T. C. ordusu süngüsünden palasokasına, zincirlerinden miğferine, tüfeğinden tamkelekle ABD yardımıyla donatıldı. Yeni-sömürgeleştirilen Türkiye'nin her şeyi sıvasal kurullarından ekonomik yapısına dek emperyalizminin çıkarlarına göre yeniden biçimlenen, ordusu da buna uygun yeniden şekillendirilyödü.

"1940'ların sonundan 1950'lerin ortalarına kadarlı dönemde Türk ordusunun adeta yeniden inşa etik. (M. Ali Bırand, Emret Komutanım, sayı 364) Diyen Amerikalı Yardım Heyeti Başkanı General Penelden durumu hiç de abartmıyor. Ne Namara ise 'Askeri yardımlarımızın amacı, azgelsizmiş ülke askerlerin ABD ideolojisiye göre yetişmek ve onlardan, gelecekte, gereklerinde o ülke yönetiminde yararlanılmaktır.' (1967 Temesikler Medias Değisleri Komi-tesindeki konuşması) diyor.

1985 yılı itibarıyla 12, 6 milyar dolar ulaşan bu "yardımlar"la sağlanan ne olmuş, başka bir deyişle kim kime "yardım" etmektedir? Ambargo sırasında üslerin kapatılmasının ABD'ye yıllık bedeli 3 milyar dolar olmuştur. Görülyör ki, her şey bir yana, 1946'dan bu yana Türki-

Emperyalizm Ortadoğu Ve Türkiye (1950'Den Günümüze)

Arif Soylu

Türkiye Atlantik Paktına katılma Ortadoğu'na bize düşen rol etkin biçimde yerine getirmek ve gerekli tedbirleri almak için derhal müzakereye girmeye hazır olacaktı." (D. Avcoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi cilt 4, sayı 1615)

Türkiye DP iktidarıyla birlikte emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu olma işlevini gönüllü olarak üstleniyödü. Türkiye egemenleri yerlerini halklara karşı emperyalist cephe olarak belirlediler. DP iktidarı emperyalizme sadakat gösterilerini bu şekilde sürdürürken, 18 Şubat 1952'de Türkiye'nin NATO'ya dahil edilmesiyle marudına eriyyödü. Yeni-sömürgeleşmeye dek siyasal bağmsızlığına esasta koruyarak emperyalizmin oyunlarını aleti olmaktan Türkiye, bu noktadan itibaren emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik politikalarında sıçrama tahtası haline geliyödü. Arık Türkiye'nin dış politikasını belirleyen emperyalizmdir. Bugüne uzanan bağmlılığın sürecinin temel taşları DP iktidarı boyunca döşenmiştir.

hedefliyyödü. İlk adım, 12 Haziran 1954 Karanji Am-laşmasıyla atılıyödü. Ardından emperyalizm bu kez de Irak, Lübnan, Ürdün ve Suriye'ye yöneliyödü. Suriye, Mısır, Lübnan Arap birliğini savunarak bu girişime tavır alıyordılar. Ürdün ise içerden gelişen güçlü milliciyetçi tepkiler karşısında (öyle ki bir hafatda üç kez hükümet devriliyör) pakta girmeye cesaret edemiyödü. Irak önce tereddüt ediyör, daha sonra İngiliz Süveyş'ten çekilme karşılığında Mısır'la anlaşma, Irak monarşisinin Başbakanı Nuri Sait Pakfa gireceklerini açıklıyödü. Ve anlaşma 24 Şubat 1955'te Bağdat'ta imzalanıyödü.

ABD ve İngiltere'nin yönlendirmesiyle önce Irak ve Türkiye arasında kurulan Pakfa 4 Nisan 1955'te İngiltere, 23 Eylül 1955'te Pakistan ve 3 Kasım 1955'te de İran katıldılar. ABD ise resmen Pakfa üyesi olmaktan ipleri elinde tutan güç olmuştur.

Türkiye, Pakfa içinde tam bir usaklık ruhıyla hareket ediyödü. Pakfa'ı girmeyen Arap ülkelerini tehdit etme, Suriye'ye saldırı

ye'ye yapılan Amerikan askeri "yardım"ının toplam tutarı üstlerin kapadığını durumunda ABD'nin 3-4 milyar harcama karşında kalacağı miktarı kadardı. Bu hesaba Türkiye'nin yeni-sömürgeleştirilmesiyle birlikte emperyalizme atılanları, Türkiye halklarının ödemek durumunda kaldığı ekonomik, siyasal ve sosyal krizleri bedellerini, "yardım" adı altında verilen kredilerin faizlerinin ana parayı kat kat geçişini ve batıya ulaşan her batığın getirdiklerini katmanıyor.

Türkiye'nin askeri 3. 418 dolara mal olurken, bir Amerikan askerinin NATO'ya mal olduğu 81. 235 dolardır. (17 Temmuz 1988 Nöktä Dergisi) Bir ülkenin askerini bu denli ucuz kiralayana emperyalizmin için "yardımın bir önemi var mıdır? Bu hesaba göre: "Bir Türk dünyaya bedel değil ama bir Amerikalı asker 23 Türküyle askere bedel olmaktadır. ABD, bu kadar ucuz mal ediliyor, bu kadar görev yüklediği bir orduya başka nerede bulacaktır?

Türkiye'deki üsler, Birleşik Devletler için son derece önemlidir. Gerçekten Ortadoğu'da (...) Amerika'nın doğrudan müdahalesini gerektiren bir olayda Türkiye'nin desteğini almaksızın ve bu üsleri kullanmaksızın bunu önlemek mümkün değildir. " diyor Mışterek Kumay Heyeti Başkanı Amerikalı Hiv. Org. George S. Brown (Aktaran Emekli Amirai Sezar Ortuk, Türkiye-ABD Askeri ilişkileri, sayı 268)

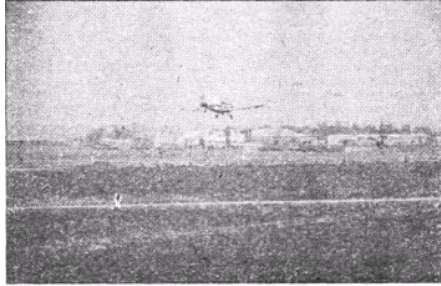
Evet, Türkiye'de bugün 122 üs ve tesisle ABD bayağı çekmiştir. Ve tüm bu üsleri, askeri tesisler sayılsı bile bilinemeyen anlaşmalarla emperyalizmin tarafından güvence altına alınmışlardır. Bu güvence"nin şahısları 1950'den bu yana aktılar olamamıştır. Bu bağlamda zincirinin devam ettirilmesi, "NATO'ya, CENTO'ya bağliyy" ilanları bir devlet politikasıdır. Bu, Türkiye oligarşisinin tüm hükümetlerinin ummak zorunda olduğu, bazılarının zaten bu politikayı daha da derinleştirerek için iktidara getirdiği, aksini düşünmeye kalkın hükümetin kellesinin koparacağı iş-birlikliktir ruhudur. Bu nedenle bugün Özal idaresinin Körfez'e ilişkin tavırları ne Mossorucu Demirel'in ne de 12 Eylül işi Evren'in ne de ABD ambargosunu kaldırıp üsleri yeniden faaliyete geçiren Ecevi'nin "eleştirme" haktan vardır.

1969'da SIA'nın altında Demirel'in imzası vardır. 1980'de SIA'nın altında ise Evren'in. 1950-60 yılları emperyalizme bağliımlı kilometre taşlarını döşenme sürecidir. Sürec 80'e kadar aynı mühtevada devam ederken, 12 Eylülle birlikte derinleşerek bugüne taşmıştır.

12 EYLÜL, OLİGARŞİNİN EMPERYALİZME KÖLCE BAĞLIMLILIĞINDA DÖRÜK NÖKTASI OLMUŞTUR

'Her ne kadar "iç"ini "dış"ını birbirinden ayırmak mümkün olmasa da, 12 Eylül'dü gerektiren "dış" koşullar, 1980'e gelindiğinde emperyalizmin Ortadoğu çapında bozulan planlarını, bir yandan Afganistan'a Sovyet müdahalesi, öte yandan İran İslam Devrim'nin Ortadoğu'da güç dengelerini altüst edışı ABD emperyalizminin canını ciyattıysa sikan gelişmelerdi. ABD planının üçü aydıkları öncelikle İran-İsrail-Mısır olarak belirlenmişti. İran devreden çıkınca önemli bir boşluk doğdu ve boşluğu anlaşıldı dolduracak bir güç ihtiyacı, kendini kuvvetle hissettirmeye başladı. En uygununu Türkiye olduğuna ka-rar verildi. Gerçekten de gerek coğrafi ko-

num gerek Müslüman oluşu ve gerekse de güçlü ordusunun yanı sıra, işbirlikçi karakteriyle Türkiye oligarşisi emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik uzun ve kısa vadeli planları için biçilmiş kaftandı. Diğer yandan Ortadoğu'daki anti-emperyalist gelişmelerle karşı emperyalizmin stratejik çıkarlarını koruması ve sonunda müdahalede bulunabilmesi amacıyla projesi çizilen Çevik Kuvvet için de Türkiye iyi bir

Özal İttidan Körfez savaşında İnciklik Üssü'nü ABD emperyalizminin kontrolüne bırakıyor.

konumdaydı.

Fakat Türkiye'nin önemli bir kusuru vardı. Türkiye 12 Eylül öncesi halideydi, değil NATO dışı alanlarda ileri karışımı üslemeye, Çevik Kuvvet projesi içinde yer almak, NATO'ya karşı sıradan yükümlülüklerini bile yerine getirecek durumda değildi. Türkiye oligarşisi, gelişen sınıf mücadelesi ve günden güne artan krizi karşısında yönetemez haldeydi. Bu haliyle bir Türkiye, emperyalizmin tarafından kabul gömezdi. Kurulu düzenden ciddi bir devrimci tehdit arıyordu ve bu nedenle, emperyalizmin uzun vadeli stratejik planları için dahil edilmesi imkansızdı. Emperyalizm -dijer nedenleri bir yana bırakalım- salt Ortadoğu'ya ilişkin planları açısından İran'ın yerini doldurabilecek ülkenin "huzurlu", "istikrarlı" ve "güçlü" olmasını istiyordu. Bu "huzur" ve "istikrar" naslı ki "iç" nedenlerden dolayı el-zemse, "dış" koşullar açısından da o denli elzemdi. İşte bu "iç" ve "dış" koşulların keşime noktasında 12 Eylül ortaya çıktı.

12 Eylül öncesi imzalanan Savunma İşbirliği Antlaşması (SIA) cıta sonrasa sürece yürürlüğe sokuldu. Yemedi, bir yenisi Savunma ve Ekonomik İşbirliği Antlaşması (SEIA) olarak imzalandı. ABD emperyalizmi ile her alanda ilişkiler derinleştirilerek, yeniden biçimlendirildi. F-16 projisiyle savunmanın standartlaşmasını yeni şekiller kazanır, siyasal-askeri bağliımlık ekonomik planla iç içe geçerek bu-yutulanken, örde üst tabakası ihya edilerken, Pentagon ve CIA'nın eksi sahasına daha da açıldı. Artı dünyanın en zengin 10 genelının arasına bir Türkiye generali de girebiliyordu. Genelaların mutluluğu ABD'nin de mutluluğu oluyordu. Batık ortakları için de Türkiye işiyle sevkile destekleyen ve yardım arıttan tek ülkenin Amerika (New York Times, 10 Eylül 1981) olması boşuna değildi. Her şeyin bir karşılığı vardı. 12 Eylül'le bir karşılığı fazlasıyla ödeldi. Daha doğru bir ifadeyle bu karşılığı Türkiye halklarına fazlasıyla ödeldi.

1984 Ocak'ında ANKA'ya "Ortado-

ğu'da herhangi bir rol oynamaktan kaçınmamız mümkün değildir. " diyen Turgut Özal, 12 Eylül cuntasıyla Türkiye'nin, emperyalizmin Ortadoğu politikasında aktif naslı bir yere sahip olduğuna açıklıkla ortaya koyuyordu. Keza Özal'ın şayanları son Körfez krizinde "Ortadoğu'da dinamik süreçte yer-salmıyız. " deysleriyle birlikte yürüttüğü savaş politikası ABD-Türkiye ilişkilerinin Ortadoğu çapında

biçimlenişinin ana ekseninin ne olduğunu göstermektedir.

BREZZİNSKİ DOKTRİNİN'DEN TÜRKİYE'NİN TUMUNU "ÇEVİK KUVVET ÜSSÜ'NE DÖNÜŞTÜRME PLANI

Bölgede Türkiye'den Pakistan'a uzanan bir bunalım kuşağı vardır. Bu bunalım tüm bölgeyi etkilemektedir. Sovyetler, bu bunalımı Batı'nın bağliımlı olduğu Körfez petrolünü kontrol edecekleri bir firsat yaratıcakları umudıyla işkurtarmaktadır. "

Dönemin ABD Usulü Güvenlik İleri Danışmanı Brezinski, aynı işleri doktrininde (1979) bunları söylüyordu. Henüz İran Şah'ının iktidarda olduğu bu süreçte Brezinski, "bunalım kuşağına karşı Türkiye, İran ve Pakistan'dan oluşan bir "koruyucu kuşak" oluşturulması gereğini belirtir. Saudi Arabistan ve Türkiye arasında ise "anlaşız birliği" kurulmaktadır. Eğer devrim başını yemeseydi, 12 Eylül sonrasa yaşanan Evren-Ziya Ulı Hak "kızığı", Şah'ın da katılımıyla "uzculuk" olarak yasınacaktı. Fakat İran devrim planları bozdu. Türkiye daha bir önem kazandı. Saudi Arabistan "koruyucu kuşak" dahil edildi. "Koruyucu kuşak"ın son ülkesi, bugün ABD'nin Körfez'e yığıldı tüm askeri ve savaş makinesini barın-dırmıyasa, emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını naslı koruduğuna gösteriyor.

"70'li yıllar, tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da emperyalizmin başarısızlığı uğradığı bir süreç olurken, 80'li yıllar ise özellikle ABD'nin bu gıdışatı tersine çevirmek için saldırganlığı artırdığı bir dönem oluyordu. İran'daki gelişmelerin Ortadoğu'da yarattığı yeni durum ve 12 Eylül cuntasıyla birlikte bu boşluğa Türkiye'nin sokulması ve ardi sıra gelen "Çevik Kuvvet" in oluşturulması, ABD'nin 90'lı yılların sonuna doğru kaybettikleri 80'li yıllarda geri alma, yeni askeri-siyasi organizasyonları, İsrail'in vurucu gücünden daha fazla yararlanma ataksıyonlarıyla birlikte Ortadoğu'yu "güvence"ye alma çabalarıydı.

Mısır 1978 Camp David Anlaşmasıyla garanti altına alınmıştı. Türkiye İslamı cuntasıyla Ortadoğu politikasına aktif olarak sokuluyordu. Sıra Filistin hareketinin için bitirilmesi geldi ve 82 Lübnan işgalının ardından Filistin hareketi önemli bir bunalıma yüz yüze bırakıldı. Ardından 82 Reagan Planı ve Çevik Kuvvet (Acil Müdahale Gücü) in oluşturulması gündeme geldi. İsrail emperyalizmi adına vuruyor, ykıyor, "banş"ı emperyalizmin sağlıyordu.

Emperyalizm İran'ı yitirince, aleyhine olabilecek en küçük olasılıktan bile hesap etmeye başladı. "Koruyucu kuşak" için birkaç işbirlikçi rejimini yitmediği açıktı. Bu nedenle tüm gerici Arap rejimlerini ve Türkiye'de de gayri resmi NATO temsilisi atına alacak "Çevik Kuvvet" projesi gündeme geldi.

Mısır, Umman gibi gerici rejimler bu projeye aktif destek vererek ABD ile ortak tabakatlara giriştiler. Birçok gerici Arap ülkesinde Çevik Kuvvet üsleri kuruldu. Çeşitli iç düzenlemelerde "Arap Çevik Kuvveti" oluşturuldu. Tüm NATO üveleri bu projede dolaylı olarak yer al-dılar. Türkiye resmen Çevik Kuvvet'e dahil olmadı, olmasının da gerekliliği yoktu. "Truva Atı" misyonuyla Türkiye zaten ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en büyük saldırı üslerinden biri olarak Çevik Kuvvet'in doğal üyesi durumundaydı. Ayrıca "Truva Atı" olmaide dediklere yüz açabilecek, "tarafsızlık" görüntüsünde olumsuz imaj yaratabilecek resmi bir "Çevik Kuvvet" üveliyi gerektirdi.

Prof. Wolhstetter, ABD Savunma Ba kanlığı için hazırladığı raporunda:

2-Körfez ihtimali mümkün olduğu kadar NATO misyonunu üstlenmesi Türkiye'nin bu misyonu üstlenmesini kolaylaştırır.

(-) 5-Türkiye'nin savunmasını güçlendirmek elzemdir, çünkü bir bunalım halinde Türk Ordusu çevik kuvvetin ta kendisi olarak görev yapabilir. -Bu, Türkiye için ABD Çevik Kuvvetine iş vermeden daha kolaydır. " (Çevik Kuvvet Güçlendirme, sayı 67) derken tam da yukarıda sözünü ettiğimiz T. C. Ordusu'nun Çevik Kuv-ver'in kendisi olmasa gereğini vurguluyordu.

TÜRKİYE BUGÜN ORTADOĞU İÇİN EN BÜYÜK ABD ÜSSİ DÖRÜMUNDADIR

Türkiye emperyalizme ait 122 üs ve tesisle birlikte ABD'nin en güvenilir ve güçlü bölge karakoludur. Bu bölge karakolunu yüz 12 Eylül sürecinde yapılmış işli anlaşılmıştır. Bu süreçte imzalanmış işli anlaşmalarla öylesi ağır yükümlülükler altına girmişler ki, ABD Türkiye toprakları, bu anlaşmalarla alındıkları zamanla dayanarak başasını çiftliği gibi kullanabilecek yetkiyi peşinen almıştır.

Kıbrıs işgali sonrası Türkiye ile ABD arasında şayan sorunların ortaya çıkardığı tüm pürüzler 12 Eylül sonrası giderilmiş, ABD istediklerini elde etmiş- tir. Zamanın ABD Savunma Bakanı Ve- nberger'in "Beklentilerimiz tam anlamıyla gerçekleştirildi" demesi, 12 Eylül-ABD ilişkilerinin seaklığına gösterdiği gibi aynı zamanda ilişkilerin toplu bir değerdendirilmesidir.

ABD, Türkiye'nin tamamını işli haline

SAYI 10/1990

ORTADOĞU'DAKİ EMPERYALİST İŞGAL

dönüştürerek Ortadoğu'daki operasyonlarında doğrudan kullanılabilir duruma getirmek istiyordu. 12 Eylül bu fırsatı sağlamıştı.

İlk Adım AP Anzlık Hükümeti Atıyor

1980'de başlayan ikili an-laşmalar zincirinin ilk halkası SIA (Savunma İşbirliği Anlaşması)'ydı. Demirel imzaladı, yürürlüğe sokma "şerefi" 12 Eylülcülere nasip oldu!

SIA'nın bir tek anlamı vardı: Türkiye'nin ABD emperyalizmine olan bağımlılığının pekiştirilerek yeni boyutlar kazanması. Bu anlaşmayla ABD, Türkiye'de yeni mevziler elde etmişti. "Ortak savunma" kavramı içine sıkıştırılmaya kalkılan tüm ikili anlaşmalar gibi bu da, Türkiye'nin bölgede emperyalizmin jandarmalığını yüklenmesi oluyordu.

Boylelikle 12 tesise ABD bayrağı çekilecek Türkiye'nin içine sokulduğu trajik tablo tamamlanıyordu. Anlaşma süresi 95 yılda bitti. Kimsenin itiraz olamayınca otomatikman bir yıl daha uzatılan bu anlaşma, bu kez 1986'da SEIA (Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması) olarak yeniden daha ağır koşullarla imzalandı. (*)

Ortadoğu'ya saldırıda en önemli ABD üssü olan İncirlik, kayıtsız koşulsuz her türlü yetkiyle Pentagon'un emrine veriliyordu. Türkiye'ye de bir görev verildi, üssün çevre koruması!..

Anlaşmanın en önemli vebubutu ABD'nin sıcak bir savaşta girmesi durumunda Türkiye'yi nelerin beklediğini gösteren maddesi 'Ev Sahibi Ülke Destek Anlaşması'dı.

Ev Sahibi Ülke Destek Anlaşması (Hostimation Support Agreement) ile Savaş Anında Türkiye'nin ABD Toprağı Kabul Edilmesi Sağlanmıştır

ABO işini biliyor ve hiçbir zaman tek aya oynamıyor. Bunun bir örneği de 5 Aralık 1981'de oluşturulan Türk-ABD Yüksek Savunma Konseyi'dir. Bu konsey, ABD'nin acil müdahale kararlarının uygulanmasında olası pürüz durumlarına karşı oluşturuluyordu. Hükümeti gerekçesinde devreden çıkararak, doğrudan Pentagon ve T. C. ordusu generallerinin kararına yapılması gereken yapılabilecekti. Konsey kurulmuş amacı ki! ilişkileri geliştirecek, kriz anında çabuk ve isabetli kararları uygulamasına koymak (Çevik Kuvvet Gözlemleri şif. 143) olarak belirtmişti. Nitekim Lübnan'a müdahale eden ABD deniz piyadeleri içinde olduğu gibi, hükümetle beraber verilenden İncirlik kullanılması, zamanı Milli Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk "Valhalla bilaheri benim İncirlik işinden haberin yok." diyebilmiştir.

Şimdilerde ise Özal'ın işbirlikçi yönetimi altında bu konseye gerek duyuluyor, ABD'lik iddialar değil pürüz çukurluk, kraldan daha kralcı tavırları sahibi olarak ABD'yi hiç endişelendiriyor.

İşte bu konseyin hazırladığı 1986'da imzalanan anlaşmaya gelecek olursak, Türkiye'yi ister doğrudan savaşta girsin ister girmesin nelerin beklediğini görü-

12 Eylül, ABD emperyalizmine bağımlılığı teslimiyete dönüştürdü. Özal İktidarı teslimiyeti zirveye çıkardı.

yoruz. Bu anlaşma Türkiye'nin rolünü, üssleri kullanma açması, ABD'nin destek filoları, lojistik, personel vb. destekleri taşınmasına kolaylık sağlamasıyla sınırlıyor.

Türkiye bu anlaşmayla tüm askeri ve sivil havaalanlarını ABD'nin emrine vermesi taahhüt etmiştir. Yetmiyor; Türkiye yaktı, su, tıbbi hizmetler, ulaştırma araçları işi temini, çevirmenler, lojistik hizmetler, sivil savunma hizmetleri ABD'li askerleri ağırlamak zorundadır. Türkiye, ABD'nin silah ve malzeme deposu olacaktır. Kısacası ABD her şeyiyle Türkiye topraklarına yerleşecek ve Ortadoğu'ya saldırı üssü olarak tüm ülke topraklarını kullanabilecektir.

Aynı anlaşmalar İngiltere, Almanya, Belçika ve Hollanda'ya da yapılmış ve Türkiye'nin tamamı aynı anlayışla emperyalizmin toprağı olarak kabul edilmiştir.

Askeri Havaalanları ABD için Modernize Edildi

ABD emperyalizmi Ortadoğu'ya müdahale hareket yeteneğini artıracak her şeyi gerçekleştirmede en önemli adımı 12 Eylül boyunca Türkiye üzerinden atmaya devam etti. 1982'de imzalanan "Zincirleme Hareket Üssleri (COB) Anlaşması" bu adımı bir parçası oluyordu. Anlaşma ABD'nin kullanıma yetkisine sahip olduğu üss sayısını 16'ya çıkarıyordu.

Mevcut üssler ve havaalanları ABD'nin daha rahat edeceği biçimde modernize edildi, İnşa ve Batman'da ise iki yeni havaalanı inşa ediliyor.

"Muş ve Batman'da yeni kurduğumuz üssler Basra Körfezi'nin istikrarını garanti eder." (ABD Kongresi Araştırma Merkezi Savunma Bölümü Başkanı Richard Cramer'in Rapordan Aktaran U. Güldemir, a.g.k, syf. 165)

Bu raporda söylenileni, ABD donanma akademisi strateji uzmanı Elliot Co-hen tanımlıyor. "Doğu Türkiye'de yapılmışsa başlanan yeni üssler de bu bağlamda çok önem taşıyacak. Bu üssler her ne kadar kağıt üzerinde Basra Körfezi ile irtibatlandırılmıyorsa da müstakbel bir

kriz anında büyük hizmetleri geçecek." (a.g.k, syf. 38)

NATO kalkıştı altında ABD'ki yeni üss daha elde ediyor ve Ortadoğu'da siçrama tahtası Türkiye'nin jandarmalığında yeni adınlar atılıyor.

Çabuk Mükabele Sistemi Anlaşması (Quick Scachionless)yla Türkiye Nükleer Silah Deposuna Dönüştürüldü

Komünizm öcüsüyle bu kez de Eskişehir, İncirlik, Balıkesir, Murted ve Erbaç üsslerinde hangarlarla nükleer bomba yüklü uçaklar 24 saat uçuşa hazır bekletilmeye başlandı. Nükleer mermi atan Howitzer toprakları ve nükleer bomba atan savaş uçaklarını konuşlandırılmasına izin veren bu anlaşmayla Türkiye bu kez de nükleer çatışmanın hedeflerinden biri haline dönüştürüldü.

Şimdilerde saldırın beklenen yerden pek "komünizm" geleceği yok ama, 12 Eylül generalleri ne olur ne olmaz diye tedbirlerini almışlardır. ABD ve Avrupa nükleer çatışma merkezi dışında kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar, faşist cuntanın kendi insanını bu tehlikeye atması generallerin iktidarları için emperyalizme sundukları teşekkülleri olsa gerek!

Süpersonik uçaklardan hayvanlar ve biki örtüsü talip olduğu için "Taktik Av Silahları Eğitim Merkezi" olma kime kabul etmezken, 12 Eylülcüler 2500 uçakla Konya'da eğitim uçuşuna izin vererek halka zaten ne kadar değer verdiklerini göstermişler midir? Nükleer çatışma merkezi haline gelmenin de pek bir önemi yoktu. Maksat komünizm gelmesin, ABD dalmıslardı!..

12 Eylül Generalleri'U'can Tabutluk' Projesi ile Ceplerini Doldururken Bağzımlı Arttırıyordu

12 Eylülcülerin becerdiği en büyük projelerden birisi ise "F-16 Projesi" oldu. ABD'de ömrünü doldurmuş, artık "uçan tabut" olarak adlandırılan F-16'lar için kimin nasıl rüşvetler yediği o kadar ayıyaka

çikti ki, tekrarlamamın pek bir önemi yok.

Amaç neydi? Amaç, ömrünü tamamlamış bir teknolojinin Türkiye'ye halklarımızın alın terinden çılmacaklar karşılığı aktarılmasıdır. Askeri alandaki bu proje, diğer ve esas yanıyla ABD emperyalizmine ekonomik bağımlılığı artırırken, T. C. ordusunun bağımlılığını da yeni boyutlara birlikte pekiştiriyordu. Projeyi yürüten Turkish Aerospace Industries (TAI)'ın ortaklarına bakmak bu niyetin kavranabilmesi için yeterli: Türk Uçak Sanayi A. Ş. (TUSAS), Türk Hava Kuvvetleri Güçlendirme Vakfı, Türk Hava Kurumu, Amerikan General Dynamics ve General Electric...

OLIGARŞİN BÜĞÜNE KADARKI İKTİDARLARI HER TÜR MACERAYA KAPTI, AÇTI,

O KAPIDAN SİMDİ ÖZAL GEÇİYOR. Mendere'si'nin, Demireli'si'nin, Evrenlerin imzalarıyla ve

biri tek dokümanı yapıpınan bile mümkün olmadığı ikili ve diğer anlaşmalarla Türkiye öylesi bir batağın içine sokulmuş, öyle-öte tahhütler altına girilmiştir ki, Özal bugün ABD emperyalizmine

kayıtsız şartsız destek sunarken hiç de zorlanma-maktadır. Özal'ın üzerine eklediği pek bir şey yoktur. Özal'ın iktidarı ikili anlaşmalarından doğan yükümlülüklerini yerine getirmektedir. Ve tabii ki bunları yerine getirirken, tüm siyasi geleceğini adeta savaşta ipotek eden bir politik haka sahiptir.

Nasıl ki, savunma bile bilinenideki kölelik anlaşmaları, yeni üsslerin yapılması, var olanların modernize edilmesi, üss ve tesislerdeki silahların artırımı, ülkenin nükleer cephanedeki dönüştürülmesi, Bağdat Paketi'nin Çevik Kuvvete uzanan süreçte yüklenilen Truva Atı' misyonu, ülkemizi topraklarını, insan, hayvan, araç gücünün emperyalizmin emrine verilmesi vb. tüm kölelik ilişkileri oligarşinin bugüne kadarki iktidarlarını emperyalizme sunduktan hizmet olmuşa, Özal'ın iktidarı da aynı yolda pervasızca yürütmeye devam ediyor.

Özal'ın başka bir şans yok ABD'nin Türkiye'ye Ortadoğu'da biçtiği rol petrodolların bekliliğini oynadadır. Beklilik yapılmayacaksa Özal'ın omak ne işi var?..

Bu nedenle kavranması gerekli ama halka, Özal'ın kişisel niyetleri değil, Ortadoğu politikasını temellendirdiği zeminin nesnel iteliğidir. Ve bu nesnel zemin, 1950'lerden günümüze uzanan süreçte yer alan Mendere, Demirel, Evren gibilerden başını çektiği işbirlikçi iktidarlara yaratıldı.

(*) Türkiye, Yunanistan ile arasındaki yar-

yor. SEIA'nın yeniden uzatılması işi bunu şart koşuyor. Buna karşılık bir süre sonra stresli dolar SEIA, tüm umudunu Ortadoğu'da çıkması muhtemel savaşa bağlanmış Özal iktidarı tarafından ABD'nin verdiği sözleri tutamamasına karşın

hiç itirazsız uzatıldı. Özal'ın şu anda ABD'yi "sınırlanmış" işine gelmedi.

Mit ve Siyasi Polis İzmir'de Kendine Muhbir Arıyor

İzmir muhbir ağı oluşturma için MIT ve siyasi polis en yoğun faaliyet gösterdiği illerin başında geliyor. İzmir'de son birkaç ay içinde 20'den fazla muhbirlik teklifi oluyordu. MIT muhbirlik teklifleri karşılansalardan biri de 9 Eylül Üniversitesi okuyan öğrenci Ercan Yıldız oldu.

23. 11. 1990 günü okuluna girmek için yola çıkan Ercan Yıldız, MIT tarafından kaçırılarak işsiz Karagöl kasasına götürüldü. Ercan gelişmeleri şöyle anlatıyor:

"...Devlet bilmek için çalışan DEV-SOL ve PKK gibi örgütlerin yok edilmesi ve emvetsizdeki olaylardan kesin haberdar olmamızı için benim verimle okula gözlem yapacaklar, kantine günü öğrenci olaylarını değerlendirecekler. Ben seninle haftada bir toplantı durum değerlendirmesi yapacağız. Sana sorular soracağız, resimler göste-

receği, onların niteliği hakkında bize yardımcı olacakları dediler..."

MIT'çiler dışınıp karar vermesi için randevu verip Ercan'ı burakıyorlar. Ercan gittiği randevuya tekrar katılırken, işence ve baskı tehditleriyle karşılaşıyor ama omuz omuza taşıyacağı bir işteyle, muhbir damgasıyla yaşamı reddediyor, MIT ve siyasi polisle teslim oluyor.

MÜCADELE İZMİR BÜROSU

BİR İSTİFA ÜZERİNE

İHD (Çağdaş Hukukçular Demei) Başkanı Yeli Devcioğlu Genelkurum Başkanı Torumtay'ın istifasından sonra çektiği "kutlama" telgrafına devrimci-demokrat hukukçulardan gelen tepkiler üzerine 7 Aralık 1990 günü başkanlık istifa etti. Daha önce de hücre tipi cezaevi tartışmaları sırasında ve "Savaşta Hayır" ekininlerinde aynı şekilde Meclis'ten medet umarak Adana'daki için 'Aslında bir adam, onların işi değil.' diyecek girişimlerde bulunan Devcioğlu'nun devrimci-demokrat hukukçulardan gelen tepkiler şimdiki kadar "Bir daha olmaz." anlayışıyla nötrale edilme çalışılmıştı. Ancak bu kez yaptığının savunulacak hiçbir yanı yoktu. Devcioğlu'nun yönetime ve demokrasinin iyelerine bile dansına gereği duymadan yaptığı bu girişim şimdiki kadar hakim olan icazetle anlayışın bir sonucuydu.

*Gelinen aşamada CHD için ayrı önemli olan şey, CHD'nin amaç ve tüzüğüne, hedefine uygun bir yappa kavuşup kavunmuş olmasıdır. Bu sorunun Devcioğlu'nun bu tam bir anlayışın yansımasıdır. Bir diğer önemli yanı da Devcioğlu'nu başkan yapan bu anlayışın ortadan kaldırılmasıdır. Bugün icazetle ve faydacı anlayışlardan vazgeçmeli, bilimsel ve örgütlü bir mücadelenin gerekleri yapılarak, ilkel birliklerle verilecek bir mücadele yolu izlenmelidir. Aksi anlayış devam ettiği sürece, CHD baskı değiştirme ve sorumluluğu tek bir kişiye aramaya devam edecektir."**

ANKARA'DAN DEVRİMCİ MÜCADELEDE
AVUKATLAR

Alıcı Kuşlar Tepedeyken de Çekilmeli Halaylar

Halkın demokratik mevzilerine saldırmaya programını ilki süratına koşan emgen gücünün son hedeflerinden birini de Mamak Kültür Araştırma ve Yaratılmasla Demeki (MAK-DER) oluşturmuyordu.

En son 27 Kasım 1990 günü demok binasına giren ve kendilerini Demekler Masası görevlileri olarak tanıtan sivil polisler beraberlerinde getirdikleri ve o güne değin bölgede gerçekleştirilen eylemlerin seralarında bir belgeyi imzalamaya çalışıyorlardı. İmzalamayı doğal olarak reddedenler (bir tanesi 15 yaşında) kararı bir tavırla polislerin çıkardığı "destek kuvvetlerine karşı örnek bir tavrı sergilemiş, onlara resmi ve sivil polisin vahşi saldırmına rağmen sloganlar marşlar söylemişlerdir. Gözaltına alınmalar bir süre Yavuz Selim Karakolu'nda tutulduktan sonra siyasi subüye-götürülmüşlerdir.

Böylesi keyfi bir tutuma pabuç bırakmaya demek kitlesi ertesi gün derneği yeniden açtı. Bu tutum, gözaltına alınmalar karakola giderken gösterdikleri tavırla da birleşince çevre sakinlerince sempatiyle karşılanıyordu.

Aradan bir gün geçtikten sonra, bu kez geceyarısı demerle basan siyasi polis kimsenin bulunmamasından faydalanarak talan yapıyordu.

Tam işi bitirdik, sindirdik." diye seviniyorlardı ki, bu kez de gözaltındakilerin yakınımları ve demek üyelerinin başlatılan protesto açılış grevleriyle karşılaşıyor. Üstelik çevredekiler de yakaacak, örtüncecek battaniye ve benzer eşya katkılarıyla açık grevini destekliyorlardı. Bu kadar fazlaydı!

4 Aralık 1990 günü açılış grevi süresince derneğe gelen Yavuz Selim Karakolu Komiseri Ahmet...ve beraberindekiler, derneğin valilikle kapalı olduğunu söylerler. Resmi bir belge gösterilmeden kapıyı bile açılmayacağını belirttiler. Üstelik MAK-DER alınlıkla alındı. Demerin bulunduğu çokça yığınak yapan karakol ve çevik kuvvete bağlı resmi polislerle, siyasi polislerin sayısı 200'ün üzerindedir. Onlar sokaja giriş çıkışı kesmiş, ellerindeki otomatik tüfekler ve uzun sopaları terör havası estirenken demekten sesler yükseliyordu: "Omuzdan tutun beni...", camlardan içeriye baktıklarında içeridekilerin haley cektikleri görüyorlardı.

"Resmi kapama emrinin gösterilmesinden sonra kapı açılıyor, bir anda ortak savaş alına dönüşüyordu, iğrence küfürler, hep birlikte atılan "İnsanlık Onuru İşlevi" Yenecek" sloganlarıyla karşılanıyordu. Uzun bir direnışten sonra gözaltına alınmalar (ikiisi dışınd) bir gün sonra serbest bırakılıyorlardı. İki kişi 7 Aralık 1990'da, 27 Kasım'da gözaltına alınmaları birlikte DGM tarafından silivertiler. Oysa bu 8 insan aynı gün TV'de, bir gün sonra da gazetele aracılığıyla kamuoyuna "ilegal örgüt üyesi" olarak tanıtılmışlardı... if

DEVİRCİ MÜCADELEDE MAMAKLILAR

Adana'da Direnişin Sesi Yükseliyor

Adana'da 12 Eylül'ün halk kitleleri üzerinde yarattığı yalınlık, karamsarlık ve depolitizasyon mücadelenin yükselişine hızla kılınmaya başlandı. Bunun somut bir örneği de Devrimci Sol Güçlerin "Emperyalist Savaşta Hayır" kampanyası sırasında görüldü. Kampanya sırasında emperyalist savaşta karşı olma içerisinde çok sayıda kuşlanmışın, yazılanın yapıldığı, pankartların asıldığı ve şehrin merkezinde iki protesto gösterisinin gerçekleştirildiği kamuoyuna geçen haberler arasındaydı. Adana'daki bu gelişim sonucunda polis halk içerisinde baskı ve terörünü yoğunlaştırdı. Protesto gösterilerinin yapıldığı 3 Kasım 1990 günü operasyonlara başlayan polis pek çok insanı gözaltına alırken, evinden aradığı ama bulamadığı insanların ailelerine ve akraba çevresine saldırmaktan da geri durmadı. İlgili işlemler çok kişi gözaltına alınmıştı. Gazeteciler "Adana'nı N. A." diye geçen bir işlemler öncesi Adana Erkek Lisesi Başmüdür Muavini Mehmet Calkamış, emperyalist savaşta karşı olduğu gerekçesiyle kendi elleriyle polis teslim etmişti.

Adana'da 1980 öncesinde büyük bir potansiyele sahip olan Lisei Devrimci Gençlik yine polislin bu hedefleri arasındaydı. Operasyonlar sırasında gözaltına alınan 19 kişinin önemli bir kısmı da liselerden oluşuyordu. Evren'in altın saat hediye ettiği Adana Emniyet Müdürlüğü Metin Altan, bu operasyon sırasında "18 yaşından küçük insanların yaşlarına göre davranıldığı" açıklamasını yaparken, 18 yaşından küçükleri yaptıkları işkencilerin kastedyorumu herhalde.

Bizler emperyalist savaşta karşı çıkıyama devam edeceğiz. Onlar da baskı ve işkencelerine. Ama biliyoruz ki biz haklıyız. O yüzden de tükenmeyecek ve

Ankara DEMKAD Şubesi Yöneticileri

Keyfi Olarak

Gözaltında Tutuldu

23. 11. 1990 gecesi DEMKAD Ankara şubesi yöneticileri ve bazı üyeleri, evleri sivil polisler tarafından basılarak, gözaltına alındılar.

Devlet Bakanı Cem Çiçek'in basında da yer alan florle ilgili görüşleri üzerine tepkilerini dile getiren çeşitli kadın grupları ve demeklerin protestolarından biri de bakanlığın önünde bir basın açıklaması yaparak çekir bırakmak. Demek basınımlı nedeni buduy. Yapılan protesto ile hiçbir ilgileri olmadıkları için, protestoya da eleştiril baktıkları halde neden bu kadar baskıyla karşı karşıya geliyor DEMKAD'lar?

Ankara'da yükselen mücadeleden içine gücileri oranında, kararlılıkla ve büyük bir coşkuyla yerlerini aldıkları için, gecekondu kadınlarının sorunlarına sahip çıkarak onları örgütlü mücadeleye çağırırken için her saldırmın hedefi oluyor DEMKAD'lar.

Görüntüştüğümüz DEMKAD'lar ötede sunlar söylediler "Gözaltında bulduğumuz sürede gerek demekler masasında, gerekse Kültüresat Karakolu'nda dayak vb. baskılarla karşılaşmış. Fakat gerek ifade vermeme gerekse açık grevini sürdürme tavrını sonuna kadar sürdürdük. Diğer kadın grupları ve siyasi çevrelerle olan farkımız gözaltı süresinde de ortaya çıktı. Bizler polislere vurur alırken, diğerleri bu tavrı göstermediler."

Son günlerde demokratik kile örgütleri üzerinde estirilen polis terörü ve keyfi baskılardan medet uması ictidare tek sözcümler var: Yükselen mücadeleyi durduracağımızı sansyonzan, yanlışorsunuz!...

Kars Büromuzun Mücadelesi Durmuyacak

Kars büromuzun kararlı tavrı siyasi polisi yeni provokasyon ve tertiplerin peşinde koşturuyor. Bundan bir süre önce kamuoyuna çeşitli edilen operasyonları olarak lanse edilen operasyonlarda siyasi polis önce derginizin Kars Bürosu Temsilcisi aleyhinde baskı ve işkencile düzmece ifadeler almaya, tertip düzenlemeye çalıştı. Bu girişiminin sonuçsuz kalması üzerine bu kez yeni bir taktiği devreye soktu. İlgili yasalarda bile bulunmayan gerekçelerle yarıtarak Kars büromuzun kapatılmasını sağladı.

Uygulanmakta iytimili olduğu yasaları istediği gibi yorumlayıp, değiştirerek derginizin Kars'aki kararlı tutumunu engellemeye çalışan polisin bu terbihi iki deşildi. Yıllardır tekrarlansız gelen benzeri yöntemlerin bir devanımı. Kars'a ya da herhangi başka bir yerde şimdiki kadar olduğu gibi bundan sonra da hiçbir baskı, tertip ve komplö derginizin yayın yaşamını ve faaliyetlerini engellemeyecektir. Şuç işlevlerinin takvısı olduğumuz gerekçini değiştiremeyecektir."

MÜCADELE KARS BÜROSU

ADANA'DAN LİSELİ DEVİRCİ
GENÇLİK

DENİZLİ'DEKİ SİVİL FAŞİST VE POLİS İŞBİRLİĞİ

Denizli'de mücadele geliştirince bundan özele sayı dağıtılan gerekçesiyle tutuklanmaların üzerinden "henüz birkaç gün geçmeden, dergi bütüsü bu kez birkaç ayas serisinin saldırsına uğruyordu..."

Mücadele temsilcisi ve dört okurunun, özel sayı dağıtılan gerekçesiyle tutuklanmaların üzerinden "henüz birkaç gün geçmeden, dergi bütüsü bu kez birkaç ayas serisinin saldırsına uğruyordu..."

19. 11. 1990 tarihinde derginizin "İçti Sınıfı Örgütlenelim, Genel Greve Çıkalım" başlıklı özel sayısının Denizli'de geniş kitlelere ulaştırılmasından rahatsız olan polis, hemen dergi bürosuna basıyor, duvardaki resimleri parçalıyor ve bir okunu gözetim altına alıyor.

Bir süreden beri dergi okurlarını kefiye gözetim altına yıldırmaya çalışan polis karşı tavır alınmıyınca vakit geçmişti. Bir saat sonra dergi bürosuna tekrar basarak isteyen polisin niyeti açtı, birkaç kişiye daha gözaltına almak, onları yıldırmaya çalıştı. Ancak bu kez arkadaşlarımız "a-rama izni" olmadık polis sokmayacakla-rını söylüyorlardı. Bu tavrı karşısında öfkelenen

polis, takviye istediği kuvvetlerin gelmesiyle temsilci, muhabir ve dört okura saldırıyordu. Gösterilen direniş sayesinde uzun süre kimseyi kitleden kopartamıyor, daha sonra kopartabildiklerini tekme tokat sürükleyerek polis otosuna götürüyordu. Yedikleri davağa almadan etrafı, kalabalığa anıkları sloganlarla faşizmin gerçek yüzünü teşhir ediyorlardı. Bu olayın hemen ardından da iki okurumuz evlerinden alınıyordu.

O gece sayı şubede işkenceye alınan arkadaşlarımız, baskıların devrimcileri yıldıramayacağına, işkence, sloganlarla işkencenin yüzüne haykırıyorlardı.

Ertesi gün çıkartıldıkları mahkemede temsilci ve dört okur tutuklanıyor, muhabir yaş küçükliği nedeniyle serbest bırakılıyordu. Diğer üç okur düşünce haklıyordu. Siyasi polisin **Mücadele** dergisini yasası, özel sayıya da örgüt bildirisi gibi yansıtmaya çalışması, Devrimci Sol Güçlerin cabalarıyla sonuçsuz kalıyordu.

Devrimci-demokrat kamuoyu ve Denizli halkı tutuklama karama yoğun tepki gösterdi. Tutuklanan arkadaşlarımızın, ıtırız dilekçeleri sonuç verdi ve tahliye edildi.

Kasım ayı içinde Anadolu Üniversitesi'nde polis tarafından gerçekleştirilen saldırı sonrasında içinde Fakihler temsilcimiz Bayram Kaya'nın da bulunduğu gözaltına alınarak siyasi polisin yoğun şekilde baskı ve işkenceye maruz kaldılar. Konuyla ilgili olarak yapılan basın açıklaması yayınıyoruz

BASIN AÇIKLAMASI

Biz aşağıda imzası olan 5-6-7 Kasım 1990 tarihlerinde yerel ve ulusal basında da resimlerle yer aldığı şekilde polis tarafından Anadolu Üniversitesi 1. I. B. kantini içinde ve önünde saldırımları sürüklenerek coplarla, önceden polis tarafından hazırlanmış kalaslarla ve tüfek dipçikleriyle dövülerek gözaltına alınan bir grup öğrenci ve polise iddia edilen olaylarla ilgili kişisel kimseleler olarak, gözaltında tutulduğumuz süre içinde vüğün bir şekilde fiziksel ve psikolojik işkencelere maruz kaldık.

Kaba davayla, gerek olay anında, gerek polis otolarında ve şube koridorlarında sürdü. 15 gün boyunca insanlık onurunu avaklar altına alan, ülkemizin ve gençliğin geleceğini karartan bir vahşet tamk oldu. Dayak dindin testi bura, elektrik verme, saatlerce tazyikli suya suya tutma, copla tecavüzde yetlenme, çirçilep sokakta bekletme, askıya alma gibi insanlık dışı uygulamalar yapıldı.

İşkence olayını belgelemek istediğimizde sözde Hipokrat yeminli Adli Tabip Dr. Bülent... (her şeyi gözleriyle gördüğü halde) buna engel olmuştur. Hatta işkence sırasında şubeye gelerek, bizleri muayene edeceği verile polislere "Kolay gelsin. " diyerek, bilinci olarak, gözlerimizin önünde işkenceye destek olmuştur. Hastaneye kaldırılma istemimizi bizlere göstermek olarak bir günlük rapor vererek engellemiştir.

Bize işkenceye rağmen, Erol Güleli, Ramazan Karaoğlu, İslam Gümitiş, Osman..., Mehmet... isimli polislerdir. Ayrıca Kırveç, Nick, Fiko, Şef lakaplarını kullanan polisler de işkenceye katılmışlardır.

Bizleri havalı olarak örgüt etme yapmakta çok istekli siyasi polisler, bu denli yoğun işkenceye rağmen bu emellerine ulaşamamışlardır.

Siyasi polis kefiye gözetim altına öğrenim özgürlüğümüzü de engellemektedir. Bugün işkencecileri koruyan ve moral veren doktorlar, bizlerin en ağır suçlarla cezalandırılacakları sağlayacak iddianemeleri hazırlamaya soyunan savcılar, ülkemizde nasil bir yönetime ve demokrasi uygulaması olduğunu da yansıtmaktadırlar aslında.

Bizler anti-demokratik ve insanlık dışı uygulamaları protesto ederken tüm devrimci-demokratik-lerici kamuoyuna ve demokratik kitle örgütlerini kefiye baskıları, işkenceler konusunda duyuruları olmaya çağırıyoruz.

Ayrıca bizlere işkence yapanlar ve işkenceyi belgelemek istediğimiz gündür önümüzde engel çıkaran tüm kişiler ve görevliler hakkında, basın aracılığıyla Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunuyoruz... *

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

Kamile Kayır, Nihayet Düzel, Hakan Budak, Gülin Öner, Ceyhan Darcan, Ümit Battal, Adnan Canısız, Durak Doğan, Hakan Öztürk, Bülent Bostancı, Bayram Kaya, Parende Temiz, G. Baran Kaşgılı, Mesut Başayadın, Zekeriya Dağlı, Musa Seyran, Erhan Yılmaz Muhiittin Erdoğan, Fatma Usta

Direndiler, provokasyonları boş çıkardılar..

Henüz bir gün geçmişti. 24 Kasım günü birkaç bıçaklı serisi büroya saldırıyor, içendeki arkadaşlarımızı yaralamaya çalışıyorlardı. Arkadaşlarımızın olayın provokasyon olduğunu anlayıp, ovuna gelmeye cabalarna rağmen bir arkadaşımız elinden yaralanıyordu. Polise yansayan olayda, saldırılarına hiçbir şey yapılmazken, onlardan davacı olan arkadaşımız

nezarete atılıyordu. Basının ve avukatların müdahalesiyle polis telaslanıyor, arkadaşımız bırakılıyordu.

Olayların Devrimci Sol Güçleri halkın gözünde küçük düşürme cabaları sonuç vermedi, yemeyecek. Devrimci Sol Güçlere yönelen provokasyonları boş çıkaracağız.

MÜCADELE DENİZLİ BÜROSU

YAYILAN GREV DALGASI ve SEKA'DA GREV KARARI

Toplu sözleşme görüşmelerini genellikle uyusmazlığa götüren işveren ve itidatın tavrı Zonguldak madenlerinde yükselen sesi güçlendirecek gibi görünüyor. Grevler dalga dalga değişik işkollarında yayılmak üzere. Bu genel dalganın finansmanı konusunda Kocaelli'de Seliloz ve kağıt işkoluunda görüşüyor.

Seliloz ve kağıt üretimi yapan işkollarında toplu sözleşme görüşmeleri çıkmaza girdi. 10.700'ü SEKA'da, 4500'ü özel sektörde çalışan kağıt işçileri adına sözleşmeye SELÜLOZ-İŞ, işveren adına da KAMU-İŞ'in kadidlığı görüşmelerde işçi sendikasıun taleplerinden göze çarpan maddeler şunlar:

1979'daki alım gücüne tekrar kavuşup aradaki 10 yıllık kayıp telafi edilmesi

2450 TL olan saat ücretinin 5550 TL olması ve sözleşmeden sonra buna 7.500 TL zammı yapılması

İşveren sendikası ise bu tekliflerden sonra kendisi hiç teklif veremeyecek anlaşmazlığın zeminini yaratıyordu. Bir kamu kuruluşu olan SEKA'da işçilerin karşısına devlet ve açka hükümet karıştı.

1990 Kasım ayı içinde SELÜLOZ-İŞ Sendikası işyerine 5 Aralık 1990 tarihi itibarıyla GREV kararını aşıyordu.

Seliloz ve kağıt işçileri kendi mücadeleleri dışında, grevci maden işçilerini de destekledikleri. 30 Kasım 1990 günü SEKA'da yemek boykotu ve işi vardiyanın da çıkışında işyerinden genel müdirlik binasına kadar olan yaklaşık 1 kilometrelik yolda 3000 kişiyle yürüyerek ve alkışlı protestolarla gösteriyorlardı. Gelseler bir tepkilerin daha da yükselerek büyüyeceğini gösteriyordu, ir

MÜCADELE KOCAELİ BÜROSU

POLİSİN KLASİK NUMARALARI SAMSUN'DA TUTMADI

Samsun'da ve çevresindeki toplumsal hareketliliğin yavaş yavaş da olsa gelişip güçlenmeye başlamasına, sessizlik ortamında ederecek kurlması egemenleri huzursuz ediyor. Rahatlarını kaçtığını göndükte

Saldırıları pervasızlığı dönüştürüyor. Böylesi bir süreçte görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket eden derginizin Samsun Bürosu da bu saldırıların boy hedefi oldu.

Geçtiğimiz aylarda hiçbir gerekçe gösterilmeden derginizin Samsun büro temsilcisinin, muhabir ve okurlarının gözaltına alınarak işkenceli sorgularından geçirilmesine rağmen hiçbir sonuç alamayan siyasi polis bu kez de YOK'un kuruluş günü olan 6 Kasım'ı bahane ederek genelde öğrenci kitesine, özellikle derginizine karşı yoğun bir operasyon başlattı. Operasyon sırasında memlekelerinden henüz yeni gelişen olan iki muhabirimiz de kefiye bir şekilde gözaltına aldı.

Samsun'da siyasi polisin pervasızlığı bunlarla da kalmadı. Halkında hareketleri bir toplantıma karar olmadıği halde derginizin 8. sayısını bayırlardan toplayan polis daha sonra topladığı sayıları tekrar iade etti. Büromuzun kapısındaki MÜCADELE Dergisi yazan levhaya bile tahammül edemedi. Dergimizin adının yazıldığı levhaya zararlı koparıp koparıp atmaya çalıştı. Ülkede genelde derginiz üzerinde, tekrar tekrar yayınlanan ancak hiçbir zaman sonuç vermeyen, bilinen klasik baskı yöntemleri bu kez de Samsun'da denemeye çalışıyor. Şimdiye kadar engellemeyedikleri mücadeleleri bundan sonra da engellemeyeceklerini unutmus görünüyorduk.

Halkın mücadelesi sürdürece MÜCADELE'yi susturmayla polis terörünün gücü yetmeyecektir.

MÜCADELE SAMSUN BÜROSU

MÜCADELE

ÖZGÜRLÜK ATEŞLERİ GENEKSELLEŞİYOR

BASKI ve TERÖRÜ
DİRENİŞ HATTIYLA
AŞACAĞIZ

Olgaşının demokratik kitle örgütlerine vaktik. Ateşlerin etrafında halaya durduk. açtığı savaş sürüyor. Önce demeklerimiz Sloganlarımızla, marşlarımızla süsedik basıldı, talan edildi. Üyelerimiz gözaltına

alındı, işkence gördü, tutuklandı. Daha Dudulu'da 50'nin üzerinde kitleyle yol kesildi, lastikler yakıldı, mücadele kararlığı sonra sıra ile demeklerimiz kapattı. Başlandı. Hiçbir hakkı gerekçeleri yoktu haykardık. Armutu'da ise 100'in üzerinde Kaba bir mantıkla hareket ediyorlar, kitle ateşleye, doviz ve pankartları-la Devrimci Sol Güçlerin halkla katıldı gösterilere. Hürriyet Tepesi'nde bütünleşmesinden korkuyorlar, bu yüzden 50'nin üzerinde kitle aynı yürekle kararlı-halka saldırıyor ve saldırıdaki gını taşıdı mücadele alanına. Okmeydanı'na

çirkinleşiyorlar. Su anda ve demeklerimiz açtık rağmen yeni alanlardaydılar. Eşenler üç olduğunda yürüttüğümüz faaliyetler ise aynı mahallede üç ayrı mesele gibiydi. Mahallesinde, sorunlar etrafında örgütlenmek ve Çiftahveziler'da yanan ateşlere Dere mücadeleye emek, suskunluk çemberini Mahallesini ise su sorunu ile ilgili kırmak, emperyalist kültüre tavrı almak, taleplerini katıldı. Eşenler o akşam 100'ün hak alma dirençlerini önderlik etmekte, üzerindeki kitleyle inatçı mücadelemizin işte bunlardı suçumuz. Ama biz bu bir simgesiydi. Bağcı-Çiftlik ve suçları daha inatçı bir biçimde işlemeyle Yenibosna'da demeklerimiz kapatılması devam edecekti. Çünkü bu da her şey bitmiş miydi? Hayır yaptıklarımızla halkın sorunlarını çözüyor, bitemeyişti. Onlar da alanlardaydı birlikte mücadele ediyor ve hedefimize özgürlük ateşleriyle. Aynı akşam Haliç, ulaşmak için adimlar atıyoruz. Eviyup'ta yakınırdı özgürlük ateşini.

Yayınlanmış baskı ve polis terörünü Özgürlük ateşinin yakıldığı tüm alanlarda protesto etmek, mücadelemizi yeni yön kararlık, yeni çoklu dile getiriyordu. Baskılar, işkence ve demeklerimiz kapatılması İstanbul'un dört bir yanında özgürlük ateşleri

İstanbul'da polis terörü vahşete dönüşüyor, devrimciler ve halk direniş hattıyla karşı koyuyor.

hale edemeyen polis, Eşenler Karabekir Mahallesine yığıldı sivil-resmî poliseri, çevik kuvveti ile saldırıya geçti. Evler, kapıları kırılarak basıldı, yoldan geçenler çevrildi, kahvedeki insanlar toplandı, 46 kişi gözaltına alındı. İnsanlar yerlerde sürüklenerek, dövülerek, hakaretilerle polis otolama bindirip, işkence merkezine götürüldü. İstisnasız herkeşe işkence yapıldı. Güçlülük naraları anı güvencesi kuyvet-leri(!) neden bu kadar korkuyorlardı. Madem Devrimci Sol Güçler bir avuçtu, bu telaş nedendi? Bu telaş onların halkla Devrimci Sol Güçlerin bütünleşmesinden duydukları korkunun bir ifadesiydi. Başarıldı sandıkları anda Karabekir Mahallesini bu vahşeti yeni bir gösteri ile protesto etti Devrimci mücadele inatçılığı bir kez

daha sergiledi.

Evet, halkımızın sesini boğmak, devrimcilerle bütünleşmesini engellemek, hak alma dirençlerini geriletmek için saldırıyorlar. Başaramayacaklar. Çünkü, gelişen, yükselen devrimci mücadele Devrimci Sol Güçlerle yeni yöntemler bulacaktır. Baskı, sömürle ve voksulluk var oldukça bu sistemi dönüştürme savaşına sürecektir. Halkımızdan aldığımız güçle, halkımızla birlikte sistemi dönüştürme mücadelemiz önündeki engelleri aşarak hedefine ulaşacaktır.

DEVİMCİ MÜCADELEDE; AKAD'lılar, BAKAD'lılar, ÇHKAD'lılar AKAD'lılar, ÇÜLKAD'lılar, HAKAD'lılar ÜM-DER'liiler, YEN-DER'liiler

Devrimci Sol (BK) dergimise gönderdiği, esnafınla muhbirlik yapmamaları konusunda uyardığı bildirisinde şunları...

Halkın iktidarı, halkın örgütlenmesi için mücadele eden devrimcileri ihbar etmek, bizi sömürdenlerin, işkence edenlerin, bağımsızlığımızı elimizden almanın yanında yer almaktır. Devrimci faaliyet yürütenlere hangi biçimde olursa olsun verilen zarar mutlaka karşılığı bulur. Çünkü örgütümüzün başkını, sömürünün, yoksulluğun ortadan kaldırılacağı bir düzen için mücadeleye emektardır. Tüm emekçi sınıf ve kesimlerin çıkarı bu hakkı mücadeledir. Bu hakkı mücadelemizin önüne çıkacak engeller hangi kesimden gelirse gelsin aşıp geçilecektir. Bu böyle bilinsin.

Açılışı belgelenen terörist devletin güvenlik örgütü, simdi de sorabestlerden çare(!) sunuyor. Devrimci eylemler sonatı çizilen, gerçeği yansıtmayan ve devrimcileri teşhir eden robot resimleri esnafla verilmekte, saldırı bu bunları halkın görebileceği yerlere asarak, işkenceletire yardımcı olmaktadır. Bu robot resimleri asana esnafı uyarmış ve çoğu resimleri indirmiştir. Ancak tüm bu uyarılara rağmen indirmeyenler çıkmıştır.

Bunlardan biri de Kanyarı'daki İstasyon Kiraathanesi idi. 24 Kasım 1990 günü yeni bir uyarı niteliğinde bu işyeri simdi kolofofuna kısmen tahrip edilmiştir. Bu muhtırlara, kahvehane sahiplerine, esnaflara kararlılığımız küçük bir göstergesi, örneği olmalıdır. Bundan sonra devrimcilerle zarar verici hiçbir faaliyete bulunmamalıdır.

Muhtırlar, kahvehane sahipleri, esnaflar! İhbarı olmayın! Polisin baskılarına boyun eğmeyin!

Devrimci adalete sığın!
MUHİRİK ŞEREFSİZLİKTİR, CEZASIZ KALMAZ!
diyordur.

SULKAD

1. Olağan Kongresini
Yaptı

Demokratik kitle örgütlerine saldırıların yoğunlaştığı, iyelerinin gözaltına alındı, birçoğunun kapatıldığı bir ortamda SULKAD 1. Olağan Genel Kurulunu topladı. SULKAD, Sultancıtlığı halkının sorunlarını sahiplenen, bu sorunların çözümü için birlikte mücadele eden, hak alma dirençlerinin önderliğini yapan, halkla bütünleşmiş, onun katkılarıyla, gücüyle ayakta duran, devrimci perspektifimizin yönlenildiği bir demokratik kitle örgütüdür. Bir vilik faaliyet raporunda yaptıklarını ve vavacaklarını kitlelerin önünde açıkladı, kitlelerin desteğini ve eleştirilerini istedi.

Açılış konuşması ile başlayan kongre devrim şehitleri için saygı duruşu ile devam etti. SULKAD korusu, GAZİ-DER müzik topluluğu Diren, kongremizde coşkunca yükselmesini sağladı. Birlikte omuz omuza halaya durduk. İETT Çalısanları Deme-ş'inden, Devrimci Mücadelede Pazaracıların, ÇHKAD'lılar'dan, EKAD'lılardan, İSPOR-DER'den, GAZİ-DER'den, DEM-KAD'dan, TAYAD'dan, Esenyurt Yapı İşçileri ve Teknik Elemanları Derneği'nden gelen mesajlar ve Gaziosmanpaşa SHP'nin gönderdiği çelenk kongremizi renklendirdi.

Disiplinli, devrimci olanlığınla güzel örneğini sergileyen bir kongre gerçekleştirdik. Slogan vardı ve gerekse gösterilere meydan vermedik. Bizim için esas olan gerekli mesajın kitlelere ulaştırılmasıydı. Kongre, kitleyle bütünleşmenin, coşkun, moral istiliğünün yaşandığı bir ortamda gerçekleştirdik. Kongre dinavının toplanıp gerekli formaliteleri yerine getirmesinden sonra, önümüzde koyduğumuz hedeflerin gerçekleştirmesini bilinciletti kongre bitirdi. Şimdi, baskı, terör ve demeklerimiz kapatılmasına karşı mücadeleyi yükseltmek, hak alma dirençlerinin yeni örneğini sunmak hedefiyle mücadeleye halkımızdan aldığımız güçle, moralle sarılacağız. *

DEVİMCİ MÜCADELEDE
SULKAD'lılar

Halkla

Bütünleşmiş

Mücadele Korkusu

Dernek

Kapattıyor

emeklerimizin kapatılmasıyla mücadelemizi bitireceklerini sanıyorlar. Başaramıyorlar, başaramayacaklar. Bitiremiyorlar. Çünkü mücadelemizin sadece demek çatılarının içine hapsohmuyor.

30 Kasım'da BAKHAD'a işgali ordu zihniyeti ile gelen sivil-resmî güvenlik güçleri(!) dört kişiyi gözaltına alıyor, hiçbir hakkı gerekçe ileri sürmeden derneği mühürliyor. Aynı zihniyet 5 Aralık'ta bu kez HAKAD'a saldırıyor. Zorla derneğe girip eşyaları yağmalıyorlar. Yine hiçbir gerekçeyle dayandırmadan burayı da kapatıyorlar. Dernekte kimseyi bulamayanca çevre esnafla saldırıp, kimlikleri topkıyorlar.

Daha önce söyledik, yine söylüyoruz. Biz mücadeleyi yaşamın her alanında, her mekanda sürdürüreceğiz. Çünkü mücadeleye etmemizin koşulların ortadan kalması bir yana, yaşadıklarımız bizi daha fazla mücadeleye zorluyor. Baskı, sömürle ve voksulluk var oldukça han gı onlem olursa olsun mücadelemiz engellenmeyecek.

DEVİMCİ MÜCADELEDE
BAKAD'lılar, HAKAD'lılar

SAYI 10/1990

KONTRGERİLLA K..... 'DA İŞBAŞINDA

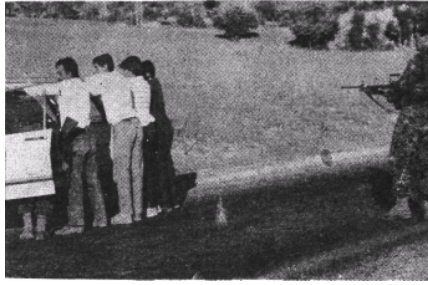
Ülkemizde bugüne kadar "faaliyetli" kalınmış pek çok karınak, cinayet, sabotajın, katliamların kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiği anık sadece devrimci çevreler tarafından değil, kamyonunun daha geniş kesimleri tarafından kabul edilmeye başlandı. Son günlerde eski ve yeni tüm devlet yöneticilerinin inkar etme ve da suksunlukla geçiştirmek istemelerine rağmen ortaya çıkan gerçekler, kontrgerillanın varlığı ve eylemleri hakkında her türlü tereddüdü kaldıracak nitelikte. Parça parça da olsa itiraf edilebilir, devrimcilerin yıllardır söylediklerinin ne denli haklı olduğunu açık bir şekilde kanıtıyor. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin ardından kontrgerillanın olduğu, MHP'nin halk muhalefeti baskına stratejisinin bir parçası olarak paramiliter bir güç oluşturulduğu ve yaygınlaşmasının sağlandığı, halka karşı kullanıldığı gün ışığına çıkıyor.

Yalnız bu kadarla da değil...

Kontrgerilla, bugün de işbaşında... Son bir yıl içinde ilerici, laik aydınlarla karşı giriştiren cinayetlerin ardından onun olduğu bir gerçek. Ye da daha da önemlisi K.....'da gelişen ulusal hareket karşı sürdürülen savaş, kontrgerilla stratejisi nin tüm unsurlarını kıyor. Adım açılma mayan bir Özel Harp Dairesi subayı, kontrgerillanın K.....'da faaliyet halin de olduğunu Güneş gazetesine şöyle an lıyor:

"Güneydoğu'da halen son derece faydalı bir görev yerine getirmekte, ayrıltığı ve bölücü örgütlerle mücadelede bir daireye bağlı birimler yürütmektedir." (24 Kasım '90 Güneş)

K... ulusal hareketini boğmak için oli garşının K.....'da sürdürüldüğü savaşın, kontrgerillanın taktikleriyle örgütlendiği ve bu taktiklere göre iye çalışıldığı bir şer değı di. Ama şimdi bu açık olarak itiraf edili yor. Kontrgerilla güçlerinin K.....'da ne ler yaptıklarını daha iyi anlamak için Hazi ran Yayınları tarafından çıkarılan "Kontrge

gerek FM 90-8 koduyla ABD Kara Kuvvetleri tarafından hazırlanan ve yer alacak subayların eğitimini için kullanı lan bu kitapta, kontrgerilla savaşının stratejik ve taktik öğelerine ayrıntılı bir planlaması ve uygulaması anlatılıyor. K.....'daki kontrgerilla bu kitaptağı bilgiler doğrultusunda eğitiliyor.

bir soru var: Özel Harp Dairesi'ne bağlı kontrgerilla birimleri K.....da neler ya pyor? İşledikleri cinayetler, gerçekleştirdi ği kat lar, baskın, pusu, sabotaj ve tedhiş eylemleri daha ne kadar gizlene cek? K... ulusal güçlerinin üzerine yıkıl maya çalışılan kıyaka ve Çevrimli

yapanların gerçekte kontrgerilla timleri olduğu ve katliamların kontrgerilla stratejisine uygun sürdürülen psikolojik savaşın bir parçası olarak örgütlendirildi ği daha ne kadar inkar edilecek?

Bugün K.....'da kullanılan kontrgeril la timlerinin 4-6 kişii arasında olduğu, su bay ve astsubaylardan oluştuğu, Ameri kan subayları tarafından eğitildiği, başta Ankara olmak üzere diğer bazı kontrgeril la merkezlerinde hazır halde bekletildikle ri, özel operasyonlar için K.....'a gönderil dikleri, orada yerleşik kontrgerilla güçleri nin emrinde ve denetiminde operasyona katıldıkları ve görevleri birer bimez K.....dena çıkarıldıkları biliniyor.

Olgarşı, K... ulusunun kurtuluş müca delesini boğmak için her yola başvuruy or. K.....'da kontrgerilla, K... ulusal hareketini bir ayaklanma olarak gören oligarşının, karşı-ayaklanma stratejisi çerçevesinde örgütlendi ği ve uyguladığı bastırma hareketinin (ya da gerici savaşın) sadece bir parçasıdır.

Olgarşının K.....'da sürdürüldü ğü çok yönlü savaş politikasını teşhir etmek, kontrgerillanın eylemlerini açıkça çıkarmak ve kontrgerilla güçlerini etkisiz kılmaya çalışmak, K... ulusal güçleriyle destek ve dayanışma içinde olmak tüm devrimcilerin görevidir. Herkes bu görevin gereklerini yerine getirmeye çalışmalıdır. *

KÖYKENT ve STRATEJİK KÖYLER

İyi eğitimli subaylardan oluşan Özel Harp Dairesi'nin Güneydoğu'da görev yaptığı

Özel Harp, PKK'ya ka

"Özel Harp" her yerde

10'ar kişilik timler PKK'nın peşinde

Sınır bölgelerinde yaşayanlar bir araya toplanıyor

Güneydoğu'ya köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

Güneydoğu'da köy-kent

"Özel Harp" her yerde

•• sınır bölgelerinde (özellikle Irak ve Suriye sınırında) yaşayan köylüler bir araya toplanarak "köy-kentler" oluşturulmaya başlandı. Sınır şeridindeki tampon bölgede bu lunan köylülerde yaşayanlar için bölgelere daimenli olarak yerleştiriliyor. "Köy-kent"lerin bütün bölgelere yaygınlaştırılması için çalışmalar hızla sürdürülüyor. Daha şimdiden kontrgerilla ve özel timin gölgesinde "boşaltılacak" denilen Sınak'a bağ lı Sandana, Uluk, Samanlık ve Dilimyan köylülerinde oturan Batıyan Aşiret'ine mensup 1600 kişi yeni kurulan "Köy-kent"e, Yeni Aslanbaşar Köyü'ne yerleştirildiler. "Köy-kent"ler sadece K.....'a öz ge bir proje değildir.

Ulusal kurtuluş savaşının gelişti ği ve giderek halkın içine yerleşmeye başladığı hemen tüm sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde teşşili işleri altında benzer projeler gündeme getirilmistir.

Ulusal kurtuluşçuların giderek yerleşti ği bölgelerdeki köyler üzerinde denetimleri azalan, güvenlikleri ve otoriteleri sırsızlan gerici faşist yönetimler, emperyalizminden devşirdikleri taktiklerle özel tim, kontrgerilla gibi terör ve katliam örgütlerini devreye sokuyorlar, bölgedeki köyler üzerinde terör estirip katliamlar düzenleyerek halkla ulusal kurtuluşçular arasındaki gelişen bağları koparmaya

çalışıyorlar.

Giderek de dağlık, denetlenmesi zorlaşan, güçlerini bölmesine yol açan

köylerdeki ve yerleşim bölgelerindeki köylüleri zorla göç ettirmek denetimini kolaylaştıracak belli merkezlere topluyorlar.

Vietnam bütün bu yöntemlerle halk savaşını sürdüren tüm halklar içinde gerici yönetimler için de zengin bir laboratu vardır.

Olgarşının K..... için ulusal mücadele gündeme geldiği aşamada kontrgerilla, özel tim ve korucular yanında yeni oluşumlarına baslatıldığı "köy-kent" projesi Vietnam'da ABD emperyalizminin yarattı ğı stratejik köyler projeseyle aynı nedenle re dayanıyor. "Güvenlik". Aynı amaca yöneliyor. "Ulusal kurtuluşçuların şıyı olan halkla bağlarını kesmek."

Olgarşının, köylüler kendi istek ve arzularıyla köylüler terk ederek yeni oluşulan "köy-kentlere" olarak, bölgede bu modelle ekonomik, kültürel gelişme sağlanacak demesi gerçeği gözleyemiyor.

Ulusal kurtuluş mücadelesi, halkla ulusal kurtuluşçuların bağlarını kesmek ve bölgeyi tüm denetime almak ve pü venlik kuşığı oluşturmak için oligarşiyi K.....'da "köy-kentler adı altında stratejik köyleri oluşturmada zorunda bırakış-

Bu, K.....'da ulusal kurtuluş mücade lesinin, oligarşının temsilcilerinin sık tek rarlanan, köktünü kazınma noktasına gel dik sözlerinin yalanlanması anlamına ge liyor. Ve mücadelenin işi boyutlara rı manmaya başladığını gösteriyor.

MÜCADELE

Kapitalizmle birlikte kadınların sorunları daha da artmıştır. Ev köleliğinden kurtulmaması, ucuz işgücü olmaları, kreş, doğum öncesi ve sonrası ücretsiz izin, toplumsal ve sosyal yaşamın dışında tutulma gibi birçok sorunu karşı karşıya kalmıştır kadın. Kadınlara eve hapsedilmesi erkeklerle eşitsizliğin ve sorumluluk daha yoğun yaşanmasını önemli bir nedendir.

Cinselliği ve emeği sömürülen, özel ev ekonomisinden kurtulamayan, gelecek-görecelerinin ve dinin baskısı altında aşagılan, horlanan kadının toplumdaki konumu kinciçidir. İşte bu kinciçiliği ön hem kendi kurtuluşu hem de toplumun kurtuluşu için mücadeleyle katılmasını sağlayan önemli bir etkidir. Özellikle, 12 Eylül süreciyle birlikte daha da getirilen, depolitize edilen kadını genel mücadele içine çekmek düşüncesine 3 Aralık 1987'de DEMKAD kuruldu. Demokratik Mücadelede Kadın Derneği adıyla kurulan DEMKAD'ın adı içinde geçen 'mücadele' sözcüğü sakıncalı bulunduğundan dernek kapatıldı. Yoğun uğraş ve mücadele sonucunda yeniden açıldı DEMKAD. Bu kez adı Demokresi için Kadın Derneği oldu. Kurulduğundan bugüne değinler toplumsal mücadele içinde önemli ve özgün bir yer e sahip oldu.

Boş tencerelekle yaptığı basın toplantısı burjuva basınında dahi 8 sütuna manşet verildi. 1989 yılında muhalefet partilerinin yayımladığı mitingi DEMKAD'ın "Hayatı Pahallıhına Son" mitingine katılan 5 bin kişi siyasi iktidara duydukları tepkiyi dile getirme fırsatı buldu. 23 Nisanda burjuva ailelerinin çocukları baysamların statlarda balon uçuşu parı söyleyerek, Galeriler'da buz pateni yaparak kutkarken, yoksul kesimin çocukları ayakbaşı boyayarak, sakız satarak kutuluyorlar. İki bu haksızlığı protesto için Feme City önünde protesto gösterisi yapıp DEM-KAD'lı kadınlar ve çocukları. 438 madde (fahiş kadınlara tecavüzde cezanın üçte bir indirimi) gibi kadınlar aleyhindeki yasaları protesto ederken, Filistin katliamlarına

DEMKAD MÜCADELESİNİN 4. YILINDA

cezaevlerindeki insanlık dışı, anti-demokratik uygulamalara da tepki gösterilmiştir.

Bugün, devrimci kadın hareketini yaratma sürecinde daha kararlı, daha güçlü adınlar atılarak, örgütlülüğü geliştirilerek, yaygınlaşarak, daha geniş kadın kitlelerine ulaşmak için daha yoğun çalışmaktayız. Öğrenci, işçi, memur, sanatçı, aydın, ev kadını gibi her alanda bulunan kadınlarla iletişim kurmak, onların taleplerini feminist bakımdan uzak bir biçimde dile getirmek, bu doğrultuda ajitasyon, propaganda yürütürken demokratik kadın

örgütlülüğünü yaygınlaştırmak, genişlemekte hedeflenmektedir. Bu hedef, asıl olarak daha fazla kadını genel mücadeleyle katmak hedefi ile pekişmektedir.

İşte DEMKAD, 4. yılına böyle ağır bir sorumluluğu onurluya giriyor. 4. kuruluş yıldönümü kutlama çalışması içinde afişleme, pankart asmayı da içeren geniş bir kampanya aştık. İYÖ-DER'li kadınlar, işçi, memur kadını, Devrimci Mücadelede Kadın Sanatçılar, TAYAD'lı kadınlar kampanyaya omuz vererek büyük bir dayanışma örneği sergilediler. Afiş ve pan-

kart için izin almamıza rağmen baskı ve gözetimlerle karşılaştık. İYÖ-DER'li kadınların düzenledikleri "İYÖ-DER'li Kadınlardan 4. Yılında DEMKAD'a Bin Selam" adlı şenlikten 6 kişi gözaltına alındı. Beşiktaş-Ortaköy bölgesinde afiş asan OKTİM 10 kişi için belgesine rağmen dövüldük ve zor kulanılarak karakola götürüldüler. Diğer afiş asanlar da sık sık polis müdahalesiyle karşılaştılar.

Emimönü'nde üstteçide, Haşim İşcan Geçidi'ne, Şişli ve Beşiktaş üstteçilerine, Bakırköy Özgürlük Meydanı'na, Kadıköy İskelesi karışına, Topkapı surlarına pankart asıldı. Topkapı surlarına "Demokrasi için Kadın Demneği 4. Yılında-Yasa-ın DEMKAD" yazılı ve amblesim pankartı asan DEMKAD'lı kadınlar gözaltına alındı ve pankart indirildi. Büyük bir kabalığın izlediği pankart asmadan sonra gözaltına alınan DEMKAD'lı kadınlar izin belgesine rağmen Şehremini Karakolu'nda dövüldü ve hakarete, küfür maruz kaldılar. İzin belgesine olduğu halde pankart silahlı polisler tarafından indirilmes hâkin tepkisine neden oldu. Siyasi iktidar bir kez daha ikizlülüğüne ortaya koyuustu. Hem izin veriyor hem de baskı uyguluyordu. Aslında, 2 yıldır hiçbir etkinliğine izin vermiyen DEMKAD'a bu izin verilmesi de şaşırtıcıydı.

Kampanyanın en olumlu yanı ise pankart ve afişlere halkın büyük bir ilgi göstermesiydi. Birçok yerde halk, afiş ve pankart asmasına yardımcı olmuştı. Bu halkın mücadeleye katılmak, bir şeyler yapmak istemini küçük belirtirlerdi. Bu istemi sesli tepkile donatılarak mücadelelerin içinde çekmek, örgütlenmenin aciliyetini bir kez daha somut olarak ortaya koyuyordu.

DEMKAD, kadın taleplerini gündeme getirme ve savunma, kadını mücadele içine çekmek için örgütlülüğüne güçlenmektedir. Bunu ne baskılar ne de işkenciler engelleyebilecekler. *

DEMOKRASİ İÇİN KADIN DERNEĞİ
BAŞKAN GÜLER ALTINAY

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ BİLİNCİYLE ENGELLERİ AŞIYORUZ

İşçi sınıfı genel grev şiarı ile birleşiyor ve mücadeleye ediyor. Çünkü kaybe-decek hiçbir şeyleri yok, kalmadı. İşçi hareketindeki gelişmeler, canlılık işe olarışı tarafından çeşitli yönlemlerle engellenmekte ve pasifize edilmektedir. Holding patronları ve hükümet işçi haklarını gâsp etmek için her yontene başvuruyor: Yasa anırlamalar, isten çıkarmalar, grev hakların kullanılmasız hale getirilmesi, Korförz bir bahanesiyle getirilen kısıtlamalar. Sarı sendikalar da ikizlülükle bir politikayla potansiyeli etkisizleştirmek, onur kurucu eylemleri se-kilizeleştirmektedir. Radikalleşen işçi hareketini etkisiz kılmak için en önemli araç toplu işten çıkarmalar biçiminde uygulan-

devrimci, demokratlarımızdan biri oldu.

O kadar "devrimci, demokrat ki Şevket Arkan, yannna fedaile almakta, kendisini reformist TBKP ile yedelemek, Arif Yüksel gibi ANAP'ın has adamıyla (!) ıncı ilişkilerle girmek, kendisi yememiş gibi başkanı yarımcılarından Yaşar Çün-beröglü ve Cemal Yeşilbaş'da Beykoz'da arazi mafyası ile çalışmaktadır. Tüm bunlardan sonra, son günlerin moda olan gerekçe "kaynak yokluğu" ile 217 işçiyi işten atabilmektedir. Şevket Arkan'ın yerel seçim propagandalarında bulunduğu vaatleri unutmadık. O değil miydi "ANAP iktidarı bize tek kurus vermesee bile Beykoz'un kendi geliriini yarıtaçağın, hatta karak suyu ile nım so-runları çözeceğin, " diyen? Evet, ne oldu bu kaynaklar? Kendi çıkar cevalerine, TBKP etiketli reformistlere, Şevket Arkan'm has korumalarına (!) hakta mafyaya mi peşkes çekildi? Yürekli (!) sosyal demokrat

Şevket Arkan bunları halkımıza açılmak, hesabını vermek zorundadır. Yoksa, 217 işçiyi ve ailelerini etkisiz bırakmak maharet değil suçtur.

Devrimci Sol Güçler olarak - halkemem, emekçilerin, işçilerin gerçek dostları - sorunu sahiplendik. İşçilerle birleşti ve işçi kıymına, isten çıkarmalara direnile karşı çıktık. Gece işçilerle birlikte belediye (Beykoz) önünde bu ikizlülüğü protesto eden bir gösteri düzenledik. Ardından işçilerle birlikte açık grevine başladık. "Devrimci, demokrat" geçinen belediye başkanını kamuyu önünde teşhir ettik. Bunun üzerine Şevket Arkan, işçilerle görüşmek, yaptığı hatadan geri dönmek istediğini bildirdi. Örgütlü direniş bir kez daha hedefine ulaşıyordu. Ama belediye başkanı ile olan görüşmede Devrimci Sol Güçlerin temsilcisinin bulunmaması istemeyenler de vardı. Kimdi bunlar? Özkan Kaplan, Hasan Özgün ve diğerleri. Bunları açığa belirttik. Çünkü devrimcilerle saldırmaya kalkın, patronlarına sadakat(!) kusur emeyen bu işçiler "Komünist" etiketi taşıyorlardı. Şu bildiğin: "Birikmiş Komünist" etiket var ya, işte o. Han'ı pasnostla açtıkları, değıştiller, yeniden yapılandılar ya, işte onlar.

Tüm bu engellemeler rağmen Devrimci Sol Güçlerin insiyatifi ile, oynanmak

istenen oyun bozulmuş, başarılı bir direnile işçiler tekrar işlerine geri dönmüşler. Ama, Şevket Arkan yine hızmı alamamış. İşçilerle behide, Devrimci Sol Güçlerden uzaklaştırmaya çalışıyor ve sunları süyliyor. "Devrimci düşünceler köhneleşti, bu insanları peşinden, gümeyin." " İyi de halka yabancılaşmış, onu soyan, emeğini çalan cevalerine peşkes çekin, mafya ile ortaklığa giden, yönünü şaşırms bir ikizlülüğün peşinden mi gidecekti işçiler? Elbette ki hayır.

217 işçi ve beşler, isten çıkarmalar, halk işkencisi, doğru çizimleyle her koşulla karşı çıkık, çıkacağı. İşçilerle bitünlösen devrimci mücadelemiz, önüne çıkan engelleri aşarak hedefine ilerleyecektir. Tüm gelişmeler, altüst oluşlar hedefimizin kaçınılmazlığı gösterirken, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerin geçici zafer çıkıldıklarından etkilenmiyoruz. Varsın bizi değışiklemeler, okunma, sunifmiza ihanet etmek, halkı yabancılaştırmak, doğrudan, güzetiden vuzcelemek değışik değil, gerilemelektir. Biz emekçilerle, işçilerle, emekçilerle, köylülerle, halkın iktidarına, halkın örgütlülüğüne ulaşacağız.

DEVİRMİCİ MÜCADELEDE BİKAD'LILAR

SAYI 10/1990

MÜCADELE

Büyükbaba, salıhı bana ver." diye fışıldadı çekinerek. Yaşlı adamın vahşi bir bakışı onu öldürgeye çevirdi. Adam salıhını daha-sık kavradı. Bu duyduğu şey düşünilemez bir şeydi: Salıhını bırakmak mı? Yetmiş beş yıllık dostu. Kolunun bu canlı uzantısı? 'Onu bana ver, ona şeref kâğıdına çıkaracağım.' dedi yeniden, daha yüksek bir sesle. Yaşlı adam ona baktı. "Ver onu büyükbaba, onu iktisade dayana ver," dedi kadınlık. "Onu boy ver harcamağın günahı. Katerini ona layıkır." Yaşlı adam kolunu indirir ve parçasını salıhı çıkardı. Yan kör gözlemlerini bir yaş damlası süzdü. "Al onu Levendokaterini, özgürlük için al onu. İyi kullan."

Levendokaterini köprünün üzerinde erkeklerin yanında duruyor, eteğini dizlerinin üzerine kadar kıvrıyor, dudakları bir delik seçiyor ve nişan alıyor..."

"Yunan İç Savaşında Direnen Kadınlar" adlı kitap, Yunanistan'ın ısgali ve k savas döneminde savarsınarak "Levendis" (soylu ve cesur olan anlamında) genellikle erkekler için kullanılan bir kelime) sıfatını alını bilincede kadın toplama kamplarındaki direnişin anlatıyor.

Kitabın yazarı Eleni Fourtouni, direnişin Yunanistan'da bir gelenek olduğunu, kadınların çok önceden birer ülkelerinde iç ve dış baskıya karşı mücadelede cesaretleri ve özerklikleri erkeklerden süpü kalmadıklarını. İl diyoş savas, direniş hareketi ve bunu izleyen iç savasın Yunan kadınların tam katilim örnekleri sunduklarını ve direnişin önemli bir kesimini oluşturdıklarını; ne var ki, bu olgunun resmi tarihlerde yer almadığını yazıyor. Ve Yunan kadınların yarattıkları direnç destanının bir bölümünü gün yüzüne çıkarma görevini üstleniyor. Kitabı okurken içkencehanelerde, cezaevlerinde 12 Eylül yılları boyunca direniş destanları yaratan kadınların direnişlerinin yitirilmesi anlamınımsın olmasının eksikliği duyuyoruz. Doğması beklenirken kaybetme pahasına içkencehanelerde direnen, tutulak koşullarında onurlu bir tarih yazan Yunanlı kadınların direnişlerinden, diğer ülkelerin insanlarını öğrenecekleri çok şey olduğu kuşkusuz. Pek çok özelliğiyle benzen Yunan halkının direnişin bir parçasını anlatan kitabı okurken Yunanlı kardeşlerimizin direnişinden onur duyuyor, edebiyatımızda ve sanatımızda kadınlarımızın direnişin eksikliği daha yakından hissediyoruz.

"Firtına Cücülleri", "Kapitanos" ve "Buyruk" adlı kitaplarında tanıdığımız Yunan halkının mücadelesinin yenilişini tarihsel gelişimi içinde özetleyen kitap bu yapıyla da olumlu bir işlev görüyor. Kitabın iç savas yıllarına ait bölümlerinde parti-önderlik konusunun önemi bir kez daha kavranıyor. Direnişin bir halkın mücadelesiyse hak ettiği kıtadan fazlasıyla teslim eden Yunan Komünist Partisi (KKF/NE) bir kez daha lanet okuyoruz iç savas tarihinde...

"Topçu bir yandan Panayioti'yı makineliyle tararken, salıhıyla da onu (Kav-la'yı) vurmuştu. Sonra döndü ve makineliyle bide doğrulttu. Sedyle bir braktı, elimeri birleştirip ve yaralara badeklerini bir şarapçak taktın önüne dikti. Makinelin ağzını biden uzatıyordun kadın ona baktık."

"Yönetmeye hazır olanları değil, fakat boyun eğmeye hazır olanları suçluyorum."

Thucydides

Faşistlerin ölüm kusan makinelerinin yendiği, bilincede Maria Karatın emekleriyle yeseği? Yunan direniş, dünya halklarına umut vermişti. İdam sehpalarına en güzel giysilerini giyerek, en yiğit şarkılarına söyleyerek giden onurlu Yunan kadınlar, dağlardaki partizan savasının da aktif güçleri oldular. 13-14 yaşındaki işel kızlardan Andartomaneslere (partizan anneler) kadar her yaşın Yunan

sma direniyorlar. "Hiçbir şey, sevgi bile olmadan" işşayabiliriz, diyorlar. Yavaşam için tek bir şey ihtiyacı var: Onurlar. Kassiani ölükten son söz olarak "Sadece dövüldüm, onunum kırılmadı," diyor. Yunanlı kadınlar "Delosisi" (dönek, hain) olmaksızın ölümü kabulleniyorlar. Ama faşistler "Öldürüm de kahraman mı yapalım? Makronisio kahraman değil

donüştürücü bir savasın vermedikçe, kadınların kendilerini toplumsal mücadelede sağlıklı ve açık bir şekilde ifade etmelerinin mümkün olmadığı bir gerekç. Kitap, bu donüştürücü faaliyette ona balarların tüm kaygılarını bir yana bırakarak temel öğenin kişinin yine kendisinde olduğunu savasın örnekleri ortaya koyuyor. Maria Karatın Almanların korkusu çok ama birlikte yaşadığı amcasının korkusu var. Amcası onun genliğ öngit EPON'a yaklaşmasını istemiyor ve Maria'nın toplantılara gitmesine izin vermiyor; "Onu ikna etmek benim için en zor işti. Tekrar tekrar ortaya sürdüğü tek argümanı benim bir kız oldum. Fakat ben çok kararlı bir kızdım ve sonunda yendim." "Milyonlarca kez kuzum ve kadınımsın 'çok karalı' olmaya ihtiyacımız olduğu açık. Evim mutfakla çocuk odası arasındaki köreli, aptallığına etkisinden kurtulurak dünyaya açılmam biricik yolu mücadeleyi kucaklamak zorundayım. Dünya nufusunun yansısı oluşturan kadınlar, insanlığın gelişimi için yaratıcılar, enerji ve yeteneklerin bütünüyle sunabilmelerini ilk adımıları devrimci mücadelede "e-ist" insanları olarak "kendine güvün"

kazanalarmı ile atıldılar. Yunanlı kadınlar somut koşullarda uygun faaliyet biçimleri yaratma konusunda gerek dışarda, gerekse toplama kamplarında güzel örnekler sunuyolar. ("Çocukları kurtarm" sloganı ile kimsevis ve yoksul çocukların her türlü sorunlarıyla ilgilenen çocuk merkezleri -çocuk barmaları- kurmaları gdi.) "Ülkemizde 12 Eylül sonuunda kadınlarımızın mücadelede önemli bir yer tutmaları, güçlü bir potansiyeli oluşturmada içinde bulunduğünde, gerek özgül sorunların çözümünde, gerekse genel sorunların kadın bakışının sunuulmasında gelişti örgütlenme biçimleri ile geniş kadın potansiyelini gitmenin gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

"Yunan İç Savaşında Direnen Kadınlar" adlı kitap, savas rüzgarlarını estigi Ortadoğu'daki emperyalist savasına maşar olarak kullandılmsi istenileni, mücadele veren kadınlar ve erkeklerin ufkunu genişletecekti. Özellikle mücadele içindeki kadın arkadaşlarımız okullarında büyük yarar var. "Her gün bir savasınma ve ölmeye mahkum etikleri sefaleti değiştirebilmek için reddetmek ve direnmekten başka seçeneğimiz" yoktur. Dünyayı ve Türkiye'yi değiştirmek, donüştürmek mücadelesinde direniş destanları yaratan-yaratmaya çalışan kaptanları alacağız(*) çok şey var...

(*) Yazarın KKF'yi olumlayan ve yenilgi Stalin'e bağlayan "klasik" estileştirme(!) kullandığı gibi, toplama kamplarındaki direniş biçimini de kendi koşulları içinde değerlendirmek gerekliliği düşünüyorum.

"YUNAN İÇ SAVAŞINDA DİRENEN KADINLAR"

kadını direniş, hareketinde kendilerini var ettiler.

Yazar, önsözde bunu şöyle dile getiriyor: "Yunanistan tarihinde ilk kez kadınların direniş hareketi saflarında kadınlarla ve genç insanlarla yetişkin erkeklerin eşitleri olarak davranıldı; evde, işte, stratejik planlamada, tehlikede ve özerimde. Kadınların yüz yıllardır ede kapatıldığı Yunan kasabalarındaki genç kızlar, kendi istedikleri kadere karşı gelişebilecek potansiyelle ve yeteneklere sahip insanlar olduklarına inanmaya başladılar."

Smith toplumları tarihi boyunca ezilen, ikinci sınıf insan muamelesi götüren ve cins olarak sömürülen kadın özavımsın olarak geliştiği iç kararlak, direnç, sağduyu ve bağıllık devrimci mücadele ile birleştirildi donümsüz bir direnişçiliği doğuruyor. Yunan direnişinin fiziki yenilişini ideolojik ve psikolojik yenili ile tamamlamak isteyen (12 Eylülcülerin devrimcileri teslim alma politikaları akla geliyor hemen) faşist taktikden baskı ve içkenceleri, yılmık psikolojisi içindeki yüz bin asker insana "pismankı belgesi" imzalatırken pismankı belgesi imzalamamak için direnen Yunanlı kadınların toplama kamplarındaki hayatlık veri tutumları kitapta parçesi biçimde verilmiş. Trikeri ve Makronisio toplama kamplarında pismankı belgesi imzalamaya zorlanırları birlikte ateş, korkuyu, direnerek zafer kazanmanın onurunu; bireysel kurtuluş iç bulmayi imzalamırları acımayı, nefreti duyulak mümkün. On yedi yaşındaki Stokrofilakis "Neji reddetmemi isteyorsunuz, erkek kardeşimin kanını mı? Hiçbir şey reddedmiyorum. Hiçbir şey için pismankı dedim." diye bağırışarak yenilmez ve kararlak; pismankı belgesini imzalaması için eline tutuşturulan mükemmel kırıldtan sonra, basparmağı zorla mürekkebe batırılarak belgeye bastırılmaya çalışılan köylü kızı Diamando Karabeau'un "Bütün gece basparmağımı mürekkepleyip, mürekkeplenmediğimi görmek için sabahı bekledim. Mürekkeplenmemişti," deyisindiki seşakt, Yunan kadınların direnişçite zaferlerini müjdeyor. Onlar, Makronisio'ta "ya tövbe etmek ya da ölmek" gerektiğini biliyorlar ve ölüm paha-

solucan yetiştirir. " diye bağırıyorlar. "Solucanlaşmış" insanlar yaratmak istiyor faşistler...

"Zehirlî yılanlar, size tanıdığım süre bimek uzere. Denize, güneşe, ışığa son defa baktın. Bugün imzalamazsınız gözleriniz ebediyen kapanacak. Size merhamet, istisnai, acma yok. Kemikleri çikmiş küçük vücutlarınıza milletin inadine karşı koymaya nasil hala devam edebiliyosunuz -siz ki sadece bin tane kadınımsınız?"

Küçük vücutlarınıza direndiğiniz "milletin inadına"nsı temsil ettiği iddiansındaki faşistlerin cildlen çıkaran "Yunanlı kadınların bu gücü, inançlarını ve örgütlülüklerini geliyor. Onlar en zor koşullarda bile örgütlülüklerini koruyorlar. Bir örgütlülükleri sayesinde tutulak koşullarında daha üretken ve yaratıcı oluyorlar. Toplama kampları birer okula donüştürülmeye çalışıyor. "İlk kez bizim yaşımızdaki (14-18) kızlar kendilerini önemli, yeterli, vazgeçilmez hissetti." deme bilincine mücadele içinde kavuşan Yunanlı kadınlar, bu noktaya gelebilmek için öde ailelerini ve çevrelerine karşı mücadele veriyorlar. Yunanlı kız kardeşlerinin şı sözleri Türkiye'ye genç kızlarımızı yabancı olmasa gerek:

"... bir şey yapabilmekten önce ona balarımızla iken etmemiz gerekirdi, (ö-zellikle kızlar) başta olmak üzere, hepimiz için güç bir işti bu. İlk kez ölkem, evden dışarı adam atıyor, barmız tarafından bile verilen ve anemimiz tarafından teşvik edilirden başka roller üstleniyorduk. 'Siz kuzum,' diye bağdırırlar. Adımız kırle-necekti, kimse bizimle evlenmeyecekti, balarlarımız adam mahvedecekti. Ailelerimiz basına açacağımız belaları sonu yoktu. Fakat biz bunu yapmaya karar vermiştik, kimse bizi vazgeçiremezdi. İsrar etdik ve yavaş yavaş bir mucizeleri gerçekleştirdik: Ona balarlarımız bile inanyor, bise insan gibi davranıyor, kararlığımız için bise saygı duyuyor, mücadelemizin dümana boyanmış emne utandığını hepimizi kurtarıyorlarmı görüyorlardı."

Ülkemizde de ailenin ve toplumun yerleşik değer yargılarının düzünün en sağlam kurumlarından olduğu, mücadeleye atılan (özellikle genç kızların ve kadınların) insanlarımızın öntekinde en güçlü barınakları olduğu biliniyor. Bunlara karşı

HABER / YORUM

12. 12. 1990 tarihinde Aydın Barış'ın vurulması; Devrimci Sol Örgütü üstlen-di. Olayla ilgili olarak Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler imzasıyla dergimize yollanan bildiriyi aşağıda yayınıyoruz.

12 EYLÜL'ÜN İŞKENCECİ CELLATLARINDAN, İSTANBUL SİYASİ ŞUBE DEVRİMÇİ SOL İNO'LU MASASI SORĞU TİMİ ŞEFİ OLARAK BİNERLERE İNSANA VE DEVRİMÇİ SOL SAVAŞÇILARINA İŞKENCE YAPMAKTAN SUÇLU AYDIN BARIŞ'I CEZALANDIRDIK!

Aydın Barış, İstanbul Siyasî Şube'ye düşünler için hiç de yabancı bir değildi. 12 Eylül öncesi ve sonrası I. Şube'de işkence tezgahına yatırılan binlerce insan, onu işkence senarlarında, kimi zaman "papa" kimi zaman "cellat" rolünde görmüş ve tanımıştır. O, halkın ve devrimcilerin yenilmi bir düşmanı, işkenceci bir katildir.

12 Eylül sonrası İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı komutasında, Mete Altan, Tanyar Sever, Celal Demirbaş, Fikret İşıklarlar, Fikret Altun gibi işkenceci polisleriyle beraber, Gayrettepe'deki I. Şube binasının bir işkence üssüne dönüştürülmesinde etkin bir rol oynamıştır.

K Grubu Komiser Muavini ve Devrimci Sol I No'lu Masası Sorğu Timi Şefi olarak 12 Eylül generallerine gönüllü hizmet ettiği süre içinde; İstanbul'da ve Anadolu'da, Devrimci Sol'la ilgili olduğu iddiasıyla gözaltına alınan hemen her kişiye ve örgütümüz savaşçılara yapılan işkencelerde ya doğrudan rol almış ya da yönetici ve yönlendirici bir rol oynamıştır.

Örgütümüzün yönelik düzenlenen sayısız operasyonun planlanmasında ve gerçekleştirilmesinde birinci derecede rolü vardır. İşkence ve cinayetlerin, tehdit, şantaj, provokasyon tezgahlama, çeşitli ideolojik saldırılar izlemişti.

Aydın Barış halk ve devrimcilerle karşı işlediği sayısız suçun yanında, Devrimci Sol savaşçılarında;

Ahmet Karlağac'ın işkenceyle,

Selçuk Küçükkeçici'yi kurşunlayarak,

Selim Mehmet Yücel'i yakalandıktan sonra kurşuna dizerek,

Hayrettin Eren'i işkenceyle öldürüp, cesedini yok ederek,

Tahsin Elvan'ın kurşuna dizerek,

Abdullah Gözalan'ı kurşunlayarak katletmekten doğrudan sorumludur.

Aydın Barış, işlediği cinayetlerin ve yaptığı işkencelerin karşılığı olarak 12 Eylül cuntasının şefi Evren tarafından bizzat ödüllendirilmiştir.

TAYAD KAPATILDI TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELESİ

9. 1990 tarihinde TAYAD'ı baskın düzenleyen polisler, Valiliğin kapatma emri ile geliyorlardı. Gerekecek her zamankinden farklı değildi. "Anma dışı göstermek" insan Hakları Haf-tası'nda, TAYAD'ı kapatarak tam da devlete yakışan bir tavrı sergiliyorlardı. Çök

değil, iki gün önce İnsan Hakları Haftası ile ilgili olarak TAYAD'ın İstanbul capında asmak istediği "İNSAN HAKLARI İÇİN OMUZ OMUZA" yazılı pankartlarına "Acaba nasıl oldu?" dedirtecek şekilde ün verenler, hemen ardından Valiliğin kapatma emriyle TAYAD'ın kâpısına dayanmakta gecikmiyorlardı.

sırasında ortalarda görünmeyen polis, öğrenciler rektörüyü yönlence, aniden ortaya çıkıyor, kitleyi kuşatmaya alıyordu.

Anı senaryoları tekrarlanıyordu. Önce faşistlerin öne sürüldüğü, polisin korumasında çekilen sivil faşistlerin "ardından polisin kitleye saldırdığı günler yeniden yaşanmaya başlıyordu.

Aynı gün, Edebiyat Fakültesi'nde faşistler devrimcilerin afişlerini indirmekle tehdit ediyorlar, sonuç alamayınca dönmek zorunda oluyorlar. Kapı girişlerinde kitaplara bile tek tek bakan polislerin, o gün Fen Fakültesi'nde öğrencilerin yapma-yıslan dikkatlerden kaçınıyor. Saat 15. 30 sıralarında, neden anlaşıyor, bir aniden faşistlerin slogan sesleri gelseye başlıyordu. Faşistler forum yapıyorlardı, öğrenciler "Kahrolsun Faşizm, Yasasın Mücadelemiz" sloganlarıyla cevap verirken, polis-sivil faşist işbirliği planlanan adamları sürdürüyorlardı.

5 Aralık'ta, bu işbirliği faşistlere Edebiyat Fakültesi'nde bir gövde gösterisi olduğu daha yarıyordu. Girişte faşistler aramayan polis, faşistlerin ellerini kollan-

nı sallayarak içeri girmelerini sağlıyordu.

Faşistler duvarlardan dövizler yırmağa başlıyorlar, ancak Devrimci Gençlik tarafından dışarı atılıyorlardı. Faşistleri teşhir eden bir forum yapan öğrenciler, her zamanki gibi Çevik Kuşvet'in maddahesi-ile karşılaşıyorlar. Ardından, 1900 kişilik bir kitle halinde cıkış kapısına kadar yürüyüş yapıyorlar, "Sivil Faşist-Po-lis-İdare İşbirliğine Son", "Kahrolsun Faşizm, Yasasın Mücadelemiz" sloganlarıyla faşizme karşı duydukları nefreti hay kırıyorlardı. Olay karşısında panikle kapılan Çevik Kuşvet Müdürü Necmettin Yıldırım, polislerle yolu çevirmeleri" emri veriyor ve 4 kişiyi gözaltına alıyordu.

6 Aralık'ta yine Edebiyat Fakültesi'nde faşistlerin sloganları devrimci öğrencilerin anti-faşist ofişkesine karşıyordu. Faşistlere bir ders veriliyordu. Ofke, polis kütüphanesi de buluyor, camlar indiriliyor, okul çıkışında yapılan yürüyüşle noktalanıyordu.

Aynı gün, İstanbul Üniversitesi kampüsünde faşistlerin gövde gösterisi çabaları ve polisin himayesi, daha çarpıcı sergileniyordu. Edebiyat Fakültesi'nden

İşkence yapmada ve cinayet işlemede sınır tanımayan bu halk düşmanı, örgütümüz tarafından yargılanmış, işlediği affedilmez suçlardan ötürü ölümle cezalandırılmıştır.

12 Eylül'ün tüm işkencecilerini bekleyen son, Aydın Barış'ın sonudur.

Aydın Barış gibileri kendilerini en güçlü gördükleri 12 Eylül sonrası dönemde bile güçsüzdürler. İşkence tezgahına yatkınlıkları devrimcilerle sorarları hep: "Beni dışarda görsen ne yaparsın?" diye...

Bugün işkenceyle halk zulmüneyle devam edenlere sesleniyoruz: İşkenceye son ver! Size işkence yapmanın emrederinin emri neymiş! Aksi halde, halkın adaletine hesap vermekten kurtulamayacaksınız. Dünyanın neresine göderseniz gidin, sizi bulacak ve cezalandıracak. Bugün veya yarın halkın adaneti mutlaka yakanıza yapışacak, dünya size dar gelecektir!

YOLDASLARIMIZ KANI YERDE KALMADI, KALMAYACAK!

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ! *

TAYAD'ın suçu neydi?

TA YAD, 12 Eylül'ün acaclarını yaşasın tutsak ailelerinin örgütlü yapısı olarak demokratik mücadelede yerini aldığı gündün bu yana, her siyasi iktidarı simşeklerini üzerinde toplamaya devam etti. TA-YAD, sesini yükselttikçe bu seslen rahatsız olanlar her türlü-yöntemi kullanarak susturmaya çalıştılar. Bugüne kadar TA-YAD hakkında açılan davalar mahkemeye yargılandıkça önünde adeta dağı gibi yığılmaya başladı. Kapatma davaları sonucu bağlanmasa da, birbirini kovalıyordu. Sonuçta kararı veren yargıçlar değil, siyasi iktidarı doğrudan temsilcisi Vali oluyor-

du. Bu karar, Türkiye'de tutsakların insan-aca yaşamamış istesinin, bunun için mücadele etmenin, insan haklarını savunmanın "suç" ilan edildiğinin belgesiydi.

Fakat TAYAD'ı kapatmakla tutsak ailelerinin sesini boğacaklarını sananlar yanı-lyorlar. TAYAD'ı kapatmada TAYAD'ı Ailelerin mücadelesini yok edeceklerini sananlar yanılyorlar. Sadece biz değil, kapatma kararını çıkaranlar da yaşayıp görecektir.

YASASIN TAYAD'LI AİLELERİN

ONURLU MÜCADELESİ!

YAŞASIN TA YAD!

püskürtülen ve başarısızlığa uğrayan faşistler, polislerin de yönlendirmesiyle, slogan atarak Hukuk Fakültesi önüne geliyorlar ve forum yapmaya hazırlanıyorlardı. Devrimciler, slogan atarak faşistlerin bu hazırlığına midahale ediyorlar. "Kahrolsun Faşizm, Yasasın Mücadelemiz" sloganlarıyla faşistlerin seslerini boğuyorlardı. Bütün kitle faşistlerin üzerine yürüyor, kavga taşlı-sopah çatışmaya dönüştürüyor. Bu arada "Reis" lakaplı faşist Erdem Karakaş (İstanbul faşistleri liderle-rinden, Kredi ve Yurtlar Kurumu Bölge Müdür Yrd. Mustafa Akgün'ın MHP davasından cezaevi arkadaş) 1 silah çekiyordu. Ye gelen polislerin arasından elini kolunu sallayarak geçip kayboluyordu.

Toplumsal muhalefetin üniversitelerdeki kabarmış polis terörü ve işgali ile engellenemeyen olgıları, sivil faşistleri yeniden organize ederek, öğrenci gençliğin üzerine saldırdı sırada, burjuva basın da, "Şışt... Geliyor!" manşetleri ile gençliğin mücadelesini "yeniden sağ-sol çatışması" imajı vererek senaryolar üzerine verilmeye çalışıyor.

Bu arada, Devrimci Gençlik hemen her gün bildirilerinde, aynanan bu kirlü oynuna dikkat çekiyor. "Öğrencilerin çeşitli protestolarla gündeme geldikleri tepkileri sonucu teşhir olan polisin okullara rahata çıkarmaması karşısında, sivil faşist celerle verilecek sokaklar, bu celerlerin okullara derleşmesinin ve öğrenci gençlik üzerinde terör estirilecek sindirmenin, öğrenci gençliğin haklı mücadelesini engellemenin yolları arıyor." deniyor.

Öğrenci gençlik, bugüne kadar elde ettiği mevzilerini her ne pahasına olursa olsun korumak görevi ile karşı karşıya. Gençliğin anti-faşist birikimi ve geleneği, bugüne kadar bütün provokasyon, sağ-sol terör yaygınlıklarına karşı, doğru bildiğini yapmasını, üniversitelerde faşistlerin yuvalarını dağıtmasını, üniversitelerin halk mücadelesinin önde gelen odaklarından biri olma onurlu rolünü engelleyemeye. Olgarşının iç kırımın arıtışı şu sıralarda, gençlik bu devrimci-demokratik misyonunu, sirci daha ılerye taşıyacak dinamizme ortaya koyacak potansiyele sahip bulunuyor.

İYÖ-DER'li Öğrenciler:

"FAŞİZMİN SALDIRILARINI BOŞA ÇIKARMAYA KARARLIYIZ"

Faşist terör, 6 Kasım genel boykotundan sonra doğrudan üniversite-leri kendisine hedef seçti. Devrim-ci Gençlik, 6 Kasım boykotuyla oligarşiye ve YÖKE güçlü bir darbe indirirken, öğrenci gençlik üzerinde güven unsuru ötiyordu. Üniversitelerde kitlesel-leşmenin YÖK sultası altındaki kapısı aralanmıştı, Özal İktidarı, halkın hak arayışı eylemlerinin birbiri ardına patlak verdiği, devrimci eylemlerle baş edemediği, etmek için daha fazla teröre başvurduğu şu günlerde, bir de gençlik kitleselleşir, sokaka dökülür, binlerle, on binlerle gösteriler, direnişler örgütler, halkın direnişlerinden direnişlerine güç katmaya başlarsa ne yapardı? Gençliğin potansiyeli üniversitelerden dışarıya taşarsa, devrimci mücadeleye akarsa iş işten geçirdi. Üniversiteler 12 Eylül öncesine döner "anarşi", "terör" yıvası olurdu. 12 Eylül'de harcanan önce emek heba olur giderdi. Bu tehlikeli gidişe dur demeliydi.

İYÖ-DER KAPATILYOR

6 Kasım genel boykotu sonrası tıman-dırılan polis terörünün son halkası, İYÖ-DER'in kapatılması oluyordu. Özellikle, savaş krizinden bu yana ve öğrenci

gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eylemliliğinin yükselişinin ardından, demokratik kitle örgütleri üzerinde estirilen terör, gece yarısı ev baskınları, sokak, 'aramaları, gereksiz gözaltılar, yaygın işkence uygulamaları birbirini kovalıyordu. Faşist terör üniversitelerde de öğrenci gençliğe tam bir savaş açmıştı. Polis,

devrimci öğrenci avına çıkıyor, okullarda işgal kataları oluşturuyor, üniversite koridorlarında kabadayı gövde gösterileri düzenliyordu. Anti-faşist potansiyelin güçlü olduğu hemen hemen bütün okullarda, bir yanda polis işgali diğer yanda bu işgale karşı öğrenci gençliğin eylemi bo-yutanırken, polis bu kez, öğrenci gençliğin

moral dinamosu ve örgütlü çatısı olan İYÖ-DER'e sayısız baskınlarından birini daha yapıyor ve İYÖ-DER'i kapatıyordu.

Çünkü İYÖ-DER, 6 Kasım genel boykotu, 1 Aralık direnişi, gençliğin emperyalist savaşa karşı eylemliliği, polis işgaline karşı anti-faşist direnişi,

Çünkü İYÖ-DER, demokratik üniversite mücadelesiydi.

Çünkü İYÖ-DER, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist bilinci ve kararlılığıydı.

Çünkü İYÖ-DER, emekçi halkımızın oligarşiye karşı militan muhalefettinin ön saflarını oluşturan DEV-GENÇ geleneğiydi.

SİVİL FAŞİSTLER DEVREYE SOKULUYOR

Üniversite gençliğinin üzerinde polis terörü tımandırılarken, özellikle son günlerde sivil faşistler üniversitelerde organize şekilde harekete geçiriliyorlardı.

4 Aralık'ta İÜBYÖ'da, 1 Aralık direnişinin yıldönümü nedeniyle forum yapan öğrencilere sivil faşistler saldırıyordu. Başa çıkamayacaklarını anlayınca, okulu terk ediyorlardı. Sivil faşistlerin saldırısı